NUNŢILE NECESARE

Această lucrare reprezintă rezultatul a multor ani de studiere şi cercetare a textelor biblice, şi a evangheliilor din care s-a desprins clar suprapunerea a doua niveluri de simboluri:

— Unul referindu-se la fazele:

FECIOARA-MIREASA-FEMEIE

— Celălalt la etapele:

ÎNVĂŢĂTURA-CONCEPŢIE-FILOSOFIE

ambele referindu-se la ideea de evoluţie în drumul lui spre CUNOAŞTERE. Aceasta a fost prima idee. (1)

Cea de a doua idee a fost înţelegerea semnificaţiei PÂINII şi a VINULUI, care m-a condus la convingerea ca CINA CEA DE TAINA, constituie baza ÎNVĂŢĂTURII CRISTIANICE, punctul de pornire al tuturor celorlalte simboluri.

Acestora s-au adăugat plurivalenta simbolurilor din Apocalips, care, în prima fază a fost dominată de prezentarea FILOSOFIEI DIVINE care se va descoperi lumii sub forma unei cetăţi: NOUL IERUSALIM, MIREASA MIELULUI-MIRE. (2)

Aceasta a fost pana în anul 1965. Din 1965 am început culegerea şi sistematizarea citatelor de probleme şi simboluri. Aceasta munca de culegere şi sistematizare a textelor a durat pana în anul 1975, când, gratie sistematizării ideilor, s-a desprins de la sine un CICLU DE TREI ICOANE, care ilustrează prin conţinutul lor fazele, treptele urcuşului spiritual:

I) CINA CEA DE TAINA

II) TABORUL (Schimbarea la Faţă)

III) NUNTA (Pilda fecioarelor cu candele)

Cercetând cu minuţiozitate sinopticele – adică Evangheliile de la Matei, Marcu, Luca – am constatat că aceştia trei nu au claritatea prezentării Evanghelistului Ioan, şi de aceea am optat pentru formulările celui din urmă, spre a construi axul călăuzitor al unui lucrător care să facă ordine în semnificaţia simbolurilor şi icoanelor.

Întrucât NUNTA din pilda celor zece fecioare

conţinea densitatea maxima de idei, NUNTA SPIRITUALA constituind apogeul urcuşului oricărei fiinţe angajate în strădania spirituală, am întrezărit ca şi CINA şi TABORUL sunt şi ele un fel de stadii de nuntire premergătoare NUNŢII SPIRITUALE propriu-zise.

Astfel în 1975 am început capitolul prim al acestei lucrări, în ziua de 2 mai 1975, către seara, pe când mă aflam în birou şi încheiam primul capitol, mă pomenesc ca intra Veronica şi-mi spune ca „cineva” – adică un spirit – doreşte să comunice ceva. Ne-am aşezat şi am aşteptat.*

Şi-a făcut apariţia însuşi Ioan Evanghelistul, deja cunoscut de noi, spirit opalic, al cărui nume în Lumea Opalica este Denşi.

Denşi îmi dezvăluie ca El este cel ce m-a polarizat pentru redactarea acestei Lucrări, şi, ca pentru cap. II, doreşte să-L prezint liber, având ca tematica ICOANA: „Ospăţul de NUNTA al Împăratului”. Tot Denşi îmi spune ca să fac o strictă delimitare între MIRESE şi INVITAŢI – participanţi la NUNTA. „Pe participanţii la NUNTA – îmi spune Denşi – să-i diferenţiezi în trei categorii de haine: MODESTE, ALBE şi LUMINOASE, iar dincolo de gardul curţii împărăteşti să aşezi pe cei cu HAINE PESTRIŢE. Invitaţii la nunta sunt cei care au trăit în meditaţie şi contemplaţie. MIRESELE le vei defini ca singurele care cunosc EXTAZUL, fapt care să confirme VREDNICIA de a pătrunde în CAMERA DE NUNTA”.

„Apoi – a continuat Denşi – vei distinge două CICLURI de intervenţie a lui Hristos pe pământ. Primul CICLU este dominat de simbolul PÂINII, care exprima accentul pus pe activitate şi fapte, având ca început „alfa”, CINA CEA DE TAINA”.

„Cel de-al doilea ciclu al intervenţiei lui Hristos, după Judecata de apoi, este sub semnul simbolic al SÂNGELUI, căci cel de-al doilea CICLU, va fi Era descoperirii FILOSOFIEI DIVINE – Sângele fiind simbolul concepţiei, al Filosofiei venite să cucerească întregul pământ curăţit de focul Judecăţii din urma”.

„Meditează la acestea, scrie şi apoi voi reveni…”

* „Trebuie menţionat ca sotia mea este un excepţional medium vizual-auditiv, care vede şi aude spontan, fără clasica transa proprie mediumurilor obişnuiţi. În plus vede în culori, fenomen rarisim”.

Astfel, Denşi mi-a oferit o tematica ce imediat m-a cucerit, am aprofundat-o şi apoi am aşternut-o pe hârtie, împreună cu Veronica, meditând împreună la materialul nostru.

După redactarea părţii a doua, am trecut la cea de a treia parte, acesta fiind rezultatul tot a unei noi discuţii cu Denşi, care a scos în relief, enigma intrării în Ierusalim a lui Hristos, şi ne-a dezlegat-o în sensul celor expuse în această Lucrare. În luna iulie 1975 am încheiat Lucrarea şi am pus-o în sertar. Mai aveam multe de descifrat, dar nu reuşeam, şi-n iunie 1976 am dat-o la bătut la maşina de scris, cu inima strânsă. Continuând cu asiduitate descifrarea complicatelor cifruri din Apocalips, într-una din zile, pe când mergeam cu Veronica spre Băneasa, dansa îmi spune ca din nou Denşi vrea să ne comunice ceva. Ajunşi în pădure ne-am aşezat într-un loc ferit, şi, Veronica concentrându-se, îl vede într-adevăr pe Denşi, ca în acea seară vrea să ne dea noi lămuriri referitoare la Apocalipsul său, şi-n consecinţă, spre seara, să fim pregătiţi, ceea ce am şi făcut. Aceasta se petrecea la 19 octombrie 1977, dimineaţa, spre orele 11.00. Seara, după ora 21.00, Veronica îl vede pe Denşi, care îmi explica următoarele:

GÂNDIREA pământeană umană, este chemata sa urce treptele unei piramide alcătuite din patru nivele distincte:

1) RAŢIUNEA
2) MEDITAŢIA
3) CONTEMPLAŢIA
4) EXTAZUL

Baza piramidei este Raţiunea. Raţiunea este fundamentul, pornirea, „alfa” de care depinde întreaga piramida care trebuie construită cu o precizie matematica. Dacă Raţiunea nu funcţionează corect, piramida risca să

nu se închidă în vârf, unde este punctul culminant, care deschide zborul Extazului către sfera „Omega”.

Extazul, are de parcurs la rândul lui, trei stadii: ARMONIA, FRUMUSEŢEA şi SUBLIMUL. Atingerea Sublimului marchează intrarea în cea de a treia lume: Sfera, care este, cum spuneam, OMEGA-PERFECŢIUNEA-INDUMNEZEIREA. În Sfera, mintea cunoaşte necunoscutul, Esenţa Unica, gratie Filosofiei Divine – prin trei stări mintale: LUCIDITATEA, CLARVIZIUNEA şi IDEOGONIA.

Aşadar există trei lumi în universul spiritual:

1) Lumea celor de pe treptele piramidei – cei nedesăvârşiţi.

2) Lumea celor desăvârşiţi, de pe diferitele trepte ale extazului.

3) Lumea celor perfecţi, lumea divină a Sferei.

În încheiere mi-a precizat ca fiecare lume are limbajul ei, graiul ei specific, şi ca cei din Sfera nu pot, practic, comunica cu cei din Piramida, decât prin emisari speciali, care sunt anume trimişi ai Opalului (Cetatea Divina) spre a învăţa şi folosi limbajul piramidal. În încheiere, Denşi ne-a lămurit ca El este unul din emisarii Opalului, care, fiind de mai multe ori în trup pe pământ, s-a familiarizat cu noţiunile noastre „piramidale”, şi poate comunica cu noi. Tot Denşi ne-a comunicat ca Egiptul antic ajunsese să înţeleagă limbajul „sferic” – piramida însăşi fiind construită în vederea atingerii Soarelui Sferic. De altfel – ne-a atras atenţia Denşi – PI şi RA (de la pira-mid), include acel pi3, 14, cunoscut şi de egipteni, precum şi RA-Zeul Soarelui Sferic, MID însemnând în egipteană veche: „drum, cale, seara”…

Astfel, după multe discuţii, meditaţii şi lecturi efectuate cu Veronica, am purces la redactarea părţii a patra a acestei Lucrări. În timp ce lucram la redactarea acestei parţi, din nou Denşi se anunţă şi ne prezintă teoria grafica a literelor „alfa” şi „omega”. Ne-a vorbit splendid, şi regret că nu am notat, deoarece prezentarea noastră din partea a patra, este mai puţin reuşită. Cu aceeaşi ocazie

ne-a descifrat numărul 144.000 de aleşi, pecetluiţi cu numele lui Dumnezeu, pecete care este, de fapt: „14 – 4”, aceasta fiindu-ne tradusa prin viziunea din cap. IV al Apocalipsului.

26 februarie 1978

GEORGE VASAI

MOTTO:

„Iubirea de Dumnezeu…

pe măsură cunoaşterii lui este”.

(*Sf. Teodor al Ierusalimului*)

Fig. 1

„CANDELA” – simbolul lucrării: NUNŢILE

NECESARE

PARTEA ÎNTÂI

„CERCETAŢI SCRIPTURILE!”

(Ioan; V-39)

În prima parte a acestui studiu, vom proceda la o prezentare liniara a noţiunilor fundamentale de maxim conţinut pe care le aduce în prim plan Evanghelia de la Ioan.

Este unanim recunoscut faptul ca Apostolul Ioan procedează la prezentarea Evangheliei sale într-un mod original, care îl deosebeşte ca stil şi limbaj de celelalte Evanghelii. Astfel, Ioan Evanghelistul, nu-şi începe lucrarea prin înfăţişarea narativa exterioară a Naşterii lui Iisus Hristos în Betleem, şi celelalte, ci prezintă Naşterea aceasta la modul filosofiei, ca un eveniment prin excelenta, cu valoare de fenomen menit să declanşeze o nouă gândire, un nou MOD DE A GÂNDI. Evenimentul filosofic se anunţă chiar din primul verset al capitolului I. Noutatea şi originalitatea limbajului are implicaţii cu mult mai profunde decât pare la prima vedere. Vechiul Testament începe astfel: „La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul”. Şi sfântul Ioan Evanghelistul începe astfel: „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul”. Iată ca Ioan Evanghelistul îşi începe Lucrarea, anunţând marele eveniment apărut în istoria gândirii, anume acela al apariţiei noţiunii de: „CUVÂNT, GÂNDIRE, RAŢIUNE”. Aşadar, fata de Vechiul Testament, care foloseşte noţiunea de Dumnezeu, Noul Testament, prin Evanghelia de la Ioan, aduce în prim plan noţiunea de „Cuvânt”, care devine un adevărat concept. Acest concept deschide privirilor un orizont mult mai larg, deoarece el polarizează dintr-un început privirile către cea mai importantă stare a divinităţii:

GÂNDIREA-CUVÂNTUL-LOGOSUL DIVIN

În continuare Ioan Evanghelistul spune:

„Şi Cuvântul s-a întrupat şi a locuit între noi…” (Ioan 1 – 14)

Să încercăm o încercare printr-o schema:

ACTIVAREA ACTIVITĂŢII CEREBRALE
FAPTA: LUCRAREA MINŢII – MENTALUL

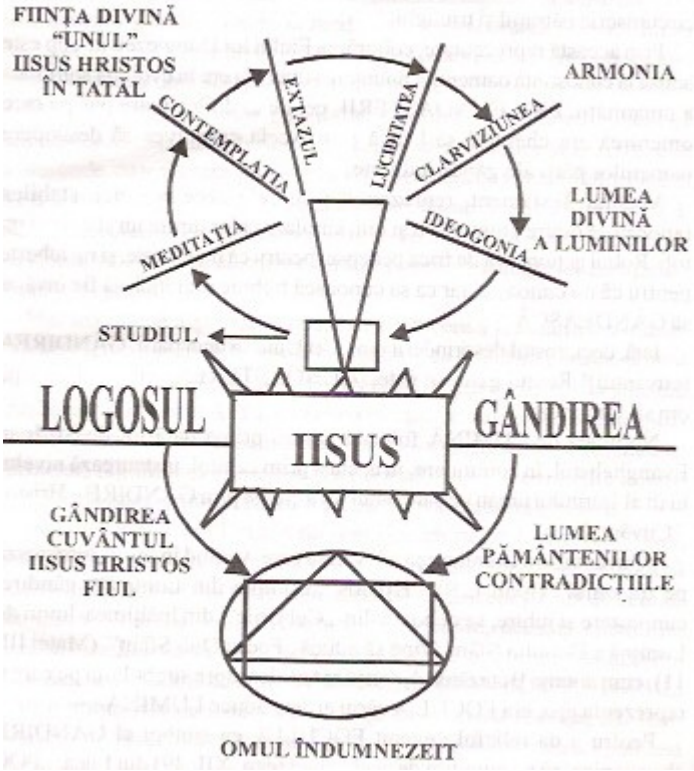

Fig. 2

OMUL DUMNEZEU

Pentru reprezentarea aceasta grafica am atribuit Divinităţii forma de cerc, considerata unanim de toţi, forma perfecta. Pentru CUVÂNTUL ÎNTRUPAT am reprezentat alte două forme cvasiperfecte: Triunghiul echilateral, şi pătratul care exprima: SFÂNTA TREIME – triunghiul – şi cu patru evanghelişti – pătratul – prin care Iisus Hristos s-a descoperit oamenilor. În aceasta forma alcătuită din triunghiul echilateral şi de pătrat, sunt expresia miezului central care este prezentat prin forma perfecta a cercului divin: cercul Divinităţii lui Hristos, circumscrie pătratul şi triunghiul. Prin aceasta prezentare, coborârea Fiului lui Dumnezeu în trup, este adusa la cunoştinţa oamenilor prin anunţarea unei noi ere în

evoluţia spirituală a umanităţii, ERA CUNOAŞTERII, cel de-al doilea mare pas pe care omenirea era chemata să-l facă prin Acela care avea să descopere oamenilor, parţi ale gândirii divine. Vechiul Testament reprezentat prin cele 10 porunci, stabileşte raportul dintre Dumnezeu şi om, similar celor dintre un stăpân şi rob. *Robul acţionează de frica pedepsei, pentru ca nu iubeşte, şi nu iubeşte pentru ca nu cunoaşte, iar ca să cunoască, trebuie mai întâi să fie învăţat să gândească*.

Iată, deci rolul desprinderii din „CEL UNIC” a unei părţi: GÂNDIREA-CUVÂNTUL! Rostul Gândirii este: Cunoaşterea care să-l facă pe om să lumineze. Noţiunea de Lumina, folosită pentru prima dată tot de Sf. Ev. Ioan în continuare, în acelaşi capitol, instaurează nivelul înalt al spiritului uman pe care omul îl va atinge prin GÂNDIRE-HRISTOS-CUVÂNTUL. „CUVÂNTUL este LUMINA cea adevărată care, venind în lume, luminează pe tot omul”. (Ioan 1 – 9)

Hristos, Lumina din Lumina, gândire, cunoaştere şi iubire, se coboară din „CEL UNIC”, din înălţimea lumii de Lumina a Duhului Sfânt. Vine să aducă „FOC şi DUH SFÂNT” (Matei III-11), cum anunţa Botezătorul, conştient ca deasupra simbolului pe care îl reprezintă apa, era FOCUL, a cărui ardere aduce Lumina. Pentru a da relieful cuvenit FOCULUI, ca simbol al Gândirii Cristianice, să ne amintim de acel verset (cap. IX-49) din Luca: „Foc am venit să aduc pe pământ”… şi cât aş vrea acum să fie aprins”. Simbolul Focului nestins, apare în Vechiul Testament prima data, ca o porunca adresata lui Moise: „Iar focul să ardă necontenit pe jertfelnic şi să nu se stingă”. Porunca este repetată de trei ori în versetele 9, 12, 13 ale cap. VI din Levitic. Hristos reia noţiunea de foc, ca simbol al gândirii şi al meditaţiei continue. Dacă în Vechiul Testament, Dumnezeu comunica oamenilor prin aleşii săi cele 10 porunci, precum şi un întreg cortegiu de reguli şi norme de conduita morala, dacă Vechiul Testament ordona şi porunceşte, Noul Testament învaţă, descoperă, traduce, se adresează gândirii, incita la meditaţie, la descifrarea

tainelor lumii înconjurătoare. Prima treapta, primul pas îl face înaintemergătorul Ioan. El abandonează templul exterior al zidurilor şi ritualurilor, şi se retrage în pustie, unde, cu autoritate instituie un nou Legământ cu Dumnezeu, ridicând apa la valoare simbolica noua, aceea de curăţie.

Apa spala, curata, alunga necurăţia. Ea reprezintă prima fază, primul stadiu spiritual, curăţenia sufletească, curăţenia minţii, puritatea gândurilor menţinute departe de păcat.

Mai înainte de a-şi începe opera de traducere a realităţilor ascunse, Hristos merge mai întâi în pustia Iordanului, ca punct de pornire a unui şir întreg de simboluri şi icoane. Acceptul botezului lui Ioan, oficializând prin acesta simbolul APEI, ca prima treapta ce defineşte stadiul spiritual al Vechiului Testament, etapa împlinirii poruncilor, a respectării normelor, regulilor şi preceptelor exterioare. APA – curăţia minţii, este condiţia de baza pentru a putea fi primită învăţătura lui Hristos. Dar botezul lui Hristos, nu mai este un Simbol, ci o ICOANA, prima ICOANA pe care o prezintă Sf. Evanghelist Ioan. Aceasta prima Icoana – după cum vom vedea mai târziu – se deosebeşte net de cele ce vor urma, deoarece, spre deosebire de celelalte, aceasta constituie punctul, stadiul de la care Hristos îşi începe opera de traducere a filosofiei sale, plecând de la „fenomenul Ioan Botezătorul”.

Prin atitudinea pe care a luat-o fata de doctrina iudaica, Sfântul Ioan Botezătorul reprezintă exponentul categoriei de gânditori, care, epuizând înţelesurile vechi, simte necesitatea noului, a unui nou conţinut, cu noi forme de expresie. El reprezintă stricteţea faţă de o religie învechită, sclerozata, practicata de orbi, care nu erau în stare să înţeleagă sensurile şi semnificaţiile, şi care, generase o clasa sus pusă de preoţi, cărturari şi farisei. Aceştia erau, în esenţă, nişte impostori, necinstiţi şi orgolioşi, care, culmea, se credeau aleşii lui Dumnezeu. Descoperirea drumurilor de la Marea Moarta, atesta existenta unei comunităţi iudaice, care se separase total de

jafurile oficiale ale conducătorilor din Ierusalim, şi care aveau norme de convetuire speciale, generata de o alta înţelegere a textelor biblice. Ioan Botezătorul, ca de fapt toţi iudeii, aşteptau venirea lui Mesia, a Salvatorului făgăduit de Vechiul Testament. Dar misiunea Salvatorului era totalmente greşit înţeleasă de iudeii din Ierusalim. Aceştia aşteptau pe Mesia cu convingerea că va face din ei conducătorii popoarelor, stăpânii pământului. Mesia era pentru ei „Trimisul” care prin miracole supranaturale să facă din ei „poporul ales” care avea „credinţă cea adevărată”, trimis care să înfrângă şi să supună celelalte popoare pe care iudeii le considerau cu dispreţ „idolatre”, rătăcite şi necredincioase, înşelate de diavol, care nu cunoşteau legea lui Dumnezeu pe care ei o aveau prin marele profet şi reprezentant al lui Dumnezeu, prin Moise. Ioan Botezătorul, deci, care înţelesese esenţa cărţilor Vechiului Testament, şi mai ales profeţiile, ridicându-se deasupra încâlcelilor din Levitic, descifrând sensurile şi semnificaţiile profunde ale vieţii, şi dotat cu facultăţi superioare de cunoaştere, el presimte venirea Trimisului cel adevărat, şi – clarvizionar – descifrează semnificaţiile APEI, creează un ritual nou, inedit – BOTEZUL, anunţând pe cei ce veneau la el ca: „În curând vine cel ce va boteza cu FOC şi DUH SFÂNT”. Când Hristos se apropia, Sf. Ioan Botezătorul îl vede şi-l recunoaşte zicând: „Iată vine acel căruia nu sunt vrednic să-i desfac nici legăturile sandalelor”, iar Hristos lămureşte apostolii ca Botezătorul este „cel mai mare om născut din femeie”.

Hristos prin botezul sau dovedeşte acordul sau pentru acest RITUAL EXTERIOR atât de plin de semnificaţii. În acelaşi context trebuie subliniat faptul ca Botezătorul este primul care îl denumeşte „Mielul lui Dumnezeu care ridica păcatele lumii” (Ioan 1 – 29), precum şi „Mire are Mireasa” (Ioan 329). Este de adăugat faptul ca în iconografia bizantină Ioan Botezătorul este singurul sfânt reprezentat cu ARIPI, simbol doar al îngerilor, arhanghelilor, heruvimilor şi serafimilor. Icoana „Botezului lui Hristos”, trebuie în sfârşit întregita cu

DUHUL SFÂNT care a poposit asupra capului Sau în timp ce se lasa botezat, fenomen observat de Botezătorul, ca o confirmare a autenticităţii Trimisului cel mult aşteptat: Botezătorul văzuse un porumbel fâlfâind deasupra capului lui Iisus Hristos în timp ce era botezat (Ioan 1 – 32).

După botez (Începutul Revelaţiei), drumul pe care Hristos se angajează să-l parcurgă pas cu pas îl conduce la Nunta din Cana Galileei, unde preschimba APA în VIN, pentru ca la capătul propovăduirii Sale, la CINA CEA DE TAINA, vinul să se preschimbe în sânge. Întreaga sa învăţătură este asupra VINULUI care „veseleşte inima omului”, pentru ca adevăratele bucurii sunt cele izvorâte din cunoaştere. Treptele cunoaşterii însă, nu pot fi urcate decât cu un efort susţinut, care implica o observare, o analiza şi o cercetare adâncă mai întâi a simbolurilor însăşi, precum şi a relaţiilor profunde care se creează între ele.

Să revenim însă la nunta din Cana, la care Hristos este invitat, alături de Sfânta Fecioara Maria. Când Vinul se termina, Mama Sa îl anunţă, cerându-i să intervină. Hristos însă ripostează zicând: „n-a venit încă ceasul Meu de Nunta” (Ioan 2 – 4). Acest răspuns se referea la o Nuntă a Sa şi ridica un mare semn de întrebare. Ce a vrut să spună? Pentru a ne convinge ca o Nuntă într-adevăr exista, să adăugăm textului de mai sus felul în care Sf. Ioan Botezătorul îl numeşte pe Hristos în cap. următor 3, verset 29, al aceleiaşi Evanghelii. Ioan Botezătorul îl numeşte „Mire” care are „Mireasa”! Noţiunea de MIRE este nouă. Vechiul Testament însă foloseşte consecvent în limbajul prorocilor consecvent noţiunea de MIREASA, prin care înţelege poporul pregătit să primească revelaţiile divine… „Mi-am adus aminte de prietenia cea din tinereţea ta, de IUBIREA de pe când erai MIREASA”. Acelaşi înţeles, aceeaşi asemănare a relaţiilor dintre bărbat şi aleasa inimii o face şi prorocul Iezechil, în cap. XIV, cu implicaţii simbolice deosebit de bogate. Iezechil prezintă un adevărat istoric al iubirii (masculine), divine fata de popor, care este asemenea unei fecioare care primeşte de la cel

ce o iubeşte, daruri şi podoabe. Hristos însuşi, în una din parabolele Sale, statorniceşte raporturile dintre MIRE şi FECIOARELE pregătite de a intra în camera de NUNTA, şi anume acelea care au întreţinut Focul prin candele (Matei XXV). Dacă ne amintim faptul ca legământul dintre Dumnezeu şi om instituit pe timpul lui Avraam, are simbolizat prin tăierea împrejur a organului masculin fecundator, şi, dacă pomenim şi faptul ca Sfinţii Părinţi ai bisericii răsăritene, în mistica lor îi dădeau lui Hristos denumirea de „Logos Spermaticos”, (cuvânt, raţiune, fecundator), putem afirma pe drept cuvânt ca NUNTA capătă din punct de vedere simbolic, cel mai bogat conţinut metafizic. Simbolul se pretează la o schemă:

NUNTA
Metafizica-mistica-tainica
MIRELE-IUBIREA-MIRESELE
HRISTOS SUFLETUL
FILOSOFIA GÂNDIREA-CUNOAŞTEREA
LUMINA FOCUL-EFORTUL
(bărbatul) – (pomul vieţii) – (femeia)

Nunta, de la sine înţeles, este un proces care se referă atât la fiecare individ în parte, cât şi la întreaga societate omeneasca, mai bine zis, la acea parte din societatea omeneasca care înţelege să întreţină focul SACRU al căutărilor, al gândirii, al faptelor iubirii, schema de mai sus face legătura dintre cele două parţi prin IUBIRE. Am ajuns în sfârşit la cea mai preţuită virtute, atribut suprem al Divinităţii, cauza esenţială a venirii lui Hristos pe pământ cauza jertfei tuturor celor care au luptat de-a lungul istoriei pentru dreptate şi adevăr…

Ce este IUBIREA? Ştim cu toţii, dar o defineşte cum nu se poate mai bine Sf. Teodor al Ierusalimului: „Iubirea de Dumnezeu pe măsură cunoaşterii lui este”. Relaţia dintre CUNOAŞTERE şi IUBIRE este foarte frumos sugerata şi în psalmul I, care începe prin a ferici pe acela care „nu a stat în sfatul celor fără de lege, şi pe drumul păcătoşilor nu a umblat” căci, spune mai departe psalmul: acela va fi asemeni unui „pom răsădit la izvoarele apelor

care rodul sau va da la vremea sa, iar frunza lui nu va cădea”. Traducând imaginea, Sfinţii Părinţi explica: rădăcinile şi frunzele sunt EFORTUL CUNOAŞTERII iar RODUL este IUBIREA FAPTELOR.

Cel mai mare filosof şi teolog mistic al bisericii răsăritene, Sf. Martir Maxim Mărturisitorul (sec. VII), în cel de-al doilea volum al Filocaliei, împarte materialul în două suite de „capete”, şi anume: prima suita este alcătuită din „capete ale CUNOAŞTERII”, cea de-a doua suita este formată din „capete ale IUBIRII”. Ca şi Sf. Augustin sau Sf. Dionisie PseudoAeropagitul, Sf. Maxim Mărturisitorul prezintă evoluţia spirituală ca având trei trepte:

— Prima treapta – simbolizata de cele şase zile lucrătoare – este faza împlinirii poruncilor şi a cultivării calităţilor morale.

— Treapta a doua – simbolizata de ziua a şaptea a sâmbetei (ziua odihnei) – este faza „contemplaţiei raţiunii din făpturi şi lucruri”, căci sufletul ajuns la sfârşitul activităţii morale realizează „curăţenia sufleteasca” – „nepătimirea” – rezultat al împlinirii poruncilor. Este faza pe care Sfinţii Părinţi o numesc în general a „lucrării minţii”.

Sf. Maxim însă precizează ca în aceasta faza mintea intra într-o intensa activitate de studiu şi cercetare, căutând necontenit să pătrundă „RAŢIUNILE”, să mediteze asupra lor, să le contempleze. Aceasta faza, Sf. Maxim o denumeşte: „contemplaţia naturală de duh” în care mintea, cugetul, începe să se mişte de la sine fără să mai fie necesar un efort. Efortul este propriu fazei prime a slujbei exterioare, a respectării poruncilor, a regulilor canoanelor exterioare. Dacă prima fază este cu alte cuvinte un fel de robie, deoarece implica necesitatea unei tăceri şi a unei supuneri fata de porunca (regula, canon), cea de-a doua faza, este într-un fel eliberatoare, odihnitoare, deoarece este depăşită faza de grija şi teama. Este faza în care apare SETEA de adevăr, de cunoaştere, de lumina, este faza în care sufletul începe să se lumineze, născându-se în

inima DRAGOSTEA DE DUMNEZEU, de semeni, este faza când omul începe să cREEZE, şi prin creaţiile lui să sprijine semenii lui în efortul de împlinire. Acesta este secretul creatorilor de azi şi din toate timpurile, indiferent de credinţă sau apartenenta filosofica: CONTEMPLAŢIA şi MEDITAŢIA efervescenta dintr-o mereu mai mare sete de noi aflări, de noi înţelesuri, care la rândul lor, se cer experimentate, împărtăşite, comunicate celor din jur. Este ceea ce au făcut necontenit în istorie şi continua să facă filosofii, creatorii de arta şi oamenii de ştiinţă.

— Cea de-a treia treapta a CUNOAŞTERII este simbolizata în gândirea Sf. Maxim de ziua a opta a ÎNVIERII lui Hristos, în care abia acum sufletul cunoaşte adevărata sărbătorire a nunţii, a unirii cu Hristos, a identificării cu El.

Atât Sf. Augustin cât şi Sf. Dionisie, precum şi marele mistic al bisericii occidentale, Iohan Tauler (sec. XIV), numesc aceasta faza unirea cu Dumnezeu. Sf. Maxim considera aceasta faza ca cel mai înalt stadiu al cunoaşterii, deoarece de această dată, spiritual are acces la tainele cereşti, la tainele ascunse tuturor privirilor şi gândurilor omeneşti. Este faza cunoaşterii nemijlocite, după cum o numeşte Sf. Maxim, în care mintea se intanleste cu adevărurile divine „fata către fata”, este faza Taborica a TRANSFIGURĂRII, a CONLUCRĂRII. Într-adevăr aceasta faza este prin excelenta proprie marilor spirite: ei sunt cei aleşi, cei VREDNICI să facă parte din CETATEA NOULUI IERUSALIM, MIREASA împodobită şi înfrumuseţata, care prin EFORT, prin MUNCA şi prin ACTIVITATE, cu privirile îndreptate spre marele izvor de APA, VIN şi SÂNGE, cu inima arzând de FOCUL IUBIRII, îşi aşteaptă cu vrednicie MIRELE, spre a fi coptata în SFERELE CEREŞTI, în împărăţia cerurilor, a LUMINILOR. Să precizam: spiritului uman îi este proprie evoluţia. Evoluţia constituie un drum ascendent, continuu, care cunoaşte un început, dar care nu mai are sfârşit. Perfecţiunea tinde către infinit, ea nu are contur fix şi nici limite. Pe aceasta linie ascendenta am distins trei trepte,

distincte în esenţa lor, dar fără existenta unor hotare stricte între ele. Etapele se întrepătrund, iar trecerea de la o etapă la alta se realizează lent, în timp. Să încercăm să sistematizam:

ETAPA I: ETAPA îi ETAPA A III:

(NUNTA)

APA VINUL SÂNGELE

ÎNVĂŢĂTURA CONCEPŢIA FILOSOFIA

CREDINŢA DRAGOSTEA IUBIREA

„NUNTA” exprima deci, cea de a treia etapă a evoluţiei spiritului, a cunoaşterii nemijlocite, a adevărului lor.

„NUNTA” exprima îndumnezeirea firii umane, ridicarea ei la nivelul făgăduit din vechime, „ÎNFIEREA” propriu-zisă.

„NUNTA” nu este un eveniment singular, static, ea este un proces ascendent, dinamizat prin atracţia exercitată de radiaţiile Cetăţii Luminii.

„NUNTA” este sursa de Lumina a sufletului, sensul suprem al existentei sale ca fiinţă superioară, angajata pe spirala îndumnezeirii, înaintând veşnic în CUNOAŞTERE, în Baia Iubirii.

„NUNTA” este extazul în faţa frumuseţii unice, a unor infinite varietăţi de frumuseţe.

„NUNTA” este extazul în faţa esenţei unice alcătuite din infinite esenţe creatoare, din infinite armonii exprimate în forme, culori şi sunete.

„NUNTA” este perceperea necontenita a ideilor unei lumi în care absolutul se concretizează, şi-n care concretul se abstractizează.

„NUNTA” este convergenta tuturor simbolurilor care alcătuiesc crusta rigida a unei sfere cu miez inefabil.

Să ne oprim. Am împins poate prea departe rezonantele NUNŢII. Ne-am depărtat poate prea mult de ceea ce Hristos ne-a oferit în parabola celor 10 fecioare (Matei XXV)

ICOANA aceasta e asemeni unui film de scurt metraj în care simbolurile se compun într-o relaţie dătătoare de

sens. E noapte, e întuneric. Fecioarele se îngrijesc de candele. Unele candele se sting din lipsa de ulei. Nu au avut timp să cumpere la timp ulei. La altele însă, candelele ard, şi-n arderea lor în jurul lor radiază Lumina modesta de candele. Toate sunt în aşteptarea celui iubit: MIRELE… care vine în miez de noapte de undeva. Se face strigare ca vine MIRELE, toate fecioarele se trezesc, căci între timp adormiseră, îşi pregătesc candelele, iar MIRELE primeşte doar pe cele înţelepte a căror candele ard, şi-n urma lui închide definitiv uşa. O închide pentru totdeauna, pentru fecioarele cele neantelepte. În zadar bat, în zadar cheamă, în zadar striga!

Mirele le respinge zicând: „NU VĂ CUNOSC PE VOI!” (Matei XXV-12). Aceasta ICOANA asociază mai multe simboluri pentru a le da un sens definitoriu. ICOANA se referă nu numai la splendoarea acestui mister al nunţii, ea vorbeşte şi despre soarta dramatica a celor ce curaţi fiind, nu sunt primiţi în camera de NUNTA din cauza INACTIVITĂŢII, din cauza lenii şi a comodităţii. Ei sunt asemenea unui altar mort care nu arde. Sunt cei ce CRED în MIRE, în venirea lui, dar care nu ard în focul iubirii. Ei sunt asemenea unui pom care, neavând roade, se taie şi se arunca în focul infernal al mustrărilor de conştiinţă, foc ce mistuie pana la distrugere. Atributul de înŢELEPCIUNE dat fecioarelor de NUNTA, exprima relaţia obligatorie dintre concepţia filosofica şi viaţa concreta de zi cu zi, rezolvarea ideală a solicitării lor din afară. De aceea, meditaţi şi vă rugaţi, ca nu ştiţi ziua şi nici ceasul când va veni Fiul Omului” (Matei XXV-13)

„NUNTA” este în esenţă un mister, o taină pentru noi, un ideal aflat undeva la capătul unui drum concret cu sens ascendent, care implica un EFORT continuu de MEDITAŢIE şi RUGĂCIUNE. Iată o nouă noţiune în aceasta prezentare. S-au scris foarte multe rugăciuni în biserica… dar ce este rugăciunea?… Rugăciunea e un murmur, o chemare, un strigat pornit de jos în sus.

RUGĂCIUNEA e un şirag de chei ce tind către un noian de lacăte, este expresia setei de dreptate şi adevăr al

celor surghiunuiti pe tărâmul suferinţei şi al luptei cu nedreptatea şi minciuna. RUGĂCIUNEA este expresia efortului mintal de a transcende caracterul criptic al simbolurilor şi icoanelor, este un noian de poteci care converg către acel INEFABIL MIEZ.

RUGĂCIUNEA nu este un scop!... Trebuie s-o spun clar: este un mijloc, este SCARA, după cum şi MEDITAŢIA, tot scara este. Amândouă sunt legate în mod indisolubil. El însoţeşte strădania fiecăruia, în drumul spre cunoaştere.

RUGĂCIUNEA este străpungerea necontenita a crustelor ce ascund inefabilul miez, ea este luntrea, barca şi corabia, e vâslă, pânza şi cârmă, e „Steaua Nordului” a celor ce călătoresc pe uscat, pe apa sau în văzduh, e căldură, fierbinţeala şi incandescenta, e unda, vibraţia şi raza, e strop, şuvoi şi torent, izvor, fluviu şi ocean, e murmur, e floare şi fruct, e candela, făclie şi vâlvătaie... căci untdelemnul este MEDITAŢIA, iar flacăra FOCUL, RUGĂCIUNEA. Să ne oprim.

Să revenim la alta ICOANA (Matei XXIV) prezentată de Hristos în care este vorba tot de o NUNTĂ. De data aceasta NUNTA apare într-un alt context, nu se mai pomeneşte de MIREASA.

Un împărat se pregăteşte NUNTA FIULUI SĂU, şi-n acest scop trimite slugile la sus-puşii societăţii: domnii, nobilii şi boierii ca să-i invite, dar fiecare se scuza motivând că sunt prinşi de anumite treburi. Auzind aceasta, Împăratul trimite din nou slugile la răspântiile drumurilor să cheme pe cei modeşti, pe cei săraci şi suferinzi. Când toţi sunt adunaţi în jurul mesei, Împăratul observa ca unul nu are HAINA DE NUNTA, şi pune slugile să-l arunce în întunericul cel mai dinafară. „Căci mulţi sunt chemaţi dar puţini aleşi” (Matei XII-14), conchide Hristos. Iată deci HAINA, simbolul celei de a doua categorii de aleşi: cei ce merită să participe la ospăţul nunţii. Nu se mai vorbeşte de CANDELA APRINSA A MIRESELOR.

Ce semnificaţie are HAINA?

Haina este o categorie mult mai larga, mult mai numeroasa decât numărul restrâns al mireselor. În aceasta

intra primele două categorii ale celor angajaţi pe drumul evoluţiei spirituale: cei meditativi care au împlinit virtuţile morale, cei buni, blânzi şi milostivi şi contemplativi. Haina de NUNTA este expresi tuturor celor ce slujesc un ideal, fie că este vorba de creatorii în arta, de cercetători în ştiinţele pozitive, de feluriţii filosofi creatori ai diverselor sisteme de gândire, fie de teologie, aparţinând diverselor religii. Desigur, fiecare din cei ce sunt primiţi să participe la NUNTA, fiecare are HAINA LUI, mai mult sau mai puţin pretenţioasă, mai mult sau mai puţin împodobită. Aici e meritul fiecăruia în funcţie de râvna pe care a avut-o, de efortul pe care l-a depus în strădania lui de autodepăşire, de autorealizare pe plan spiritual. Aşa cum exista deosebire între CANDELE, aşa şi între HAINE. Dar între candele şi haine exista deosebiri esenţiale. Candelele au prezent focul. Hainele nu cunosc focul, nu intra în camera tainelor, ele rămân undeva afara sa se bucure de bunurile materiale de APA şi VIN – de PÂINE şi PESTE. Cei invitaţi, cei aleşi să participe la acest ospăţ de bunuri materiale, ştiu de MIRE, de MIREASA, ştiu ca undeva în palatul împărătesc exista o încăpere somptuoasa, bogat împodobită, tainica, în care MIRELE şi MIREASA se vor uni, vor forma un singur trup, o singură FIINŢĂ într-un inefabil extaz… dar ei nearzând, nici nu intuiesc secretul vredniciei supreme de a fi MIREASA, adică ARDEREA…

În imnografia bisericii răsăritene, în săptămânile de post care preced sărbătoarea Paştelui, capătă un relief deosebit o cantare cu o linie melodica deosebita:

„Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită, şi ÎMBRĂCĂMINTE nu am să intru într-însa”, o constatare, apoi continua într-un glas rugător: „LUMINEAZĂ HAINA sufletului, Dătătorule de Viaţă, ca să intru într-însa, şi mă miluieşte”. Sfinţii Părinţi ai bisericii de răsărit, au intuit deci ceva în plus: lu’ minozitatea hainei, şi nu au greşit, pentru ca la o nuntă împărătească cu mulţi, mulţi invitaţi, nu este suficienta o singură masa. Vor fi existând multe şi atunci pesemene ca frumuseţea şi luminozitatea hainelor de nunta va ordona pe cei cu haine mai luminoasa mai

aproape de MIRE şi MIREASA, pe cei cu luminozităţi mai modeste, la alte mese mai depărtate. Şi asta înseamnă ceva. Important, însă rămâne faptul ca toţi vor avea APA VIE, se vor bucura de beţia VINULUI, se vor satura de PÂINE şi PESTE ca şi de alte roade şi bunătăţi date de „MĂRINIMIA” DIVINULUI ÎMPĂRAT.

ICOANA ne înfăţişează şi soarta tragica a celor ce nu au haine de nunta: ÎNTUNERICUL cel mai dinafară, „acolo unde este plânsul şi scrâşnirea dinţilor” (Matei XXII-13).

Întunericul cel mai dinafara este simbolul unui alt univers: al disperării, al chinurilor, al mustrărilor de conştiinţă, universul celor respinşi de legi, de legile care guvernează cu autoritate în Împărăţia Luminilor. Deocamdată atât despre „întunericul cel mai dinafara”. Vom reveni mai târziu.

Ne vom ocupa acum de un alt simbol: „Simbolul fundamental” – se poate spune pe drept cuvânt – prezentat cu o deosebită atenţie în cap. VI al Evangheliei de la Ioan. Cap. VI începe cu minunea făcută de Hristos prin înmulţirea pâinilor şi peştilor. Cinci mii de oameni au mâncat şi s-au saturat. Impresionaţi de miracol, ei văd în Hristos pe prorocul anunţat în Vechiul Testament. Hristos însă pleacă, cunoscându-i că vor să-l proclame rege. Hristos era animat de dorinţa de a urca treptele exterioare ale puterii politice. Fără să se explice, „s-a retras în munte numai El singur”. Urmează o alta minune… mai bine zis un alt fenomen (ca şi cel cu înmulţirea pâinilor): ucenicii îl văd umblând pe mare şi rămân surprinşi şi temători…

În ziua următoare poporul îl caută pe Hristospina îl găseşte, dar Acesta îi descoperă ca îl căutau dorind să se sature din nou. Hristos însă nu repeta miracolul „Fenomenul” ci le vorbeşte: „EU SUNT PÂINEA VIE CE S-A COBORÂT DIN CER” (Ioan VI, 41) şi face legătura cu mana coborâtă din cer care satura pe evreii ce mergeau în pustie (Ieşire XVI, 15).

În mod surprinzător, fata de înaltă expresie de definire a lui Hristos de către Ioan Botezătorul de MIRE şi MIEL, de data aceasta însuşi Hristos se autodefineşte,

recurgând la o expresie simpla, lapidara cu valoare de METAFOR FUNDAMENTALA: PÂINEA cea VIE.

Să încercăm să facem o schemă a cuvântului (PÂINEA) întrupat (Ioan I, 14).

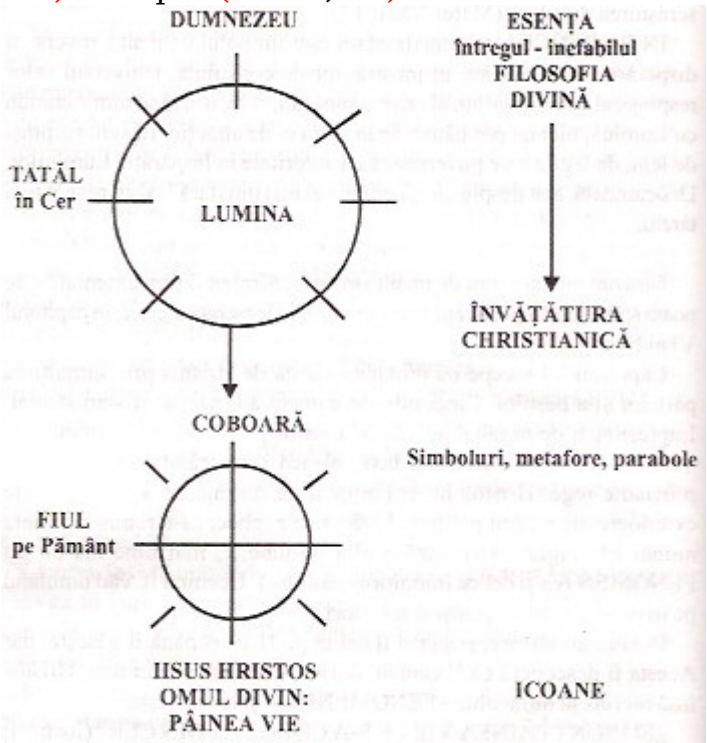

Fig. 3

Ioan Evanghelistul spune în continuare: Eu sunt pâinea cea vie, ce's/a pogorât din Cer, de va mânca cineva din pâinea aceasta, în veci va fi viu... (Ioanvl, 51), iar mai departe spune: „De nu veţi mânca TRUPUL MEU şi nu veţi bea SÂNGELE MEU, nu veţi avea viaţă în veci (Ioan VI, 53).

„Cel ce mănâncă TRUPUL MEU şi bea SÂNGELE MEU, are viaţa veşnică şi Eu îl voi învia în ziua de apoi" (Ioan VI, 54). Iar în continuare spune: „Cel ce mănâncă TRUPUL MEU şi bea SÂNGELE MEU, rămâne în MINE şi EU în el" (Ioan VI, 56).

Aceste versete stau la baza teologiei mistice. Ele constituie temeiul fundamental al tuturor acelora care

primesc, îşi însuşesc, şi trăiesc învăţătura lui Hristos.

Să încercăm acum să sintetizam fenomenul întrupării lui Iisus Hristos, având ca simboluri fundamentale PÂINEA şi VINUL, într-o schema care să evidenţieze relaţia ideilor care se desprind alături de simbolurile TRUP-SANGE, anticipând prin aceasta ICOANA „Cinei celei de Taină”.

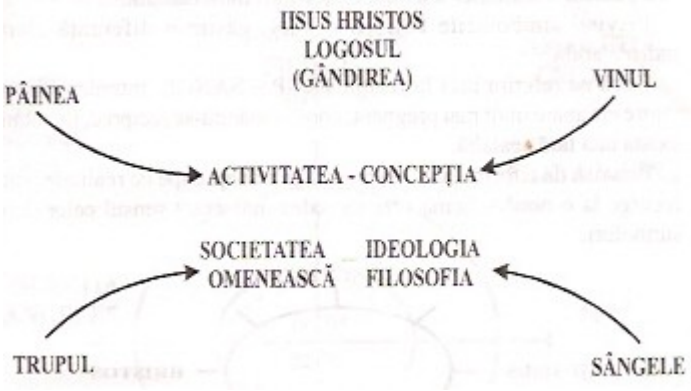

„Cina cea de Taină” este ICOANA centrala a învăţăturii Cristianice care precedând GOLGOTA-CRUCEA, asociază cele două simboluri fundamentale ale religiei creştine: PÂINEA şi VINUL respectiv: TRUPUL şi SÂNGELE. Cele două perechi de simboluri conţin în sine o singură idee transpusa pe două planuri. Primul plan al relaţiei PÂINE – VIN conţine în sine criza omului, nerespectarea concordantei dintre CONCEPŢIE şi ACTIVITATE, pe care Hristos doreşte s-o unească într-un singur tot, pentru a realiza cel de al doilea plan al semnificaţiei: relaţia între TRUP şi SÂNGE. Al doilea plan al relaţiei TRUP-SANGE exprima restul relaţiei PÂINE-VIN: TRUPUL este Societatea Omeneasca pe care Hristos o doreşte unita printr-o singură CONCEPŢIE, printr-o singură FILOSOFIE: SÂNGELE. Aşa cum Sângele circula în organism asigurând hrana tuturor organelor şi celulelor, tot aşa şi FILOSOFIA CRISTIANICA – SÂNGELE va asigura unitatea în gând, fapta şi tel a societăţii omeneşti. Sensul Cinei este realizarea, „unei singure cu un singur pastor”. Acesta este visul, marea dorinţă a MARELUI CREATOR, care vrea să-şi vadă opera desăvârşită pe pământ. Nu o planetă a nedreptăţii şi rătăciţilor, ci o planetă a armoniei

şi a bunei înţelegeri între oameni. Privind simbolurile PÂINE-VIN, găsim o diferenţă clara, indiscutabila. Dacă ne referim însă la relaţia TRUP-SANGE, interdependenţa dintre ele apare mult mai pregnant, fiind condiţionată reciproc, neputând exista una fără cealaltă. Pentru a da o formulare mai precisa şi mai aproape de realitate, vom recurge la o nouă schema care să redea mai exact sensul celor două simboluri.

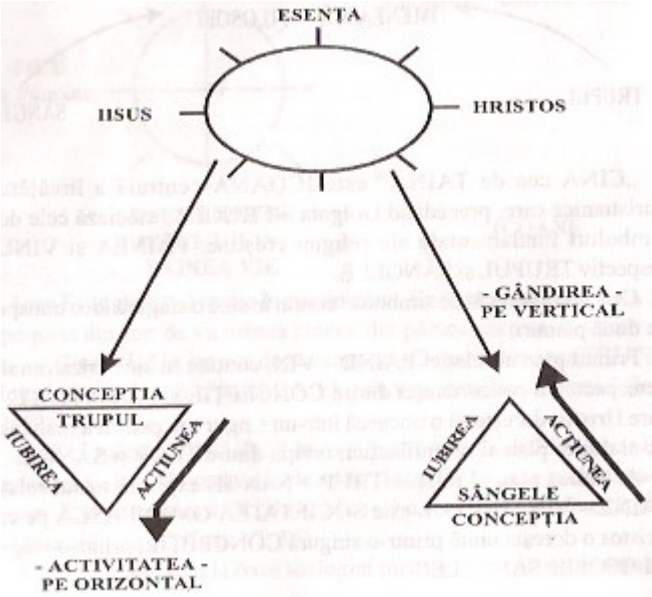

FIG. 4

Să revenim însă la acel verset care spune: „şi Cuvântul S-a întrupat şi a locuit între noi...” (Ioan I-14).

Am reprezentat ceva mai înainte grafic, pe DUMNEZEU-TATĂL printr-un cerc mare, absolut, printr-o sferă ce iradiază Lumina, iar pe Hristos cel întrupat, tot printr-un cerc, dar mai mic, pecetluit de o CRUCE. Să detaliem grafic cercul divin a lui Iisus Hristos pecetluit de CRUCE, în condiţiile coborârii Sale pe pământ:

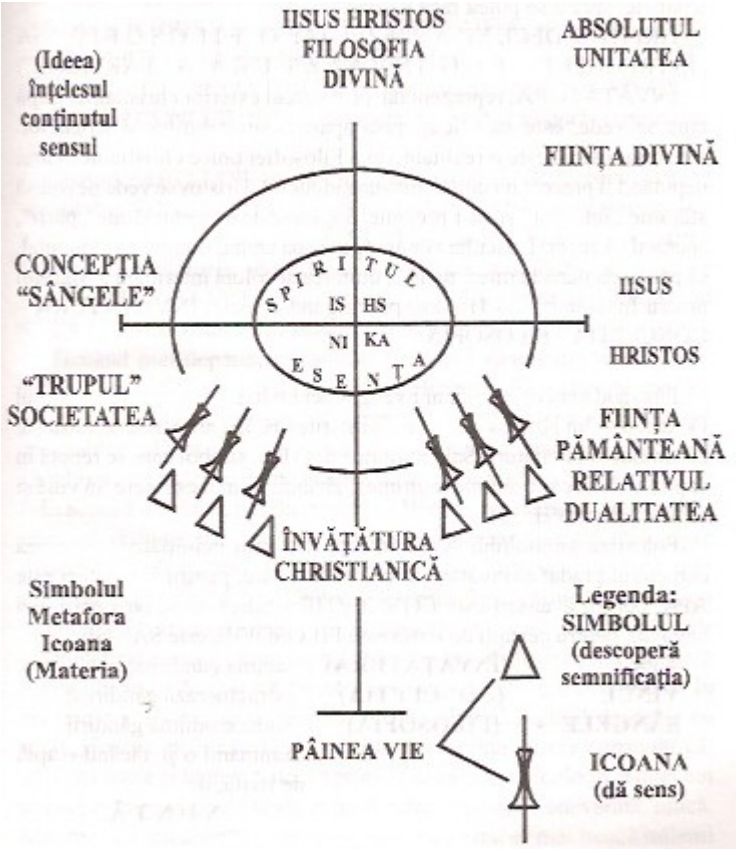

Fig. 5

Din aceasta prezentare grafica, trebuie remarcat faptul ca cercul interior prin întrupare – adică spiritul – rămâne intact, în timp ce cercul exterior – spiritul întrupat – suferă în partea de jos o ruptura în „parţi" distincte, din cauza transformării „întregului". Aceasta înseamnă ca din pricina neştiinţei oamenilor, din pricina neputinţei pământenilor de a înţelege „UNITATEA", esenţa în alte filosofii divine, Hristos este nevoit să accepte relativitatea „părţilor", adică simbolurile, metaforele, şi icoanele spre a se putea face înţeles.

HRISTOS DECI NU A PREZENTAT O FILOSOFIE A „ÎNTREGULUI", CI O ÎNVĂŢĂTURĂ A „PĂRŢILOR". Învăţătura reprezentata prin cercul exterior, cristianic, după cum se vede, este sacrificat prin apariţia simbolurilor

şi icoanelor. Acest sacrificiu este o realitate vie a Filosofiei unice Cristianice, care neputând fi reprezentat unitar, într-un singur tot, Hristos se vede nevoit să sfărâme „Întregul” şi să-l prezinte fragmentat, în nenumărate „parţi”, sperând ca cei ce-l asculta vor ajunge după un îndelungat efort mintal să pătrundă pana la miez, pana la unitatea absoluta interioara, a Marelui nostru învăţător Iisus Hristos, parcurgând etapele: ÎNVĂŢĂTURA-CONCEPTIA-FILOSOFIA.

Păstrând axul călăuzitor al Evangheliei lui Ioan, intanlim în cap. IV discuţia lui Hristos cu femeia samariteana, în care Hristos foloseşte ca simbol al învăţăturii Sale, noţiunea de APA, simbol care se repeta în cap. VII când anunţa mulţimea zicând: „Cui îi este sete să vină sa bea” (Ioan VII-37). Folosirea simbolului APEI în faţa mulţimii neiniţiate, subliniază caracterul gradat al învăţăturii lui Hristos, care pentru începători este APA, pentru avansaţi este CONCEPŢIA – VIN – iar pentru cei angajaţi, pentru cei apţi de Jertfa este FILOSOFIA, este: SÂNGE.

APA (ÎNVĂŢĂTURA) – anima gândirea.

VINUL (CONCEPŢIA) – structurează gândirea

SÂNGELE (FILOSOFIA) – aduce odihna gândirii, luminând-o şi făcând-o apta de jertfa – de NUNTA.

Totul şi toate vizează numai şi numai gândirea, ceea ce merita reţinut şi precizat, Hristos însuşi este LOGOSUL-ESENTA-GÂNDIREA.

Vom face acum apel la un alt simbol cu care se autodefineşte Hristos în cap. XV al Evangheliei de la Ioan, numindu-se pe sine TULPINA VITEI DE VIE, iar pe apostoli îi numeşte MLĂDIŢE, al căror rod este condiţionat de rămânerea în TULPINA. Aşadar, numai cei ce sunt bine prinşi de HRISTOS – TULPINA – FILOSOFIA, vor putea rodi VIN – CONCEPŢIA care să-i ducă către FILOSOFIE. Simbolul Tulpinii Vitei de Vie pecetluieşte importanta VINULUI ca simbol al CONCEPŢIEI, ca factor determinant care asigura comuniunea de idei şi fapte. Liantul FAPTELOR îl asigura identitatea IDEILOR şi prin aceasta

identitatea CONCEPŢIEI. Învăţătura, APA, este exterioara, o bază de lucru, un început. CONCEPŢIA adică VINUL, exprima însuşirea învăţăturii, identificarea cu acea învăţătură, în timp ce FILOSOFIA – SÂNGELE, reprezintă nivelul superior al celor ce vad FATA lui Hristos din camera NUNŢII.

Trecând mai departe la cap. VII de la Ioan, intanlim o nouă icoana, aceea prin care Hristos refuza să participe la o sărbătoare a iudeilor, numita „înfigerea cortului”. Hristos răspunde astfel apostolilor: „duceţi-vă voi la sărbătoarea aceasta, iara Eu la aceasta sărbătoare nu mă duc, pentru ca încă nu mi-a venit vremea” (Ioan VII-8). Prin aceasta conduita, ne dam seama că Hristos avea fata de cultul iudaic aceleaşi sentimente pe care şi Ioan Botezătorul le avusese. Spre deosebire de Ioan însă, Hristos nu se retrage în pustie, ci rămâne în mijlocul poporului, înfruntând cu vehementa pe cărturarii şi fariseii templului. Ca şi Ioan Botezătorul, Hristos încadrarea în tipicurile şi canoanele iudaice. Prin esenţa Hristos era un Liber Gânditor, care nu putea rămâne înlănţuit de forme exterioare. El nu putea ancora în misterele şi practicile iudaice, pentru ca secolul acela le depăşise de mult. Hristos prin excelenta era un clarvizionar şi era conştient ca prin cuvintele şi faptele sale vor pune bazele unei noi ideologii, unei noi concepţii, care să poată tinde în timp către o filosofie adevărată, unica. Mai bine ca oricare altul, Hristos ştie că va trebui să mai treacă milenii pana ce filosofia cristianica se va impune pe plan mondial în faţa tuturor conştiinţelor. Şi mai bine ca oricare altul, Hristos ştie că în urma sa, se va forma o nouă biserica, o nouă religie a formelor exterioare, o biserică a Trupului Său. Ioan Evanghelistul a înţeles aceasta din primele zile ale învăţăturii lui Hristos, aşa cum ne-o dovedeşte în cap. III, versetul 21, în legătură cu templul pe care îl va dărâma, şi în trei zile îl va ridica: „El, (Hristos), însă se gândea la biserica Trupului Său”, adică la biserica văzută pe care au creat-o Sfinţii Părinţi din primele secole ale creştinismului.

Sub directa îndrumare a apostolilor se instaurează

două elemente principale de cult. Primul este botezul despre care am vorbit, al doilea este „Cina cea de Taină”, pe care însuşi Hristos a poruncit apostolilor să o repete mereu ca simbol al comuniunii cu El (Luca XXII-19). Cel mai clar se exprima Evanghelistul Luca: „asemenea a luat paharul zicând: acest pahar este legea cea noua intru SÂNGELE meu care se varsă pentru voi” (Luca XXII-20). Este de remarcat faptul ca Evanghelia de la Ioan nu pomeneşte nimic de Cina cea de Taină, în schimb se relatează conţinutul unor rugăciuni de ale lui Hristos, de o adâncime şi de o frumuseţe nemaipomenita în nicio alta Evanghelie.

Reantorcându-ne la „PAHARUL” de mai sus, regăsim în conţinutul sau simbolic, acea biserica văzută a lui Hristos, biserica TRUPULUI Său. Conducător al bisericii văzute este instaurat apostolul Petru în urma unor întrebări ale lui Hristos: „Simone al lui Iona, Ma iubeşti tu oare mai mult decât aceştia?” Petru răspunde afirmativ, dar întrebarea i se pune de trei ori, fapt ce l-a întristat pe Petru. Tot de trei ori îl îndeamnă şi Hristos, zicând: „Paste oile mele!” (Ioan XXI-15, 17) Astfel instaurat „Primus Inter Pares”, Petru avea să instaureze o puternica comunitate bisericească la Roma, care avea să ridice primele biserici creştine. Se naşte întrebarea: de ce Hristos l-a ales tocmai pe Petru drept conducător al bisericii văzute (exterioare), şi nu l-a investit pe Evanghelistul Ioan, care se ştie că era apostolul pe care îl iubea cel mai mult Iisus”? Apostolul Petru, ştim prea bine, a fost cuprins de îndoială când mergea pe mare şi s-a scufundat, salvat fiind de Hristos, tot Petru l-a îndemnat pe Hristos să fugă de răstignire, fapt care l-a determinat pe Hristos să-i spună lui Petru: „Înapoia mea, satana, ca sminteala îmi eşti!”, şi, în sfârşit, pe când Hristos era prins de iudei, Petru s-a lepădat de trei ori, şi fugind, nu l-a mai însoţit pe Hristos pe drumul crucii, aşa cum a făcut-o Ioan Evanghelistul, singurul dintre ucenici, care alături de Fecioara Maria, a rămas lângă cel răstignit pana ce acesta şi-a dat duhul.

Explicaţia ne-o dau Sfinţii Părinţi de Grecia şi Asia

Mica, şi-n deosebi cei din Muntele Athos: „Biserica nevăzută a Sângelui lui Hristos a fost întemeiată pe Golgota în momentul când toţi plecaseră şi nu mai era lângă Hristos cel răstignit decât Fecioara Maria şi Ioan Evanghelistul. Atunci Hristos s-a adresat Mamei Sale, zicând: „Femeie, iată Fiul Tău”, şi întorcând capul către Ioan, îi zice: „Iată Mama ta!” Astfel s-a întemeiat biserica cea nevăzută a Sângelui lui Hristos, care şi-a ales primele MIRESE în cele două persoane, în persoana Maicii Domnului, prima MIREASA a bisericii, şi în persoana Apostolului Ioan, primul feciorelnic al bisericii, cel mai adânc gânditor al bisericii, mistic prin excelenta, primul Fiu duhovnicesc al Fecioarei Maria. Semnificaţia acestei de a doua biserici nevăzute este cu atât mai greu de desluşit, cu cât ne vom referi la ultimele paragrafe din Evanghelia de la Ioan, în care imediat ce Petru este investit ca PASTOR al turmei lui Hristos, în acelaşi moment Petru întreabă pe Hristos: „dar cu Ioan ce este?”, la care Hristos îi răspunde: (Ioan XXI-22, 23) „De voi vrea Eu ca acesta să rămână pana ce voi veni Eu, ce ai tu? Tu urmează-mi!”

Şi s-a dus vorba aceasta între fraţi ca ucenicul acela nu va muri. Iisus însă nu i-a zis ca acela nu va muri. Cu alte cuvinte, Petru este pus la punct, confirmându-se pe deplin ca Apostolul Ioan deţinea multe, multe secrete pe care Hristos nu le împărtăşise celorlalţi apostoli, ci numai lui Ioan. Acest fapt se confirma pe deplin prin conţinutul Apocalipsului, o fantastica revelaţie a lui Ioan, care a constituit un amalgam de enigme cu totul de nepătruns. Să revenim la ICOANA de mai sus, unde Feciara Maria sta alături de Ioan Evanghelistul, între ei CRUCEA cu Hristos răstignit de iudei. Ce reprezintă acest simbol pe care lumea creştină îl păstrează astăzi? CRUCEA este expresia reală a SACRIFICIULUI de pe pământ, ce exprima suferinţa oricărui om care este angajat în viaţă, lupta cu sine însuşi, precum şi lupta cu semenii. Crucea reprezintă lupta dintre două ideologii diametral opuse: lupta dintre ideologiile care visează cuceririle materiale, exterioare, pe

orizontal, şi lupta pentru o ideologie care se realizează pe plan spiritual, pe vertical.

Este lupta dintre materie şi spirit, dintre pământ şi cer, lupta dintre întuneric şi Lumina, între minciuna şi adevăr.

Hristos nu a fost numit filosof, ci un mare învăţător care a semănat ogorul cuvântător al oamenilor de pe pământ. El a fost mai presus de toate un mare MARTIR. El nu s-a ascuns, nu a fugit de moarte, ci a vorbit tuturor celor ce credeau în El, şi-n misiunea lui. El nu s-a ferit de forma falşilor pastori saduchei, cărturari şi farisei, şi dimpotrivă ia combătut, şi i-a atacat direct, vizând prin aceasta nimicirea falsei ideologii iudaice. Cel mai surprinzător aspect al acestei lupte este faptul ca Hristos nu a chemat la pocăinţă pe farisei! Socotindu-i pierduţi s-a adresat lor zicându-le de nenumărate ori: „Vai vouă, fariseilor făţarnici” şi „pui de năpârci”.

CRUCEA este simbolul suferinţei, dar în acelaşi timp al biruinţei. Hristos a suferit dintr-un început, de când s-a desprins din Tatăl, din lumea Luminilor. A suferit prin întruparea sa, prin faptul de a se pozitiva într-o lume decăzută care se mişca în întuneric. A suferit în mijlocul oamenilor pe care i-ar fi dorit să se aprindă şi ei de focul dragostei divine. A suferit văzând sărăcia, foametea şi bolile, dar mai presus de toate a suferit văzând pâcla şi ceata din oameni, negura rătăcirilor din mintea pământenilor.

Hristos a dovedit nu numai o mila, o blândeţe şi o bunătate fără de margini, El a dovedit curaj şi bărbăţie fata de tabăra adversa a fariseilor, cărturarilor şi saducheilor, iar bărbăţia aceasta a dus până la moarte. Vulpile îşi au vizuina lor, păsările cerului îşi au cuibul lor, adică oamenii au şi ei comunităţi unde să se deschidă şi să se înţeleagă, numai El, Hristos, Fiul Luminii, nu are un grup unde să spună ceea că are de spus. Pare surprinzător, dar nici ucenicii săi nu înţelegeau adesea ce spune, şi cereau lămuriri. Acesta este adevărul: Hristos era însingurat, coborât dintr-o lume a armoniilor celeste într-

un infern al dezacordurilor şi a disonantelor, lumea contradicţiilor ce stăpâneau pământul, lumea condusa de orbi în prăpastia întunericului neştiinţei. Dar nu a fost numai atât! Hristos a coborât în mod deliberat în sânul unui popor care avea religia cea mai clară din câte existau, un popor care era ales din vechime spre a primi pe Marele Mesager al Tatălui Ceresc, popor care însă ajunsese cel mai rătăcit. Toate religiile aşteptau un „Mesia”, un „Eliberator”, un „Salvator”, dar evreii erau singurii care se considerau aleşii lui Dumnezeu meniţi să conducă destinele tuturor celorlalte popoare. Hristos coboară din mijlocul acestui popor a cărui emblema era trufia. Hristos aduna în jurul lui ucenici cărora le da fărâme din învăţătura sa, mângâia şi alina suferinţele celor bolnavi, orbi sau schilozi, dar în acelaşi timp loveşte cu sabia adevărurilor sale în minciuna şi făţărnicia castei nesupuse a preoţilor, saducheilor, cărturarilor şi fariseilor, numindu-i nici mai mult, nici mai puţin, „pui de năpârci” cu al căror venin (învăţătura iudaica) ameţeşte poporul pentru a huzuri pe munca lui.

Ana şi Caiafa, marii arhierei ai iudeilor, rostesc condamnarea asupra lui Hristos, aţâţând poporul să ceară lui Pilat, guvernatorul roman, răstignirea. Preoţia, cloaca minciunilor şi fărădelegilor, decide. Poporul întunecat şi orb aclama, iar Pilat guvernatorul, de teama unei revolte, accepta cu laşitate ca Hristos să fie dat spre mana poporului, spre a fi răstignit.

Suferinţa lăuntrică a lui Hristos, capătă o înfăţişare dramatica, suferinţa fizică a TRUPULI sau, care este pironit cu cuie pe CRUCE, TRUPUL sau este lovit, schingiuit, scuipat, şi forţat să-şi ducă singur Crucea pe drumul Golgotei.

De această dată Hristos nu mai este Mire, nu mai este nici APA cea Vie, nici PÂINEA cea Vie, şi nici bunul Pastor! De data aceasta Hristos este MIELUL cel nevinovat, cum îl numea Ioan Botezătorul, care accepta întregul calvar al Crucii, care accepta de bunăvoie falsa autoritate iudaica, cu toate că avea putere să cheme cete

de îngeri ca să-l salveze.

Simbolul „CRUCEA SUFERINŢEI”, nu rămâne aşa de singular. Peste el se suprapune simbolul MIELULUI, al jertfei, al sacrificiului real, pozitiv, concret. Nefiindu-i frica de moarte, primind în mod deliberat răstignirea, Hristos da dovada continuităţii vieţii de pe pământ şi de dincolo de moarte. Dar nu numai atât. Prin răstignire moartea îşi pierde importanta, şi în rândul oamenilor, deoarece moartea nici nu exista. Ea este un fenomen oarecare, lipsit de importanta pentru cei ce împărtăşesc învăţătura lui Hristos: „Iată, Eu vă spun, temeţi-vă de acei ce ucid sufletele, nu de cei care ucid trupul!”

Hristos a demonstrat cele spuse de El. Prin crucificare, prin acceptarea morţii TRUPULUI Său, a înfrânt moartea şi a instaurat biruinţa SPIRITULUI asupra TRUPULUI, biruinţa SPIRITULUI asupra materiei care subjuga spiritul.

Simbolica CRUCII şi a MIELULUI este completata tot în Evanghelia de la Ioan, prin simbolul PEŞTELUI, în cap. XXI, versetul 13. Întâmplarea se petrecea după înviere, când apostolii fiind la pescuit în Marea Tiberiadei, căutau zadarnic să prindă peste. La un moment dat apare Hristos, în corp pozitiv spiritualizat. Cu toate că toţi îl vedeau, singur Ioan Evanghelistul îl recunoaşte, şi-i şopteşte lui Petru: „Domnul este!”

Hristos îi pune să arunce mrejele, apostolii le scot de data aceasta pline, ca abia au putut să le aducă la mal. Între timp Iisus îi aşteaptă cu un foc aprins, iar pe jăratec PESTE gata fript. „Deci, s-a apropiat Iisus, şi frângând pâinea, le-a dat lor, asemenea şi peste” (Ioan XXI, 13). Se cunoaşte faptul ca peştele a fost în primele secole ale creştinismului, simbolul lui Hristos, alături de „Pastorul cel Bun” şi „Viţa de Vie”. PEŞTELE era însă simbolul dominant, deoarece cuvântu’ „peste” se traduce în greceşte: „IHTIS”, care înseamnă: „Iisus Hristos, al lui Dumnezeu Mântuitor” (I-Iisus, H-Hristos, T-TEUal lui Dumnezeu, I-Ios-al nostru, S-Satir-Mantuitor)

De ce tocmai peştele? Pentru ca peştele, prin

atributele sale s-ar asemăna într-un fel cu soarta lui Hristos, şi anume: peştele este sacrificat pentru hrana noastră, e tăcut – nu scoate niciun sunet care să fie auzit, şi încă ceva, peştele nu doarme niciodată – e în continua mişcare în APA, ceea ce vrea să exprime conţinus viaţa mintala a omului în oceanul gândiriii cristianice. Am expus până acum o serie de simboluri şi icoane, a căror sens şi semnificaţie bine definite se întrepătrund alcătuind un tot unitar şi întreg. Este însă momentul să încercăm o sistematizare a simbolurilor pentru a descifra cele două sensuri fundamentale, care se disting net, cu toate că ele se întrepătrund. Este vorba de primul sens, acela oferit de suita: APA, VIN, SÂNGE, care indica treptele cunoaşterii şi care se referă la activitatea interioară a omului, la efortul sau mintal de a înţelege şi pătrunde adevărurile, şi de cealaltă suita de simboluri: PÂINE, MIEL, PESTE, care se referă la activitatea exterioara, a faptelor ce se fac în raport cu lumea înconjurătoare, cu semenii noştri.

E greşit să spun ca cele două suite au sensuri diferite. Dimpotrivă, ele converg către unul şi acelaşi miez: înnobilarea, înălţarea omului pe cele mai avansate trepte ale configuraţiei sale spirituale. Cele două suite de simboluri, am putea spune, apar ca două activităţi simultane, pe care omul este chemat să le împlinească, să le fructifice. Cele două suite de simboluri constituie o clarificare ferma şi autoritara pentru a dovedi necesitatea îmbinării între GÂND şi FAPTA, dintre activitatea interioară şi cea exterioara, între concepţie, ideologie, filosofie, pe de o parte, şi faptele propriu-zise de zi cu zi, pe de altă parte. Este clar, dar totuşi lucrurile stau altfel, şi aceasta ilustreasa schema Judecăţii de apoi, prezentată de Evanghelistul Matei (XXV-32, 46), care este ICOANA CHEIE.

Ce se spune în aceasta ICOANA CHEIE?!

Se spune ca la sfârşitul veacurilor, Hristos va împărţi oamenii în două tabere: la dreapta se vor aduna oile, iar la stânga, caprele. Oile, se ştie că sunt ascultătoare, docile şi nu se risipesc, rămân grupate în jurul pastorului care le

canta din fluier. Caprele însă, sunt neastâmpărate, se risipesc mereu aiurea, şi cel ce le paşte trebuie să le lovească pentru a fi adunate la un loc. De fapt, turme de capre nici nu prea exista. Dar să revenim la ICOANA CHEIE. Judecata de apoi este exprimată tocmai prin separarea celor două tipuri de patrupede: OILE, de-a dreapta lui Hristos, CAPRELE de-a stânga. „Şi va zice Împăratul celor de-a dreapta: veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia cea gătită vouă de la facerea lumii, căci am fost flamand şi Mi-aţi dat să mănânc, însetat am fost şi M-aţi adăpat, străin am fost şi M-aţi primit, gol şi M-aţi îmbrăcat, bolnav am fost şi M-aţi cercetat, în temniţă am fost şi aţi venit la Mine” (Matei XXV-34, 35, 36). Auzind acestea, cei din dreapta se vor mira şi vor zice: „Când oare, am făcut noi cu Tine asemenea fapte?” Împăratul însă, le răspunde: „Adevărul adevărat va grăiesc, întrucât aţi făcut acestea unul dintre cei mai mici fraţi ai Mei, Mie le-aţi făcut” (Matei XXV-40). Urmează apoi acelaşi dialog cu cei din stânga, care, nefăcând fapte bune, îi respinge în ÎNTUNERICUL muncilor veşnice. Prin aceasta icoana se clarifica sensul practic al activităţii umane, deoarece, în ultima instanţă, nu se ia în considerarea apartenenta fata de religii, concepţii sau filosofii, ci FAPTELE SLUJIRII APROAPELUI. De aceea, în unanimitate, toţi apostolii şi toţi Sf. Părinţi ai bisericilor de răsărit sau de apus, sunt de acord ca învăţătura Cristianica se poate rezuma doar la o singură porunca a lui Iisus Hristos: PORUNCA NOUA VĂ DAU VOUĂ, CA SA VA IUBIŢI UNUL PE ALTUL. CUM V-AM IUBIT EU, AŞA ŞI VOI SA VA IUBIŢI UNUL PE ALTUL” (Ioan XII-34). Să revenim acum la axul călăuzitor ce ni l-am propus, adică la Evanghelia lui Ioan, şi anume la Cap. X în întregime. Capitolul acesta este dedicat în exclusivitate preoţilor, conducătorilor spirituali ai maselor, care sunt asemeni pastorilor. În primele versete, Hristos explica ce înseamnă a fi pastor, după care, El însuşi se numeşte PASTORUL CEL BUN. „Eu sunt Pastorul cel Bun! Pastorul cel Bun sufletul sau îl pune pentru oile sale” (Ioan x-11). Falsul

pastor este definit în continuare ca unul care, năimit fiind (adică plătit cu bani), când vin lupii, lasă oile şi fuge de frică, pe când ADEVĂRATUL PASTOR, îşi pune sufletul pentru oi, adică lupta împotriva lupilor pana la sacrificiu. Ca şi atunci, şi astăzi tema aceasta a rămas de prima actualitate în viaţa bisericească. Ca şi odinioară, astăzi, unii prelaţi care sunt puşi în faţa unei răspunderi care atrage riscul existentei sale, ca şi atunci, şi astăzi, mulţi prelaţi care ocupa scaune şi fotolii sus puse, înconjuraţi de onoruri şi cu buzunarele pline, se depărtează de turma lor aflata în restrişte, şi rămân încleştaţi de scaunele lor sus puse, lăsând lupii să le sfâşie oile!…

Acest atac vehement împotriva preoţimii iudaice a stârnit puternica reacţie a iudeilor împotriva lui Hristos, zicând că e posedat de satana. Hristos, însă, îşi mărturiseşte provenienţa divină, zicând: „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem” (IoanX-30). Aceasta mărturisire fără ocol, iudeii o considera hula (injurii la adresa divinităţii), grava încălcare a legilor lor, la care Hristos le răspunde: „Nu e scris oare în legea voastră, iar eu vă zic, dumnezei sunteţi, chip al celui Preaînalt”). Este de remarcat în acest răspuns al lui Hristos, faptul ca El se separa net de legea veche iudaica, considerând-o goala, fără conţinut, lipsită de sens. În acelaşi cap. X, verset 8, Hristos neaga autenticitatea ierarhiei preoţeşti iudaice, zicând: „Toţi câţi au venit înainte de Mine, toţi sunt hoţi şi tâlhari, de aceea oile mele nu i-au ascultat!” Hristos, aşadar, nu neaga importanta preoţiei, a conducătorilor spirituali, ci dimpotrivă, defineşte adevărata preoţie a autenticilor pastori, care îşi apără turma pana la sacrificiul suprem. Hristos demonstreza titlul de BUN PASTOR, pe care îl poartă prin sacrificarea sa la capătul drumului misionar, pe Golgota, acolo unde întemeiază biserica cea vie, biserica spirituala a MIRESEI, FECIOARA MARIA, şi părintelui duhovnicesc a MIRESEI, Ioan Evanghelistul. Dar ca pastor? Ca cel mai MARE PASTOR, să nu citam, este investit apostolul Petru, cu ocazia ultimei întrevederi a apostolilor, de după înviere, când Hristos, de trei ori

pronunţa cuvintele de investitura adresate lui Petru: „paste oile Mele!” (Ioan XXI-7), şi abia atunci Petru se arunca în mare, de ruşine, căci pescuia gol, fără veşminte. Cina cea de Taină a fost ultima cina luata împreună cu cei 12 apostoli. Iisus a frânt Pâinea şi a împărţit-o tuturor în egală măsură, şi toţi au băut Vin din acelaşi potir. În momentul în care Hristos spune ca: „unul dintre voi ma va vinde”, toţi apostolii intra în panica, întrebându-se cine este acela, în timp ce Ioan, fără grija, la dreapta Mântuitorului, îşi pleacă capul, lipindu-se de pieptul Marelui învăţător. Cercetaţi cu de-amănuntul toate cele patru Evanghelii! Nicăieri nu veţi găsi nicio ocazie în care Ioan Evanghelistul să fi pus vreo întrebare lui Iisus, sau să-i fi cerut vreo lămurire. Ba mai mult, în Evanghelia de la Ioan nu veţi găsi nicio pilda şi nicio parabola, în schimb veţi găsi cele mai adânci dizertaţii din cuvântările lui Hristos, precum şi cea mai perfecta transpunere a ultimelor rugăciuni ale lui Hristos în pragul prinderii şi răstignirii sale. Ioan Evanghelistul, are o fire prin excelenta contemplativa. El nu s-a reliefat ca un mare predicator ca Petru sau ca Pavel, care au cucerit, primul Roma Antică, iar al doilea Agora Atheniana, Corintul şi Tesalonicul, Efesul şi Smirna, Creta şi Cipru! Nu! Ioan Evanghelistul a rămas protectoru „Alesei Cerului”, primei Mirese a lui Hristos: Fecioara Maria!

El n-a umblat să cutreiere ţările şi oraşele, nu a urcat pe tribune, în amvoane, să tâlcuiască scripturile, ci a stat retras potrivit firii sale contemplative, meditative. Nici în materie de epistole nu a excelat. Nu a scris decât trei, dintre care două foarte scurte, de nici două pagini. Nici nu se compara însă acestea cu monumentalele epistole ale lui Pavel. În cele două scrisori scurte, Ioan se arata foarte secretos, în final. Cele două scrisori se încheie astfel: „Aş avea multe să vă spun, dar nu voiesc să le scriu pe hârtie, cu cerneala, dar nădăjduiesc să vin la voi, şi să grăiesc fata către fata”. Iar Evanghelia sa, Ioan şi-o încheie astfel: „Sunt încă multe altele care a făcut Iisus, care, de s-ar fi scris cu de-amănuntul, mi se pare ca nici în lumea aceasta

nu ar încăpea cărţile ce s-ar fi scris. Amin”. (Ioan XXI-25)

Apostolii Petru şi Pavel sunt ucişi în cetatea Romei: Petru răstignit, Pavel decapitat. Aceeaşi soarta o au toţi apostolii, cu excepţia lui Ioan, care se retrage în insula Patmos, unde trăieşte retras până la vârsta de 90 de ani.

Scrierea Apocalipsului de către Ioan, confirma teza noastră ca Ioan depăşea în comprehensiune pe toţi ceilalţi apostoli.

Viziunile despre Judecata de apoi, despre pedepsele ce vor veni asupra oamenilor şi despre acel mult visat viitor, când toţi vom fi „o turmă şi un pastor”, toate aceste viziuni descrise cu minuţiozitate şi o adâncă pricepere, toate acestea converg către ideea părinţilor isihastri, care vad în Ioan PĂRINTELE DUHOVNICESC (spiritual) al bisericii celei vii a Sângelui lui Hristos. Dacă biserica întemeiată de Petru şi Pavel este biserica Trupului lui Hristos, biserica MIELULUI, PASTORULUI şi PEŞTELUI, biserica Fecioarei Maria şi a Apostolului Ioan este biserica SÂNGELUI, DUHULUI şi SPIRITULUI Cristianic.

În simbolica evangheliştilor, Ioan este reprezentat printr-un vultur, simbol al supremaţiei unei înalte gândiri, iar teologia bisericii de răsărit, oferă numelui lui Ioan, pe acela de „BOGOSLOVUL”, adică: „Cuvântătorul de Dumnezeu”. Dacă apostolul Petru reprezintă (Pontifex Maximus – Marele Preot) al celor 12 biserici apostolice de răsărit şi de apus, Apostolul Ioan reprezintă PĂRINTELE DUHOVNICESC al celor însinguraţi în universul lor interior al urcuşului spiritual pe poteca strâmtă a celor ce vor să se unească în chip tainic cu Hristos, a celor ce vor să devină Miresele lui, a celor ce cunoscând Lumina Taborică, pe treapta teologiei, tind către treapta TEOFANIEI şi EPIFANIEI. Citam din cântul IX al Apocalipsului Sf. Ioan Evanghelistul:

„Uşa cerului deschisa şi în duhul răpit.
Vezi tu privelişte fata ÎMPĂRATULUI NUNTIT.
Perindarea sfinţeniei pe canturi coborânde.
Lunecând Lumina din curba aripilor blânde.
Toată alba curtenie a Viului Dumnezeu.

Purceasa la primirea ca „MIRE” a FIULUI SĂU.

…

Veniv-a Hristos cu alt lut, alt cer, alta vecie;

Proaspăt viitor crescut Trup de biserica vie.

Naos lumea va fi, întreagă, neţărmurit chivot.

Numai Sfânta Sfintelor, numai Pristol sfânt peste tot;

Şi cum viaţa în sine e veşnică Liturghie.

TAINA LUCRĂRII DE ACUM, E TAINA DE CUNUNIE.

Vinul laudei fiind jertfa la umbra de calvar.

Mintea fiind liturghisitorul iar inima altar.

LA NUNTA MIRESEI PURE CU VERBUL LUI DUMNEZEU.

Date firii virginale să dăinuiască mereu;

Din peşteră din Ostrov, cu Patmosul de surghiuire.

Tu ne scrii duminical VECIA DE NUNTIRE.

Când marele înger ţi-a dat sul cu slove de mâncare.

De-ţi strig cu şapte biserici şi aceasta cantare:

Bucură-te, că vom întocmi preaminunat alb alai al cununiei.

Bucură-te, ca toţi ne vom înfrăţi luaţi de dansul Isaiei.

Bucură-te, ca în cer ne vom uni la muzicala unitate;

Bucură-te, ca mistic ne vom însoţi MIRELUI CEL de departe;

Bucură-te, ca în Hristos CEL UNUL în toţi, cu toţii vom fi una.

Bucură-te, ca El fiecăruia va da INELUL, BRÂUL ŞI CUNUNA.

Bucură-te, ca din ectenia alăutei fruntea ne va încununa.

Bucură-te, ca îmbrăcând şi pectoralul, ne vom revirgina.

Bucură-te, ca ajungând în trup, toţi ne vom îndumnezei;

Bucură-te, ca stadia Unităţii Treimii toţi vom hori.

Bucură-te, ca şi Duhul şi va pune herb în aura inelarii.

Bucură-te, Sfinte Ioane Bogoslovul, Părinte al

Binecuvântării!”

Încheiem acest capitol citând din cântul VII al Acatistului „Rugului Aprins”:

„Fiindcă la NUNTA MARELUI MIRE, e ceruta o grija de întreaga neprihănire.

Nu este îngăduita necurăţia ochilor şi a HAINELOR.

Nimeni dar, dintre cei ce sunt neanvataţii TAINELOR.

De unele ca acestea să nu se atingă.

Cine va lăsa porcii cu mărgăritare să se hrănească.

Şi-n vasele sfinte câinii să lingă?

Îndemnul ca şi primirea este numai duhovnicească.

Vino, dar şi tu smerit, împăcat şi curat

Şi aşa, cu toţii laolaltă vom striga.

Din bucurie întreagă şi înaltă: ALILUIA!”

...

SFÂRŞITUL PRIMEI PARŢI

PARTEA A DOUA

„În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt” (Ioan XIV-2)

În prima parte am prezentat o serie de simboluri, metafore şi icoane, legându-le strâns de textul Sfintei Scripturi, ilustrând cu exactitate capitolul şi versetul. Am făcut aceasta în mod premeditat, în scopul de a da posibilitatea cititorului mai pretenţios de a putea verifica cele descoperite de noi, respectând pe cei exigenţi în materie de acoperire textuala a celor prezentate.

În această a doua parte însă, cerem permisiunea de a ni se îngădui ca în cele ce am prezentat, să abandonăm textele scripturistice şi să ne mişcăm mai liberi în expunerea noastră, pentru a putea clarifica, şi îndeosebi, pentru a putea intra într-o serie de detalii legate de simbolul nostru fundamental ales: NUNTA!

Capitolul acesta va încerca detalierea unei icoane pe care o vom propune ca: ICOANA CENTRALA şi anume, este vorba de parabola Împăratului care a pregătit OSPĂŢUL DE NUNTA pentru „FIUL” Sau pe care, de fapt am mai prezentat-o mult mai sumar în prima parte. De data aceasta vom căuta să pătrundem în detalii. Pentru

început însă, vrem să reliefam un fapt deosebit de important care poate a scăpat multora. Este vorba de faptul ca Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu a iubit la fel pe cei în mijlocul cărora venise. Din mii de ascultători, El a ales 12 pe care i-a numit nu robi, ci ucenicii Săi, prietenii Săi. Din 12 a ales 3, pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan, care să asiste pe muntele Taborului la Schimbarea sa la Fata, şi, dintre toţi, cel mai mult îl iubea pe Ioan – după cum este bine ştiut – De ce? Ne permitem ca deocamdată să nu dam explicaţiile necesare ci să trecem din nou să repovestim ce s-a întâmplat la OSPĂŢUL de NUNTA al FIULUI de îMPĂRAT.

UN ÎMPĂRAT (Dumnezeu Tatăl), s-a pregătit pentru a oferi un OSPĂŢ în cinstea NUNŢII FIULUI SAU (MIRELE fiind Iisus Hristos). În vederea acestei sărbători importante, Împăratul îşi trimite slugile spre a invita pe sus-puşii societăţii, care însă invoca diferite motive, cum că au alte ocupaţii „mai importante” şi nu pot veni. Asupra acestor invitaţi care refuza invitaţia, nu vom insista. E de prisos orice comentariu. Ne vom ocupa însă, de cei ce au răspuns invitaţiei, ceilalţi oameni intanliti pretutindeni, care, auzind de invitaţie, se îmbraca fiecare cu ce are mai bun şi vine la OSPĂŢUL DE NUNTA. Cei invitaţi intra în curtea palatului Împărătesc unde avea loc ospăţul şi fiecare se aşază la o masă, fiecare unde crede de cuviinţă, potrivit frumuseţii HAINELOR ce le are. Cei cu HAINE LUMINOASE se aşază mai aproape de MIRE şi MIREASA, cei cu HAINE ALBE se aşază ceva mai departe, la mesele din mijloc, iar cei cu HAINE MAI MODESTE dar curate, iau un loc mai spre margine. Evanghelia de la Matei spune ca cei ce nu au avut HAINE DE NUNTA au fost legaţi şi aruncaţi în întunericul cel mai dinafara unde este „plânsul şi scrâşnirea dinţilor”. Noi nici de aceasta categorie nu ne vom ocupa, socotind de prisos orice comentariu. În schimb, ne vom permite, în prezentarea noastră să introducem încă o categorie, a acelor ce se apropie de OSPĂŢUL DE NUNTA, cei cu HAINE PESTRIŢE, care nu sunt nici primiţi la OSPĂŢ, dar nici în întunericul cel mai

dinafara nu sunt aruncaţi. Sunt cei ce stau la garduri şi privesc printre zăbrele la nuntaşii care se ospătează, canta şi dansează. Aşadar, la acest OSPĂŢ DE NUNTA, descifram trei trepte, trei categorii net distincte:

I. II. III.

HAINELE HAINELE MIREASA

PESTRIŢE LUMINOASE, (cei cu candelele aprinse)

(cei ce asista fără să fie ALBE SAU MODESTE

primiţi la ospăţ) (invitaţii propriu-zişi)

Cei mai numeroşi sunt cei cu HAINE PESTRIŢE; mai sunt puţini cei cu HAINE LUMINOASE, ALBE şi MODESTE, şi cel mai puţin numeroşi sunt cei ce sunt la STADIUL MIRESELOR. Cele trei grupe, deci, exprima cele trei stadii, cele trei TREPTE ale evoluţiei spirituale a omului.

I) Primul stadiu este cel al HAINELOR PESTRIŢE; al celor ce nu fac parte din cei invitaţi la OSPĂŢ, dar care sunt îngăduiţi după gard la bucuriile celor invitaţi. Se veselesc şi ei la vederea atâtor HAINE LUMINOASE ŞI ALBE, la podoabele pe care aceştia le poarta. Treapta aceasta prima reprezintă primul stadiu al celor „chemaţi dar neprimiti”. Sunt cei ce se mulţumesc cu corectitudinea şi împlinirea poruncilor, cei ce trăiesc în forme, norme, reguli şi canoane, dar toate pentru ei sunt reci şi nu pătrund la nivelul SEMNIFICAŢIILOR, nu sparg cojile, nu ajung şi nici nu ştiu ce înseamnă MIEZUL. Dar ei nu sunt zdrenţăroşi… au totuşi sărmane HAINE PESTRIŢE, pentru că sunt milostivi, blânzi, răbdători şi evlavioşi, având respect pentru ceilalţi, dar, trăind cu dorul, cu jindul la o HAINĂ mai onorabila pe care nu şi-au procurat-o din pricina unei lipse de RÂVNĂ, din comoditate, prin faptul că au fost prea puţin SÂRGUINCIOŞI… Şi ei gândesc… însă rareori meditează. Şi ei se roagă, dar rugăciunea lor este „rugăciune buzelor” – rugăciunea din afara – cum spune sfântul Teofan Zăvorâtul în „Zbornic”. Ei nu cunosc bucuria meditaţiei, nici cea a rugăciunii mintale… Nu, ei sunt pe afară, în pridvorul bisericii, cu toate că vor fi botezaţi şi s-ar apropia de Sfintele Taine…

II) Cel de-al doilea stadiu este al celor ce iau parte la OSPĂŢ. Sunt cei „chemaţi şi primiţi” în cetele celor ce cunosc bucuria OSPĂŢULUI DE NUNTA, sunt cei pe care MIRELE îi saluta, sunt invitaţii primiţi de împăratul Ceresc de care El se bucura şi se veseleşte. Aceştia sunt toţi cei ce au ajuns pe treapta a doua a evoluţiei spirituale, cei MEDITATIVI, cei ce au depăşit FORMELE şi TIPARELE, cei ce au spart cojile şi au pătruns până la INEFABILUL MIEZ. Aceştia nu sunt numai profund gânditori, ci şi îndelung MEDITATIVI, sunt cei ce au depăşit normele, tipicurile şi canoanele, cei ce au descifrat SENSURILE, şi au descoperit SEMNIFICAŢIILE a tot şi toate, sunt cei ce citesc în raţiunile lumii înconjurătoare, cei ce cunosc ADEVĂRUL ŞI BINELE, şi năzuiesc spre Frumuseţea Împărăţiei Luminilor. Ei nu sunt numai buni, blânzi şi milostivi, ei nu sunt numai harnici şi sârguincioşi, ei sunt şi plini de RÂVNA sfântă, cei ACTIVI şi în plin efort de facere de bine pentru cei din jurul lor.

Ei, cei cu HAINELE LUMINOASE, ALBE, şi chiar şi cei cu HAINE MODESTE dar CURATE, sunt nişte mici CREATORI, fiecare în domeniul lui de activitate, iar cei cu HAINE LUMINOASE, care stau chiar la masa unde sta MIRELE cu MIREASA, aceştia cunosc chiar fărâme de contemplaţie şi rareori fărâme de extaz, privind la frumuseţea MIRELUI şi a MIRESEI… Sunt cei „rugători cu mintea”, cei ce au „lucrarea minţii” la modul dintre cele mai înalte, şi care „uneori” cunosc lacrima bucuriei intanlirii cu Dumnezeu în rugăciune. Sunt cei ce au descoperit PARŢIAL ca Împărăţia Cerurilor este înăuntrul lor, sunt cei ce se închină în ADEVĂR, „SUBLIMUL ABSOLUT”, pe care cu toate că nu-l înţeleg, totuşi îl INTUIESC, pentru ca aceştia sunt vrednica ceata a firilor INTUITIVE. Ei sunt invitaţii la OSPĂŢUL DE NUNTA, sunt cei ce participa la „Cina de Taina”, împărtăşindu-se din destul cu PÂINE şi VIN, cu TRUP din „TRUPUL LUI… cu SÂNGE din SÂNGELE LUI”. Ar mai fi de adăugat aici, la grupul celor ce au HAINE LUMINOASE, ca ei poarta fiecare în mâinile lor mici LUMÂNĂRI cu mici flăcări care

ard temporar şi… se consuma. Sunt cei mai apropiaţi de STADIUL MIRESELOR, cei ce au trăit clipe de EXAZ, dar încă nu au fost „ALEŞI” de MIRE.

III) Cel de al treilea STADIU este cel al MIRESELOR; sunt cei „puţini ALEŞI” din cei mulţi… căci „toţi sunt chemaţi dar puţini aleşi”. Aceasta este treapta cea mai înaltă, a celei mai avansate VREDNICII, stadiul celei mai înalte trepte spirituale ale celor ce au intrat în Împărăţia CONTEMPLAŢIEI şi EXTAZULUI, sunt cei ce cu CANDELELE ce ard zi şi noapte, mistuie în iubirea de Lumina, în setea de Adevăr, împlinindu-şi setea lor necontenita. Da! Este tagma celor ce însetaţi fiind, sorb necontenit ROUA LUMINII ce se coboară în inima lor, sunt cei curaţi cu inima care au descoperit pe Dumnezeu înăuntrul lor, sunt cei ce au intrat în Împărăţia Cerurilor şi a Luminii pe care au descoperit-o în propria lor fiinţă. Ei sunt CONTEMPLATIVII – EXTATICII, aparent inactivi, dar care cunosc cea mai intensă activitate interioară căci aceştia şi-au descoperit propriul lor IZVOR DE „LUMINA DIN LUMINA!” Ei sunt cei conectaţi la marea centrala de curent electric a Măreţului Izvor de Energie şi Forţa, a celor mai înalte frecvente, a celor mai aprige intensităţi. Ei, MIRESELE, sunt cei ce au descoperit, COMOARA dinlăuntrul, cei ce coborând în ei înşişi, scot armonii ce capătă expresii în cuvinte, sunete, culori sau forme, căci ei sunt AUTENTICII CREATORI în filosofie, în ştiinţe şi arte… Ei sunt cei în care a înviat BISERICA cea VIE, BISERICA LĂUNTRICĂ, în care „mintea este liturghisitorul, iar inima altarul”. Ei sunt marii singuratici, anahoreţi, schivnicii care plutesc în corabia lor mânaţi de zefirul zenital al Focarului Luminos al tuturor ce au vâsle puternice, capabili să înfrunte orice furtuni. Ei sunt cei îndrăgostiţi de FRUMUSEŢEA MIRELUI, pentru cucerirea căruia au jertfit totul, ei sunt veşnic îndrăgostiţi de FRUMOS, de BINE şi ADEVĂR, ei sunt filosofii: MARII ÎNDRĂGOSTIŢI de ZEIŢA ÎNŢELEPCIUNII. Ei sunt cei ce au descoperit „chipul MIRELUI” cu infinitele Lui ipostaze, căci au găsit în acest CHIP-ARHETIP: băutura, hrana, lumina, forţa,

putere, desfătare, farmec, încântare, vraja, bucuria cea mai presus de toate bucuriile, beţia cea mai presus de toate beţiile: EXTAZUL – SCÂNTEIA – FLACĂRA – VALVĂTĂILE FOCULUI SACRU… „Taina cea neştiută a cămării” de NUNTA! Ei sunt cei ce au cunoscut TABORUL, lumina transfiguratoare a „LUMINII”, a „MIRELUI”, care se arata MIRESEI în toată splendoarea LUI DIVINA, MASCULINA: FORŢA, PUTEREA şi ENERGIA SA CREATOARE. Ei, „MIRESELE” sunt cei ce au descoperit dulceaţă, farmecul, vraja, NUMELUI de lumina a lui Iisus. Ei sunt părinţii FILOCALIEI: Maxim Mărturisitorul, Isihie Sinaitul, Evagrie Ponticul, Simion Noul Teolog, Nichita Stilatul, Grigorie Palamas, Grigorie de Nazians, şi Teofan Zăvorâtul… şi mulţi alţii. Dar să nu credeţi ca numai cei ce biserica i-a declarat sfinţi sunt singurii ce au cunoscut extazul luminii, esenţa şi miezurile. Nu, au mai fost şi alţii, ca: Bach, Beethoven sau Bhrams, Leonardo da Vinci, Michelangelo sau Brâncuşi, Giordani, Galilei sau Newton, şi încă mulţi, mulţi alţii ca: Platon, Aristotel sau Nietzsche; cine poate nega sfinţenia lui Pascal sau adâncimea lui Emerson şi a câtora, câtora alţii… „Rugătorii inimii” sunt cei ce au descoperit acel „lăuntric amnar” din scânteile cărora au aprins flacăra: CUNOAŞTERII şi a IUBIRII!

Canta odată un poet NUMELE CHIPULUI lui IISUS:
Mi-ai dăruit NUMELE TĂU cândva.
Şi l-am păstrat ascuns în inima mea.
Ca pe o roată de foc sau un mărgăritar.
Ca pe un sfetnic credincios sau un aprig amnar.
Din ale cărui scântei, pus-am pe temei
Lucrurilor dinlăuntru şi afar.
Abia atingeam strunele alăutei învechite.
Şi Numele Tău începea singur să se cânte.
Ca o grădină de îngeri sau un odihnitor amvon.
Ca un foşnet mărunt de valuri, ca scâncetul pruncului în somn.
Atunci pe semne prima oară
Va fi fost coborât în inima mea
Ca într-o peşteră de piatra sau o nălucă de lemn.

Ca într-o noapte adâncă sau un nou Betleem.
Ce fierbinte ai fost!
Şi acum simt arsura primei tale veniri.
Urmele paşilor tai, locul primei intanliri…
NOAPTEA PRIMEI IUBIRI!…
O! Dar cu ce vom asemăna NOAPTEA NUNŢII
ŞI CĂMARA DE NUNTA A MIRELUI?!…
Ea e melcul ce-şi duce cu sine propria casă, şi-n care
Se retrage în spirala cochiliforma a propriului sau palat de cleştar.
Ea e scoica ce se închide în sine cu armuri sidefii.
Ca înăuntru închisă cu ardoare să plăsmuiască o perlă mirifica.
Ea e gogoaşa viermelui de mătase care se fereaca în sine.
În adâncul său, izolându-se mai întâi de cei de afară.
Pentru ca acolo, în profunzimile sale lăuntrice.
Să-şi făurească aripi cu care, ţâşnind să se înalţe spre soare.
Ea e pasarea de foc, pasarea Phoenix care.
Se mistuie arzând pana la scrumuire.
Pentru ca apoi să reanvie din propria sa cenuşă.
O, dar cu ce vom asemui LUMINA EXTAZULUI CONTOPIRII?…
CONTOPIREA NUNŢII e în acelaşi timp:
MOARTE ŞI ÎNVIERE!
Canta alt poet, altă dată, pe dumnezeiescul FANUR: Domnul REVELAŢIILOR!
Fără ocol Te vreau acum FANUR!
Învăluit în mantiile tale de azur.
Ma prinde jocul vast al cheilor pardoxale.
Dedus de-arpegiul lin al clipelor spirale.
Dinamic vreau, FANUR ca să m-aprinzi.
Suprema cursă-n zori să mi-o întinzi.
Şi-nfasurat în scutece şi-n giulgiu de matasa.
În CRIPTA NUNŢII Tale în somn profund ma lasa\1
Asemenea voi fi precum ai vrut: UN ZEU!
Altoi regesc şi demn în universul meu.

Incandescent din baia CELEI DE A DOUA NAŞTERI.
Acord distins sub bolta TORIDELOR CUNOAŞTERI!
Dar, cine este prima MIREASA?
Cine este prima MIREASA A CERULUI?
Cine este primul SIMBOL AL MISTERULUI NUNŢII?
Cine este prima ALEASA A MIRELUI?!
E MAICA DOMNULUI!
E pururea Fecioara Maria!
E veselia noastră a tuturor.
„CHIPUL RUGĂCIUNII NEANCETATE!”
Rugul aprins: BUCURIA!

Iată cum glăsuieşte prima cantare din acatistul la Rugul Aprins, mărgăritar şi briliant al imnografiei bisericii creştine de răsărit, acatist închinat Maicii Domnului:

„Cine este Aceasta ca zorile de alba şi de curata?!

E Împărăteasa rugăciunii, e RUGĂCIUNEA ÎNTRUPATĂ!

Stăpâna Porfirogeneta şi Doamna a Dimineţii.
Logodnica Mangâietorului, Preschimbător al vieţii…
Spre Tine noi alergam ARŞI, MISTUIŢI DE DOR!
Ia-ne şi pe noi părtaşi ai Sfântului MUNTE TABOR!
Şi fă-Te şi noua umbra şi roua.
Tu, adumbrirea de dar
Să-şi afle şi firea noastră înnoirea din zămislirea de har.
Ca să-ţi strigam cu toţii dintr-o deplina închinăciune:
Bucură-Te, Mireasa, urzitoare de nesfârşită rugăciune!”

Este necesar să aducem aici o lămurire, faptul ca acest splendid acatist este inspirat de scena biblica în care Moise a văzut pe Dumnezeul sub forma unui rug care ardea fără să se mistuie. Maica Domnului este asemenea acestui RUG ARZĂTOR, deoarece şi EA este asemenea rugului, purtând în sine pe Pruncul Iisus care are FOC DIVIN, şi EA ardea fără să se „mistuie”. În felul acesta „Rugul Aprins” – „Maica Domnului” – este cel mai frumos simbol, chip al rugăciunii. Iată cum glăsuieşte în continuare, icosul întâi al acatistului la „Rugul Aprins”.

Dacă ar fi să caracterizam biruinţa în RUGĂCIUNE printr-un singur cuvânt, apoi acest cuvânt propriu rugăciunii este: STĂRUINŢĂ!

STĂRUINŢA înseamnă a picura rugi după rugi, asemeni prelingerii picăturii care căzând necontenit pe o piatră, ajunge să o macine, să o desfiinţeze în timp, într-un timp îndelungat. „Miracolul” rugăciunii sta tocmai în repetarea necontenita a chemării NUMELUI dătător de LUMINA:

„De la Tine înţelegem, Fecioara Stăruinţa cea neanteleasa

Şi puterea pomenirilor line din ruga smerita şi ştearsă.

Da, firea apei e moale; a pietrei – nespus de vârtoasa!

Dar ulciorul de deasupra de piatră.

Cu prelungirea lui din atârnare.

Din picurul boabei de apa găureşte piatra cea tare.

Fecioara, şi Tu aşadar, stăruieşte cu a Ta milostivire

Peste aspra noastră împietrire.

Şi biruindu-ne cu picul de har să-ţi cantam în imn de slăvire!…

Am afirmat spre începutul acestui capitol ca Iisus Hristos nu a iubit în egala măsură pe toţi cei din jurul Său, ca din toţi „A ALES” doisprezece pe care şi i-a făcut ucenici şi prieteni; din doisprezece a ales trei care să-l vadă în slava „transfigurat”, pe muntele Taborului, şi, din toţi, pe „unul” îl iubea cel mai mult: pe Ioan, tânărul Evanghelist, „VULTURUL” teologiei cristianice.

Este drept ca MIRELE să iubească din tot sufletul sau: MIRESELE, cei ce au foc, cei ce au candele, cei a căror inimi luminează. MIRELE le pune inel de foc pe deget şi încoronează aureola, simbol al IUBIRII DIVINE! Invitaţii la NUNTA formează alta categorie. Şi ei sunt în Lumina pe care o radiază MIRELE, dar ei nu sunt în IUBIREA DIVINA, ei sunt pe o treaptă mai jos, treapta bucuriei de a se împărtăşi de DRAGOSTEA DIVINA.

MIRESELE TRĂIESC ÎN IUBIREA DIVINA: EXTAZUL!

Invitaţii la NUNTA trăiesc în DRAGOSTEA DIVINA: BUCURIA!

Şi cei ce sunt dincolo de garduri se împărtăşesc şi ei din fărâmele DRAGOSTEI DIVINE, veselindu-se şi ei pentru aceasta.

Aşadar, astfel stau lucrurile. Poate este neaşteptat pentru unii, dar să nu uităm ca mai presus de MILĂ, DRAGOSTEA ŞI IUBIREA DIVINA, exista: DREPTATEA DIVINA.

Dumnezeu e bun, e blând, e îngăduitor, e milostiv, e îndelung răbdător şi: CHEAMĂ PE TOŢI ÎN EGALA MĂSURĂ.

Lumina Lui şi-o împrăştie peste toţi şi toate în egală măsură, DAR nu toţi răspund în egala măsură la chemările Sale. Nu toţi depun aceleaşi EFORTURI, nu toţi sunt în egala măsură RÂVNITORI, nu toţi sunt la fel de SÂRGUINCIOŞI, nu toţi sunt la fel de STĂRUITORI în studiu, în cercetare, în meditaţie, rugăciune, şi în faptele IUBIRII APROAPELUI. Cei mai mulţi, din comoditate şi LENE rămân în „lumea din afară”, robi FORMELOR, COJILOR şi IDOLILOR DE ŢĂRÂNĂ. Da, din păcate, cei mai mulţi sunt ÎNCHINĂTORI LA IDOLI şi prin IDOLI înţelegem tot ce e forma şi coaja exterioară. Da, iubite cititor, a rămâne în lumea DIN AFARĂ, înseamnă a fi ROB şi SCLAV al formelor şi cojilor, al satisfacţiilor trecătoare, al plăcerilor de moment: rob şi sclav asemeni celor izgoniţi din rai şi aruncaţi în întunericul NEŞTIINŢEI, pentru ca cea mai grea povara a omului este: NEŞTIINŢĂ!

Pentru ca cel ce nu ştie, NU POATE primi nici Lumina, nici HARUL DIVIN, şi rămâne ca un izgonit în „întunericul cel din afară”.

De aceea, Cel ce VREA SA ŞTIE… SA ÎNVEŢE, SA SE INFORMEZE, SA CERCETEZE, NECONTENIT… NEOBOSIT, cu RÂVNĂ, cu SÂRGUINŢĂ, cu STĂRUINŢĂ, căci: LUMINA, FOCUL, CUNOAŞTEREA, ŞTIINŢĂ… sunt celor ce depun: NECONTENIT „EFORTURI” ÎN FAPTELE BUNE ALE IUBIRII APROAPELUI ÎN GÂNDIRE, ÎN MEDITAŢIE ŞI RUGĂCIUNE.

Faptele iubirii aproapelui, curata;

Gândirea şi meditaţia înaltă, ridica, scoate pe om din robia literelor, şi cojilor;

Rugăciunea luminează şi sfinţeşte, curata, ridica, înaltă şi transforma firea omenească îndumnezeind-o.

Şi Adam şi Eva au vrut să ajungă dumnezei, sau mai bine zis: asemenea lui Dumnezeu…

Şi a privit Eva mărul oprit „socotind ca rodul pomului e bun de mâncat, plăcut ochilor la vedere, şi vrednic de dorit” (Facerea III-6) şi „PENTRU CA DA ŞTIINŢA” a luat din el şi a mâncat şi a dat şi bărbatului său. Aşadar, protopărinţii noştri, Adam şi Eva, lucrând şi păzind grădina Edenului, au dorit să cunoască, au dorit să ştie mai mult, au râvnit la ŞTIINŢA DIVINA. Vrednic şi cinstit lucru pana aici. Dar a venit „păcatul”, a urmat „căderea”! CUM? Ignorând porunca, au dat crezare tentaţiei şoptită de şarpe de a ajunge Dumnezeu, nu prin efort şi munca, ci prin „MIRACOL”!

Iată, PĂCATUL… iată CĂDEREA: CREDINŢA CA PRIN MIRACOL şi nu prin munca vei putea ajunge asemenea lui Dumnezeu, iată falsa credinţa ca Dumnezeu ar da El de pomana hainele albe, luminoase şi candele… ca şi când Dumnezeu este de vina ca unii au haine pestriţe, alţii au haine luminoase, iar alţii au candele cu flăcări… Nu! De trei ori nu!

Repet: Dumnezeu rosteşte chemarea sa în egala măsură pentru toţi şi toate! Răspunsurile oamenilor, însă, la aceasta chemare sunt diferite. Unii răspund cu haine pestriţe şi rămân pe afară, alţii răspund cu haine modeste dar curate, alţii cu haine albe, alţii cu haine de diferite luminozităţi, iar alţii cu candele de diferite mărimi, care pâlpâie sau ard cu străşnicie. Iată acestea sunt treptele, aceasta este scara LĂCAŞURILOR, aceasta este IERARHIA! „Precum în cer, aşa şi pe pământ!”

Şi-n cer exista o ierarhie a sfinţilor, şi-n cer exista o scară a meritelor şi a eforturilor, a meritelor şi a vredniciilor în funcţie de RÂVNĂ şi SÂRGUINŢĂ fiecărei cete. Cercetaţi „Ierarhia cereasca”, lucrare de căpetenie a

Sf. Dionisie PseudoAreopagitul, şi veţi afla ca în cer există trei grupe triodice de duhuri lucrătoare în Lumina divina.

I. II. III.

Prima grupa triadica A doua grupa A treia grupa

— Începătorii – puteri – tronuri

— Îngeri – stăpânii – serafimi

— Arhangheli – domnii – heruvimi

(*Dionisie Areopagitul*: „*Ierarhia cereasca*”, *capitolele VI, VII şi VIII*).

Lumina divina, spune sf. Dionisie, se împarte treptat; cei de sus având mai multă Lumina, cei de jos mai puţină.

Cercetaţi Lucrarea Discului de la Sfânta Proscomidie care precede Sfânta Liturghie!

Veţi găsi de asemenea ierarhizate cetele de sfinţi, pe trepte. Mai întâi, după Sf. Agneţ, este Maica Domnului care are un triunghi mare în stânga Sfântului Agneţ, iar în dreapta urmează noua triunghiuri mici.

Triunghiul special pentru Sf. Ioan Botezătorul, deoarece despre El a spus Iisus că este „cel mai mare om născut din femeie”.

Triunghiul doi: ceata prorocilor din Vechiul Testament – Moise, Aaron, Ilie, Elisei, David, Daniil etc…

Ceata apostolilor – atât cei 12 cât şi cei 70.

Ceata sfinţilor părinţi – Vasile, Grigorie, Ioan, Atanasie, Chiril, Nicolae, Spiridon etc…

Ceata Sfinţilor Mucenici – Stefan, Dimitrie, Gheorghe, Teodor, Trifon, Teodor Stratilat, Mina, Ioan cel Nou, Tecla, Varvara, Ecaterina.

Ceata sfinţilor cuvioşi călugări, schivnici şi anahoreţi – Antonie, Eftimie, Sava, Onufrie, Atanasie, Dimitrie cel Nou, Teososia, Pelaghia.

Ceata făcătorilor de minuni – Sfinţii Cosma, Damian şi Kir, Ioan, Pantelimon, Ermolae, etc.

Drepţii şi dumnezeieştii Părinţi Ioachim şi Ana.

Triunghiul Sfântului Ioan Hrisostom.

Iată şi aici trepte, scara, ierarhie.

„În casa Tatălui meu, multe lăcaşuri sunt”.

E drept, e adevărat, e frumos şi firesc să fie aşa.

Ierarhia este, de fapt, o lege, o lege după cum şi atracţia tot o lege este. Legea atracţiei şi legea ierarhizării în spaţiu în funcţie de valoare, energie şi Lumina, constituie CELE DOUĂ LEGI DE BAZĂ ALE UNIVERSULUI SPIRITUAL, CELE DOUĂ LEGI FUNDAMENTALE ALE ÎMPĂRĂŢIEI CERURILOR, ALE ÎMPĂRĂŢIEI LUMINILOR.

Dar pentru ca prima data vorbim de legi, trebuie să precizam ca şi în ceea ce priveşte LEGILE, exista şi aici o ORDINE ABSOLUTA, O DISCIPLINA STRICTA, fără echivoc. Din moment ce am vorbit de LEGI DE BAZA, LEGI FUNDAMENTALE, este necesar să ne întoarcem la cele afirmate mai înainte pentru a preciza „ierarhia legilor” însăşi. În cele ce urmează, vom aduce corecţiile necesare celor afirmate în cele de mai sus, în scopul de a ordona şi sistematiza ideile ce se desprind. Precizam: LEGEA FUNDAMENTALA este una singură, LEGEA MUNCII, a efortului, a râvni, a sârguinţei, LEGEA PRIN CARE SE PRODUCE FORŢA, PUTEREA, ENERGIA, într-un cuvânt, LUMINA. A emana, a radia lumina, însă, este un FENOMEN. Iluminarea, iradierea formează, alcătuiesc FENOMENUL PRINCIPAL propriu Împărăţiei Luminilor. Hainele luminează, candelele luminează, toate sufletele (duhuri sau spirite) luminează. Tot ce e duh, tot ce e ceata, toate treptele, întreaga ierarhie a spiritelor cereşti luminează având ca vârf Tronul de Lumina a Părintelui Luminilor, a cărui mantie de Lumina scalda întreg universul de la cele mai sus puse pe trepte, pana la cele mai de jos. Revenim la LEGI, şi bineînţeles, şi la FENOMENE. Legea fundamentala a universului, este deci, LEGEA MUNCII, a efortului, a râvnei, a sârguinţei.

Din aceasta LEGE FUNDAMENTALĂ izvorăsc PATRU LEGI DE BAZA, şi anume:

LEGEA ATRACŢIEI prin care se exprima iubirea, dragostea şi simpatia.

LEGEA RESPINGERII prin care se exprima antipatia, dezgustul şi repulsia.

LEGEA RECOMPENSEI prin care se exprima repartizarea harului divin potrivit substanţei pe care o are

fiecare, şi…

LEGEA IERARHIZĂRII şi a dispunerii în spaţiu a duhurilor (a sufletelor sau a spiritelor) în mod ordonat, în funcţie de Lumina ce o are fiecare, adică cei mai luminoşi sunt atraşi cel mai aproape de Tronul Părintelui Luminilor, cei mai puţin luminoşi, mai departe, în mod gradat, disciplinat. Potrivit fiecărei legi îi corespund respectivele fenomene. LEGII ATRACŢIEI, îi corespunde cele trei fenomene: iubire, dragoste şi simpatie. LEGII RESPINGERII îi corespund fenomenele de: antipatie, dezgust şi repulsie, etc. LEGEA RECOMPENSEI se manifesta prin fenomenul repartizării HARULUI DIVIN.

Ne vom opri în cele ce urmează la acest fenomen al:

REPARTIZĂRII HARULUI DIVIN.

Începem prin a preciza un fapt. Este ştiut că în fiecare om exista o scânteie divină, ca potrivit acestei scântei orice om distinge binele de rău, şi în consecinţă orice om devine răspunzător de propriile sale fapte, astfel încât el nu are nicio scuza în faţa Dreptului Judecător.

De ce am început cu aceasta precizare?

Pentru ca acea categorie de HAINE PESTRIŢE care nu fac parte din cei primiţi la OSPĂŢUL NUNŢII, din aceasta categorie de HAINE PESTRIŢE fac parte toţi cei care nespărgând cojile, simbolurile, metaforele şi icoanele, cei care nepătrunzând la MIEZ, rămânând pe afară, sunt cei care nu cunosc HARUL DIVIN. Ei fac unele fapte bune; dar fiecare din ei poarta pecetea cate unui păcat de care nu s-au lepădat pe deplin. E categoria „CĂLDICEILOR”, care nu sunt nici calzi, nici fierbinţi… şi nici reci, dar fiecare are păstrată acea SCÂNTEIE DIVINA!

De HARUL DIVIN se împărtăşesc numai cei PRIMIŢI LA OSPĂŢUL DE NUNTA şi… mai ales MIRESELE…

Care sunt modurile de manifestare ale împărtăşirii HARULUI DIVIN?

Vom apela la trei icoane – simbol care vor prezenta modul de împărţire al HARULUI DIVIN, iar prezentarea noastră va fi gradata pe faze:

1) Prima fază, primul mod de împărtăşire al

HARULUI DIVIN, este ilustrat de CINA DE TAINA, (Sfânta Liturghie). Aceasta prima fază de împărtăşire de HAR reprezintă prima treapta – ca să spunem aşa – de induhovnicire, de spiritualizare, care se înscrie pe drumul ce duce la îndumnezeire. Din aceasta prima etapa, sau treapta, fac parte toţi cei ce „au spart cojile Exterioare şi Formele”, adică cei ce cunosc semnificaţiile tuturor simbolurilor şi metaforelor. Cei ce au pătruns şi au descifrat sensurile parabolelor şi ale icoanelor, cei ce au înţeles: LIMBAJUL MIEZURILOR, cei ce au înlăturat cojile, cursele, carapacele şi au descoperit perlele, cheile şi spiralele ce duc la ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR. Aceştia au pătruns în sâmburi, la miezuri, chiar dacă nu au ajuns încă la ESENŢA. Oricum, însă aceasta este prima categorie care se împărtăşeşte cu HAR, cei pentru care Sfânta Euharistie, nu este „un simplu obicei creştinesc”, ci un adevărat eveniment mistic.

2) Cea de a doua faza, cel de al doilea mod de împărtăşire cu HARUL DIVIN, este ilustrat de icoana simbol: „Transfigurarea din muntele Taborului”, sau cum i se mai spune: „Schimbarea la Faţă”.

Această a doua fază de împărtăşire cu HAR reprezintă cea de a doua treapta – ca să spunem aşa – de spiritualitate propriu-zisă în care omul, atinge treapta efectiva de SPIRITUALIZARE!

Pe această a doua treapta se afla toţi acei care adunând miezurile le storc şi ajung în: ÎMPĂRĂŢIA LĂUNTRICĂ A ESENŢELOR, sunt cei ce au integrat într-un sistem semnificaţiile şi sensurile, şi au ajuns la cunoaşterea celor necunoscute şi la înţelegerea celor ce: NU SE POT EXPRIMA, adică au ajuns să cunoască INEFABILUL.

Din aceasta categorie, la aceasta etapa, au ajuns cei cu HAINE LUMINOASE, care poarta în mâinile lor lumânări şi făclii aprinse, care deşi nu au durata prea lunga, totuşi fac ca cei ce le poarta sa ştie ce este FOCUL DRAGOSTEI DIVINE în înaltele clipe de rugăciune şi creaţie, care se aseamănă „Luminii Taborice”, Lumina ce

sfinţeşte sufletul şi transfigurează firea de ţărână a trupului acestuia muritor. LUMINA TABORICĂ nu este o figura de stil, nu e o metaforă… este o realitate vie, un miracol, un adevărat miracol pe care îl trăieşte OMUL induhovnicit, SPIRITUALIZAT. Da, numai marii rugători, marii creatori, marii însinguraţi, marii anahoreţi, ştiu ce înseamnă splendoarea LUMINII TABORICE…

LUMINA TABORICĂ – sunt piscuri de lacrimi ce se preling pe obrajii celor ce privesc Izvorul de Lumina;

LUMINA TABORICĂ – sunt picuri de roua harica ce cad peste gândurile şi simţurile celor ce privesc spre Izvorul de Har;

LUMINA TABORICĂ – sunt scânteile bucuriei celor ce biruind trupul cu ale lui slăbiciuni, se înalţa privind spre Izvorul de Scântei dătătoare de forţă;

LUMINA TABORICĂ – sunt clipele în care sufletul iese din spaţiu şi timp, şi părăsindu-se pe sine soarbe nesecatul Izvor de Esenţe;

LUMINA TABORICĂ – sunt clipele în care sufletul părăsind armonia formelor şi culorilor, păşeşte în extaz privind Izvorul de Armonie;

LUMINA TABORICĂ – sunt fărâme de veşnicie în care sufletul depăşind unduirile pline de fiori ale cântecului, păşeşte ascultând vibraţiile Izvorului de Muzica Celesta;

LUMINA TABORICĂ – sunt fărâmele clipelor dăltuite în inima năpădită de extaz, ce păşeşte privind spre culmile opalice ale Izvorului de Extaz.

Aceştia… da… au cunoscut „clipe de extaz” ale unei Lumini ce cândva s-a pogorât pe Muntele Taborului. Dar ei nu stau permanent pe Tabor, ei nu pot sta permanent conectaţi de marele Izvor de Tensiune Cereasca; se ridica apoi revin. Se aprind, apoi se sting, sau abia pâlpâie aşteptând reaprinderea, reconectarea la Marele Izvor de Energie Harica. Aceştia sunt cei ce au HAINE LUMINOASE, cei ce poarta în mâinile lor Lumânări, iar unii… chiar făclii, ei nu se bucura numai de CINA DE TAINA, ei se şi aprind şi ard temporar în DRAGOSTEA DIVINA.

3) Cea de a treia faza, cel de-al treilea mod de împărtăşire cu Harul Divin este ilustrat de NUNTA, de CĂMARA NUNŢII, de primirea „FECIOARELOR ÎNŢELEPTE” care sunt ridicate la rangul de MIRESE. Este treapta a treia, cea din urma treapta, treapta celor desăvârşiţi, treapta celor ce păşesc în tărâmul fericirii veşnice, treapta PERFECŢIUNII care înseamnă o veşnică activitate pe tărâmul Luminii, care înseamnă o veşnică urcare, un veşnic şi odihnitor ZBOR spre SFERELE DE AUR ale Tronului Luminii.

FECIOARELE CU CANDELE în mână, sunt cei ale căror inimi ard, sunt cei ce au gânduri şi sentimente de FOC, aprinse din MARELE FOC. Ei sunt cei ce trăiesc din miezuri stoarse şi transformate, ei trăiesc şi se alimentează numai din ESENŢE, într-o veşnică CONTEMPLAŢIE a minţii şi într-un veşnic extaz.

Este treapta teofanica în care cele divine se descoperă direct, nemijlocit, fără să mai fie necesare cojile, simbolurile, metaforele, parabolele sau icoanele. Dumnezeu se adresează acestora nu metaforic, nu simbolic nici parabolic, ci direct printr-un LIMBAJ NOU, duhovnicesc, spiritual, este limbajul îngerilor…

NUNTA – CĂMARA NUNŢII MIRELUI este chintesenţa tuturor simbolurilor şi icoanelor. El, extazul din CĂMARA NUNŢII reuneşte cinci icoane care se reunesc simultan într-o singură ICOANA, care este NUNTA:

Acest EXTAZ este un veşnic Betleem prin care în noi se naşte şi creste HRISTOSUL lăuntric!

Acest EXTAZ este un veşnic Botez de foc!

Acest EXTAZ este o veşnică CINA de TAINA, în care Trup şi Sânge – Pâine şi Vin sunt fărâme de jar cu care se ospătează MIRESELE!

Acest EXTAZ este o veşnică MOARTE PE CRUCE, pironit prin cuie de Aur, pe o Cruce de Cristal.

Acest EXTAZ este o veşnică ÎNVIERE într-o altă lume, într-o lume noua, cu raţiuni supraraţionale, o lume a ARMONIEI, în care divinul îşi descoperă adevărata sa fata

în infinite ipostaze.

Dacă cei cu HAINE LUMINOASE sunt cei meditativi, care cunosc din când CONTEMPLAŢIA, MIRESELE trăiesc pururi în CONTEMPLAŢIE.

Dacă cei cu HAINE LUMINOASE cunosc şi trăiesc o permanenta bucurie, MIRESELE trăiesc într-un permanent extaz!

Dacă cei cu HAINE LUMINOASE cunosc DIVINITATEA, indirect, prin oglinzi, prin sâmburi ascunşi de simboluri, metafore, parabole şi icoane, MIRESELE privesc direct în faţa DIVINITATEA, cunoscându-i muzica, formele şi culorile!

Dacă cei cu HAINE LUMINOASE vad în Dumnezeu FORŢA – PUTEREA şi ENERGIA, MIRESELE privesc nemijlocit FRUMUSEŢEA DIVINA, căci cei cu HAINE LUMINOASE cunosc doar DRAGOSTEA lui Dumnezeu, pe când MIRESELE se împărtăşesc din IUBIREA DIVINA!

Am ajuns în vârful scării… la SFERA!

Să ne întoarcem însă pe pământ, acolo unde este BAZA SCĂRII: pornirea!

Pornirea începe cu un sfat fundamental: „FERIŢI-VĂ DE ALUATUL FARISEILOR!”

Feriţi-vă de fariseii pastori, feriţi-vă de falşii îndrumători, de falşii doctrinari, feriţi-vă de cei ce îmbrăcaţi în veşminte strălucitoare spun că au cheile raiului, feriţi-vă de traficanţii de har, FERIŢI-VĂ DE COMODITATE, LUPTAŢI-VĂ CU LENEA MINŢII.

Iată inamicul şi duşmanul numărul unu: LENEA MINŢII. De aceea vă spunem: „NU CREDEŢI ÎN MIRACOLE!”

Spovedania e necesara! Dar să nu credeţi că sunteţi iertaţi ca prin miracol! Păcatul trebuie plătit, răscumpărat: „de aţi nedreptăţit pe cineva, întoarceţi înzecit!” Să luăm în serios spovedania, să nu ne mulţumim cu gândul ca „orice am face suntem iertaţi!” Iertarea nu e totul, ci RÂVNĂ, SÂRGUINŢĂ, EFORTUL, OSÂNDIREA, pentru cunoaşterea învăţăturii Domnului nostru, pentru pătrunderea ei, pentru punerea ei în practica. Am

cunoscut pe cineva odată care susţinea sus şi tare ca singura Sfânta Împărtăşanie este suficientă pentru a sfinţi pe om, ca cel ce se spovedeşte şi se împărtăşeşte, automat, fără să mai facă nimic altceva se sfinţeşte, se îndumnezeieşte se face una cu Hristos.

L-am întreba noi pe acela: dacă atât de simplu şi de comod ajunge omul să fie una cu Hristos, deci atunci Marele nostru Dascăl şi învăţător a mai spus atâtea pilde şi parabole, de ce Noul Testament este plin de simboluri şi metafore, de ce a mai fost nevoie de predica de pe munte, de ce a fost nevoie de botez, de Tabor şi mai ales DE CE A FOST NECESARA CRUCEA, răstignirea, de ce?

După nesăbuinţă aceluia, ar fi însemnat ca Hristos să fi lăsat ca porunca doar Cina cea de Taină şi atât! După acel nesăbuit, CRUCEA e nimica! Nu! De trei ori nu!

Ca încheiere, ca să terminam acest capitol cu un cuvânt realist şi esenţial, vom face apel la CHEIA ce deschide porţile, ce duce la vrednicia urcării celor trei trepte despre care am vorbit, CHEIA ce deschide porţile ce duc spre HARUL DIVIN.

În primul rând, CINA CEA DE TAINA (Sfânta Liturghie)

În al doilea rând, TRANSFIGURAREA TABORICA

În al treilea rând, NUNTA DE TAINA

CHEIA tuturor acestor porţi este CRUCEA!

„CEL CE VOIEŞTE SA VINA DUPĂ MINE, ACELA SĂ-ŞI IA CRUCEA ŞI SĂ-MI URMEZE MIE”.

Aceasta chemare la CRUCE domina întreaga noastră învăţătură a Marelui nostru Părinte şi învăţător, pentru ca opţiunea pentru CRUCE este proba, dovada concreta, practica a celui ce CUNOSCÂND... IUBEŞTE!

Da! Proba iubirii adevărate este o opţiune pentru CRUCE, iar aceasta acţiune nu o poate face oricine. Cei pătimaşi, cei robiţi de materie, nu pot opta pentru CRUCE. Cei care doar când şi când participa exterior la Cina cea de Taină, crezând că este suficient RITUALUL EXTERIOR, nu pot opta pentru CRUCE...

Apostolul Petru cu toate că a participat la Cina cea de

Taină, la scurt timp după aceea s-a lepădat de trei ori de Hristos. Şi nu numai El; toţi apostolii au fugit de frica să nu fie şi ei prinşi, şi au părăsit învăţătorul de frica iudeilor. Şi aceasta înseamnă tot o lepădare, să nu fii alături la greu de prietenul tău… Singur, Ioan Evanghelistul, nu s-a temut, însoţindu-l pe Hristos, fiind altaturi de El până în ultimele clipe. Opţiunea pentru Cruce, pentru JERTFA, nu o poţi face decât după un urcuş îndelung şi anevoios. Apt de JERTFA, nu poate fi decât cel ce IUBEŞTE, cel ce ARDE, şi nu poate iubi cu adevărat decât cel ce CUNOAŞTE! Numai cel ce a parcurs treapta cu treapta etapa CUNOAŞTERII, numai cel ce a explorat prin proprie experienţa fiecare treapta, fiecare nivel de înţelegere al adevărului, al raţiunii care sta la baza valorilor eterne, numai cel ce a ÎNŢELES, poate să iubească într-atât încât să opteze pentru JERTFA! Spre deosebire de ochii exteriori care ne pun în contact cu lumea exterioară, omul poseda şi nişte ochi INTERIORI care îl pot pune în contact cu lumea interioară a ideilor, a raţiunilor, a valorilor care sunt veşnice şi nepieritoare, o lume concreta, reala, de o densitate şi de o concepţie ce nu are seamăn în lumea exterioară, relativa, plină de contradicţii şi iluzii… Ei bine, pot opta pentru CRUCE, pentru JERTFA, doar cei ce cu adevărat VAD prin aceşti OCHI LĂUNTRICI, ÎNŢELEGĂTORI. Nu este suficient să „vezi” doar din când în când „CETATEA DE GRANIT a raţiunilor şi ideilor care alcătuiesc esenţa existentei”, este necesar ca permanent să vezi, necontenit să înţelegi, mereu să pipăi autenticitatea adevărului, să vezi structura ideilor, şi a raţiunilor, să asculţi armonia luminilor ce izvorăsc din Marele Ocean de înţelepciune. E necesar nu numai să vezi, să pipăi şi să asculţi, e necesar să simţi parfumul grădinii pline de splendorile frumuseţilor celor fără de chip… şi apoi să guşti fructele din împărăţia cea fără de margini a feericilor lumini ce scânteiază necontenit mai presus de orice închipuire. Şi abia când tu însuţi ai ajuns să guşti şi să te îndestulezi cu fructele, cu băuturile ESENŢELOR, abia atunci poţi constata câtă forţă, câtă putere, câtă energie, ce FOC lăuntric se aprinde în cele

dinlăuntru încât să poţi opta cu seninătate pentru Suprema Jertfa. „A crede” e prea puţin! Trebuie să fii convins pentru a nu te teme de CRUCE şi JERTFA… Nu cel ce „crede”, ci cel ce are CERTITUDINI îndeplineşte condiţiile de a se numi MIREASA. Doar CERTITUDINILE ARD… iar certitudinile nu vin decât dinlăuntru, din propriul tău eu, din propriile căutări, strădanii şi experienţe. „CERTITUDINEA”: iată candela fecioarelor celor înţelepte care ARD DE IUBIRE! Iată supremul CRITERIU DE SELECŢIE pe care îl aplica Hristos în alegerea MIRESELOR: CERTITUDINEA – rodul suprem al înţelepciunii. În CERTITUDINE dispare noţiunea de CRUCE, de suferinţă, de jertfa, de durere. CERTITUDINEA aduce „ZÂMBETUL” – bucuria liniştită a MIRESELOR – a fecioarelor care s-au păstrat curate, care au trăit cu gândul la MIRELE IDEAL la care au VISAT totdeauna, CHIPUL FORŢEI, PUTERII şi ENERGIEI, izvorul fecund de LUMINA VEŞNICĂ. Zece fecioare – spune parabola – cinci „înţelepte”, cinci „neînţelepte”. Parabola ascunde un paradox care trebuie elucidat. În mod firesc şi normal, orice candela nu poate arde în continuu. Se mai şi sting şi trebuie iarăşi aprinse. Din punct de vedere al normalităţii şi firescului, cele ce au avut candelele stinse erau de fapt nişte fecioare „normale”. „Anormal” e MIRELE care, în loc să vină pe lumina, ziua, ca orica mire normal, vine tocmai în miez de noapte! Şi-n loc să vină cu alai cum se „obişnuieşte”, vine singur… Anormale erau şi fecioarele care aveau candelele aprinse în miez de noapte şi care aveau pe deasupra şi rezerve de ulei ca să întreţină focul şi noaptea… Adevărata nevoie! Privind aşadar prin prisma „normalităţii”, am putea spune ca: un MIRE nebun şi-a ales o MIREASA nebuna… O MIREASA, pentru ca cele cinci sunt de fapt una singură, o singură MIREASA a cărei (cinci) simţuri interioare ARDEAU în focul supremei înţelepciuni care echivalează cu NEBUNIA. Paradoxul se confirma! E normal să ai un CREZ, dar să ai CERTITUDINEA existentei a acelei CETĂŢI DE GRANIT a raţiunilor şi ideilor care alcătuiesc esenţa vieţii… E o

nebunie!

Într-adevăr, e o nebunie să arzi continuu! Este ceva anormal, dar din moment ce Hristos a formulat aceasta parabola, înseamnă ca ARDEREA PERMANENTA este posibila. Aceasta este însă o raritate atât de mare, încât este o abatere de la normalitate. Divinul Iisus Hristos a înţeles copleşitoarea majoritate a oamenilor care erau „normali” şi de aceea a optat pentru o biserică condusa de un „apostol normal”; Sfântul Petru, care să se agite, să propovăduiască, să construiască biserici şi să organizeze comuniuni de creştini... Pe apostolul Ioan l-a lăsat deoparte. Vulturul gândirii teologice care a pus mai presus de orice: CUVÂNTUL – LOGOSUL – RAŢIUNEA – GÂNDIREA, avea să fie doar protectorul Fecioarei Maria şi apoi surghiunuit în insula Patmos să aibă cele mai fantastice viziuni. Aşadar, să ne plecam capetele, să renunţăm la ideile legate de NUNTA, de MIRE, de MIREASA şi să ne întoarcem la ICOANA „Cinei celei de Taină”, singura pe care Hristos o recomanda să se oficieze în amintirea lui. Este ştiut că în teologie s-au făcut multe speculaţii cu privire la această temă a Cinei celei de Taină. Să reluăm simbolul PÂINII şi al VINULUI corespunzătoara TRUPULUI şi SÂNGELUI şi să subliniem un detaliu important cu adânci semnificaţii. Hristos spune despre sine: „EU SUNT PÂINEA VIEŢII!” – precizez, nu spune ca El ar fi VINUL VIEŢII – cu toate că şi pâinea şi vinul sunt elementele componente ale Cinei. „Tatăl Meu vă va da din cer PÂINEA cea adevărată. Căci PÂINEA lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer şi da viaţa lumii”... Şi-n acelaşi capitol (VI) spune: „EU SUNT PÂINEA CE S-A POGORÂT DIN CER”. Hristos este Cuvântul – LOGOSUL – RAŢIUNEA – GÂNDIREA – CONCEPŢIA, dar mai ales FILOSOFIA, acea CETATE DE GRANIT a raţiunii şi ideilor ce alcătuiesc ESENŢA VIEŢII. Apare aici o contradicţie care se cere scoasa în relief. Adică Hristos – LOGOSUL este RAŢIUNEA – CONCEPŢIA, ar fi fost mai precis să afirme că este Vinul ceresc, adică SÂNGELE, pentru ca SÂNGELE este cel ce întreţine viaţa. Hristos însă se

defineşte ca PÂINE! De ce? De ce prefera să scoată în prim plan ideea de PÂINE, adică de FAPTA, de ACTIVITATE? Să ne eliberam de detaliile simbolice şi să privim semnificaţia coborârii lui Hristos pe pământ în perspectiva timpului, legată de prima şi de cea de a doua venire a Sa. Descinderea lui Hristos pe pământ se face în epoca în care domnea confuzia şi erorile la nivelul gândirii, ceea ce atrage după sine fapte eronate. Iudeii, deşi erau în posesia celor zece porunci, conducătorii lor spirituali, casta preoţilor, cărturarilor şi fariseilor, în loc să pună accentul pe împlinirea poruncilor care ofereau adevăratul drum către realizarea spirituala, ei puneau accentul pe Jertfa şi ritualuri exterioare, ca şi când acestea erau cerute, impuse de Dumnezeu oamenilor, aşa deci: confuzia, eroarea, confuzia de concepţie, eroare de acţiune. În aceasta dramatica CRIZA CONCEPTUALA, Hristos şi-a dat seama că o simplă TEORIE NOUA nu avea să dea rezultate. Era nevoie mai presus de orice de un exemplu, CONCRET şi REAL? Oamenii aveau nevoie de un îndrumător lucid care, înarmat cu o CONCEPŢIE clara şi autorizata, să făptuiască, să întreprindă ACŢIUNI, care să demonstreze superioritatea Sa. Hristos, deci, coboară pe pământ pentru a da proba EXEMPLULUI, a FAPTEI, a ACŢIUNII. Hristos – IDEEA – CONCEPŢIA coboară în TRUP, în FAPTA, să aCŢIONEZE pe orizontal, să se mişte printre oameni, la nivelul VIZIBIL, ca văzând, oamenii să înţeleagă şi să-i urmeze exemplul. Deci: LA PRIMA SA VENIRE DOMINANTA CADE PE FAPTE, PE ACŢIUNEA PE ORIZONTAL! „Judecata de Apoi” confirma această idee. Oamenii vor fi judecaţi după faptele lor. Ideea se confirma şi în alegerea ca Pastor al apostolului Petru, cel mai agitat, cel mai activ dintre toţi. Apostol Petru nu excela în gândire, el nu a scris nicio Evanghelie, iar epistolele sale nu ne dau dovada unui gânditor, al unui filosof; în schimb, atesta chipul omului ACTIV, întreprinzător, capabil să formeze nenumărate comunităţi creştine pe care să le anime cu forţa sau exemplul propriu. De un astfel de „tip de apostol” avea nevoie Hristos pentru împlinirea

„PRIMULUI CICLU” al intervenţiei Sale pe pământ. „Simone, fiul lui Iona, ma iubeşti tu, oare?” (Ioan XXI-15, 17) Urmărit de romani, Petru fuge din Athos de teama de a nu fi omorât. A fost necesara intervenţia vizibilă a lui Hristos, care cu ironie se face că se duce spre Roma sa se răstignească în locul lui Petru. Abia atunci Petru se lasa răstignit. Era necesar ca apostolul Petru să dea şi el proba de limita extremă a titlului de „PRIM” apostol al lui Hristos. Era necesar să dea dovada titlului de „PONTIUS MAXIMUS” care i-l conferise Hristos, spunându-i: „PASTE OILE MELE!” Aşadar totul intra într-o strânsă şi perfecta relaţie pentru PRIMUL CICLU al intervenţiei DIVINE. PRIMUL CICLU al intervenţiei lui Hristos, are ca scop extinderea învăţăturii Sale pe orizontal, la celelalte tari şi popoare, formarea unei biserici active care să ridice ziduri spirituale, aşezăminte de cultura şi de binefacere, o biserică pe orizontal care să aducă probele comuniunii în Hristos: FAPTELE – ACŢIUNEA. PRIMUL CICLU al intervenţiei lui Hristos pe pământ este subordonat unei tematici clare, apostolii au sarcina concreta în baza unei ÎNVĂŢĂTURI precise, să acţioneze astfel încât FAPTELE LOR, să demonstreze superioritatea acestei ÎNVĂŢĂTURI. Apariţia DOGMELOR în secolele care au urmat, consfinţeşte caracterul strict delimitat al învăţăturii lui Hristos, astfel încât să existe garanţia unei CONCEPŢII autentice relevate de însuşi Fiul lui Dumnezeu. Întrucât la Judecata de Apoi criteriul este axat pe FAPTELE iubirii aproapelui, definiţia „BISERICII TRUPULUI” lui Hristos este BISERICA FAPTELOR.

„ŞI VA FI JUDECAT FIECARE DUPĂ FAPTELE SALE” (Ap. XX-13) Am expus până acum tematica şi ideile legate de primul CICLU al intervenţiei lui Hristos pe pământ, tematica având ca ICOANA dătătoare de sens „Cina cea de Taină”, care asociază cele două simboluri fundamentale ale bisericii creştine, PÂINEA şi VINUL, respectiv TRUPUL şi SÂNGELE, simboluri care unite, sunt menite să desăvârşească relaţia dintre:

CONCEPŢIE şi ACTIVITATE

(Sângele) (Trupul).

Accentul dominant se pune în mod premeditat pe FAPTA, pe ACTIVITATE, şi-n acest sens, apostolul Petru este investit ca PRIM PASTOR. Acest prim CICLU va fi înscris de Judecata de apoi, că va cumpăni FAPTELE, ACTIVITATEA oamenilor.

Cum va fi cel de-al doilea CICLU? Care va fi tematica lui? La această întrebare ne va răspunde Apocalipsul Evanghelistului Ioan.

Ciclul al doilea va fi CICLUL ÎNVIERII adevăratei FILOSOFII CRISTIANICE. Va fi un ciclu ce va intra în eternitate, pentru că va avea ca tematica SÂNGELE, adică va fi pus accentul pe CONCEPŢIE, pe IDEI, pe FILOSOFIE, deci va domina mişcarea pe vertical, în timp ce FAPTELE, ACTIVITATEA PE ORIZONTAL, vor juca un rol secundar.

„SFÂNT, SFÂNT, SFÂNT E DUMNEZEUL NOSTRU CĂ A FOST, ESTE ŞI VA SA VINA DIN NOU!” (Apocalips IV-8)

PARTEA A TREIA

„Iara Iisus găsind un mânz de asin a încălecat intrans în Ierusalim” (Ioan XII-14)

Dacă în prima parte a acestui eseu am procedat la o expunere quasilineara a simbolurilor şi a icoanelor din Evanghelia de la Ioan, cărora s-au adăugat anumite repere din ceilaţi evanghelişti; dacă în prima parte am prezentat simbolurile şi cu icoanele într-un spaţiu şi într-un răstimp relativ scurt. De data aceasta va trebui să abandonăm înşiruirea lineara a simbolurilor în timp şi spaţiu restrâns şi să recurgem la o prezentare multidimensionala, într-un spaţiu şi într-un timp mult mai extins. Nu mai dispunem acum de nicio alta expunere ordonata ca cea a capitolelor din Evanghelia lui Ioan, astfel că o să fie necesar să procedăm în alt mod, şi anume:

Vom începe de data aceasta cu o scenă din viaţa lui Iisus Hristos, tot o icoana, dar care spre deosebire de cele prezentate până acum, Icoana aceasta este ENIGMATICA!

Este vorba de intrarea lui Iisus în Ierusalim, şi mulţimea care, întinzând hainele în jurul său, îl întâmpină

cu ramuri de finic strigând: „Osana, Fiul lui David, Împăratul lui Israel, binecuvântat fie cel ce vine intru numele Domnului!” (Ioan XII-12, 15)

ICOANA aceasta este ENIGMATICA, deoarece contrazice faptic comportarea lui Iisus Hristos de pana în acel moment. Hristos, se ştie bine, s-a ascuns atunci când mulţimea a vrut să-l proclame rege. A fugit de onoruri şi refuza intrarea sa în tagma preoţiei iudaice. Cum, de ce a acceptat totuşi, ovaţiile şi osanalele mulţimii? Mulţime care, imediat după intrarea Sa în Ierusalim, la numai câteva zile, avea să strige în faţa lui Pilat: răstigneşte-l! Să fie răstignit! Răstigneşte-l! Aceasta comportare a lui Hristos nu ne mira numai pe noi astăzi, ci însăşi apostolii cei mai apropiaţi ai Săi, nu pricepuseră aceasta scena. (Ioan XII-16)

Iisus Hristos plânsese soarta Ierusalimului, şi prorocise despre dărâmarea lui ca: „nu va rămâne piatra peste piatra!”

Hristos vedea distrugerea acestei cetăţi sfinte pentru iudeii care aşteptau venirea unui Mesia care să-i scoată de sub stăpânirea romană şi să-i ridice deasupra tuturor popoarelor.

ENIGMA acestei ICOANE, este deci clara – de ce Hristos a acceptat primirea triumfala într-o cetate sortita pieirii, primire făcută de către o mare mulţime, care după osanale avea să strige: răstigneşte-l! De ce a acceptat? De ce? De ce acest straniu compromis? Ca ENIGMA să poată fi descifrata, va trebui să ne întoarcem la prorocii Vechiului Testament, precum şi la destinul poporului iudeu pe care l-a avut de-a lungul istoriei. Prorocii Vechiului Testament se adresează popoarelor, naţiilor şi, îndeosebi se adresează iudeilor care se socoteau un popor ales de Dumnezeu. Din scrierile lor rezulta ca, popoarele, la nivel naţional, cunosc şi ele o evoluţie în timp, în ceea ce priveşte pregătirea lor intelectuala, studiile care le parcurg pentru realizarea lor spirituală, şi anume: orice popor parcurge trei etape de evoluţie spirituală.

Primul stadiu este acela de FECIOARA; al doilea

stadiu este acel de MREASA; şi în sfârşit, ultimul, stadiul de FEMEIE care oricând, în durere naşte un prunc. Prin noţiunea de Dumnezeu, prorocii înţelegeau nu numai Persoana Divina, ci şi FILOSOFIA DIVINA, CONCEPŢIA, gândirea masculina care fecundează popoarele. Să revenim la cele trei stadii.

Primul stadiu, acela de FECIOARA, este pruncia, copilăria şi adolescenta unui popor, a unei naţii care nu a cunoscut bărbat (adică pe Dumnezeu). Este un popor curat care împlineşte poruncile, şi-n sânul lui nu se afla nici păcatul, nici fărădelegea.

Cel de-al doilea stadiu, este acela al MIRESEI, prin care se înţelege poporul care are o zestre frumoasă, o cultură valoroasa, oameni luminaţi care l-au condus şi luminat. Este poporul demne şi vrednic de a primi bărbat: Învăţătura Divina, Legile şi Tainele Vieţii şi ale morţii. Acest popor ajuns pe treapta de MIREASA, nu mai are nevoie să caute alt bărbat, alta ideologie, alta religie sau alta filosofie. Odată acceptata, MIREASA, ea trebuie să devină fidela celui ce a fecundat-o: bărbatul Dumnezeu, învăţătura Divina.

Prin asimilarea învăţăturii Divine, MIREASA devine FEMEIE, intra în faza de gestaţie, care înseamnă câteva milenii, pentru ca în cele din urmă sa nască un prunc, pruncul fiind FILOSOFIA DIVINA. Trebuie subliniat faptul ca FILOSOFIA DIVINA nu poate fi servita de-a gata oricărui popor. Dumnezeu se releva la oameni prin forme primare, elementare, la nivel de porunci, sfaturi şi învăţături. Filosofia este rodul unei naţii care a rămas credincioasa adevărului şi dreptăţii, secole şi milenii de-a rândul. Biblia spune ca mandatul de popor ales a fost încredinţat lui Avraam cu care Dumnezeu a făcut un legământ care să domnească peste veacuri, legământ care preciza ca seminţia lui Avraam şi a urmaşilor urmaşilor lui vor stăpâni pământul, ei vor fi cei mai bogaţi, cei mai iubiţi de Dumnezeu. Din seminţia lui Avraam, au răsărit urmaşi de toată lauda: Iacob, Iisac, Iosif, David, Solomon şi mulţi alţii.

Din vremea lui Iacob, apare prima denumire a poporului ales: „Israel”, care se tâlcuieşte, „luptător cu Dumnezeu”, legat de visul lui Iacob, în care, el luptându-se cu un înger, a biruit. Poporul israelitean cunoaşte apoi o viaţă zbuciumata. Mai întâi bolile, apoi foametea, hărţuielile naţiilor vecine, şi robia în Egipt timp de peste 400 de ani, când în jurul anilor 1200 î.e.n. Moise reuşeşte să-i scape din robia egiptenilor şi să-i ducă în pământul făgăduinţei, în Ţara Canaanului. Aici poporul Israel îşi construieşte în deplina libertate cetatea cea sfântă a Ierusalimului, o înconjoară cu ziduri puternice de piatră. Aici David se încoronează ca rege în biruinţa sa asupra lui Goliat, căpetenia filistenilor, şi tot aici, în Ierusalim, Solomon ridica cel mai măreţ templu.

Între timp, însă, poporul israelitean, se scindează în două: unii rămân israeliteni, iar cei ce aveau Ierusalimul, se numesc iudei, după numele unui mare conducător, Iuda. În sec. al VII-lea î.e.n., iudeii sunt duşi în robia chaldeeana, pentru ca în anul 525 î.e.n. Cirus, regele perşilor, să le dea libertatea. În robie iudeii plâng şi visează reîntoarcerea în Ierusalim, cetatea cea sfântă în jurul căreia se ridica un mic dâmb, un mic deal ce se numea Sion, şi unde avea loc sfatul înţelepţilor.

Întoarcerea iudeilor în Ierusalim a fost jubilata cum se cuvine. În scurt timp măreţul templu al lui Solomon a fost refăcut, zidurile ce înconjurau oraşul au fost din nou ridicate, Ierusalimul deveni locul sfânt unde toţi iudeii veneau cu ocazia marilor sărbători să se închine în marele templu al lui Solomon.

Ierusalimul era privit de toţi iudeii ca o cetate a celor mai înţelepţi din poporul iudeu, unde locuia marele preot înconjurat de o mare suita de cărturari, preoţi şi farisei. Prorocii Vechiului Testament cunoscând minciuna şi falsitatea preoţilor şi a celorlalţi cărturari şi îndrumători din Ierusalim, vad în viitor dărâmarea Ierusalimului, pedepsirea iudeilor, alungarea lor din pământul făgăduinţei şi împrăştierea lor printre popoare. Prorocii numesc poporul iudeu „femeia cea DESFRÂNATĂ”,

desfrâul considerându-se a fi falsitatea, nedrepteatea şi minciuna celor ce sub haina preoţească şi cărturărească, una spun şi alta fac. Pe popor îl învaţă să trăiască cu respect fata de legi şi porunci, iar ei le călcau în ascuns, spre a se îmbogăţi, mereu mai mult, plini de vanitate. De aceea prorocii Vechiului Testament prorocesc distrugerea Ierusalimului vechi şi desfrânat, întinat de fărădelegi şi spurcat de minciuna şi nedreptate, iar în acelaşi timp, vad în Ierusalim un NOU care se va ridica la sfârşitul veacului, ca un Sion, o nouă elita spirituala de înţelepţi. Toţi prorocii vad ce se va abate peste „Ierusalimul poporului ales”, dar în acelaşi timp prevăd un NOU IERUSALIM: „Fa bine intru bunătatea ta Sionului, şi ridica iarăşi zidurile Ierusalimului. Atunci bine vei voi Jertfa Dreptăţii, prinosul şi arderile de tot...” se roagă David în Psalmul 50, iar în Axionul sărbătorilor învierii, glăsuieşte un cant: „Luminează-te, luminează-te, Noule Ierusalime, ca slava Domnului peste tine a răsărit, salta acum şi te bucura Sioane, iara tu MIREASA, Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te, intru învierea celui născut al tău!” (din Axionul învierii). Este necesar să întărim cele spuse mai sus cu citate din prorocii Vechiului Testament. Vom începe cu citatele care se referă la Vechiul Ierusalim. „Tăiaţi copacii şi faceţi val împotriva Ierusalimului, aceasta cetate trebuie pedepsita, pentru ca într-însa se află tot felul de fărădelegi şi împilaţi. Cum arunca izvorul apa din sine, aşa arunca şi ea din sine răutate, într-însa se aude împilare şi jaf, şi pururea vad înaintea fetei Mele obijduiri şi rani” (Ierimia VI-6, 7). „Şi voi grămădi toate noroadele cu război împotriva Ierusalimului, şi cetatea va fi împresurata, casele jefuite şi femeile necinstite... Voi întinde mâna mea asupra ta, Ierusalime, şi te voi pierde, căci am ostenit cruţându-te”. (Zaharia XVI-2, 6) Prorocii Vechiului Testament vad nu numai distrugerea Vechiului Ierusalim, ci construcţia reala, concreta a unui nou oraş de AUR, al Ierusalimului celui NOU, cetate întărită de filosofia clar exprimata, directa, a celor ce au biruit, biruitorii tuturor naţiilor, din toate timpurile. „Şi va alege Domnul iarăşi

Ierusalimul ca să se supună lui toată făptura, căci iată Domnul Dumnezeu se descoperă în locul sau de odihna care este Sionul” (Zaharia II-16, 17). „În vremea aceea Ierusalimul se va numi TRONUL DOMNULUI, şi toate popoarele vor veni la Ierusalim, ca să se închine Domnului” (Ierimia III-17). „În ziua aceea va izvora din Ierusalim APA VIE… VA prăpădi Domnul toate popoarele care s-au răzvrătit împotriva adevăratului Ieruasalim ce va fi ridicat în slavi, şi vor veni multe noroade puternice ca să caute pe Domnul Dumnezeu, cel ce locuieşte în Ierusalim” (Zaharia XIV-8, 10, 12). „În vremea aceea Ierusalimul se va numi TRONUL DOMNULUI, şi toate popoarele se vor ridica în Ierusalim, pentru a cinsti pe Dumnezeu şi filosofia, învăţătura sa” (Alta traducere pentru Zaharia III-17). Dacă Noul Ierusalim este Oraşul de Aur, ce se va construi undeva pe acest pământ, cetate înconjurată de ziduri – filosofie divina atotştiutoare – deasupra căreia va lumina ziua şi noaptea FARUL SUPREM DE LUMINA… SIONUL la rândul lui este MUNTELE CEL SFÂNT AL LUI” (Psalmii II-5). Centrul Oraşului de Aur, unde vor locui bătrânii, înţelepţii pământului, care vor fi „lumina tuturor popoarelor spre a descoperi adevărul.

Dacă în NOUL IERUSALIM vor locui aleşii din toate popoarele în Sion, în centrul Ierusalimului, vor intra cei mai înţelepţi, cei mai destoinici: clarvizionarii… căci însuşi Dumnezeu va poposi între ei spre a se odihni în vecii vecilor.

„Dumnezeu va face să biruiască SIONUL şi se vor aşeza acolo ALEŞII LUI şi-l vor moşteni”. (Psalmi 68, 39) Ţie se cuvine lauda, Dumnezeule din SION şi în Ierusalim ţi se vor împlini jurămintele tale, toate cate ai făgăduit nouă. (Psalm 64 – 1). Adu-ţi aminte, Doamne, de adunarea din vechime, de sceptrul moştenirii tale, răscumpărat de muntele SIONULUI pe care l-ai locuit” (Psalm 73 – 2). „A ales Domnul muntele Sionului pe care l-a iubit, şi a zidit biserica măreaţă ca cerul şi trainica pe vecie, ca pământul”. Iată, aşadar, BISERICA CEA VIE ŞI MĂREAŢA: SIONUL IERUSALIMULUI – MIREASA MIRELUI.

Şi a venit la Ioan Evanghelistul, unul din cei şapte îngeri, şi i-a zis: „vino să-ţi arăt FEMEIA care este MIREASA MIRELUI! Şi m-a ridicat cu duhul pe un munte mare şi înalt şi mi-a arătat cetatea cea mare, SFÂNTUL IERUSALIM, care se pogorâse de la Dumnezeu din cer” (Apocalips XXI-9, 10). Prin acest citat adus din Apocalipsul Evanghelistului Ioan, capătă contur preci NUNTA de la sfârşitul veacului, cea de după Judecata de Apoi. MIREASA, o spune clar evanghelistul, este BISERICA CEA VIE, cea măreaţă şi biruitoare, iar MIRELE este MIELUL cel nevinovat care primeşte cu cinste MIREASA.

MIREASA este NOUL IERUSALIM – SIONUL, este elita spirituala a cetăţii: filosofii, bătrânii, înţelepţii. „Dumnezeu va mântui (va salva) Sionul… şi se vor aşeza acolo aleşii lui, şi-l vor moşteni. (Psalm 683939). „Doamne, cine va locui în sălaşul Tău, sau cine se va sălăşlui în MUNTELE CEL SFÂNT al tău? Cel ce umbla fără prihana, cel ce face dreptate şi grăieşte numai adevărul” (Psalm 41 – 1, 3). „Domnul iubeşte PORŢILE SIONULUI, mai mult decât celelalte locaşuri. Lucrurile slăvite se spun despre tine, cetate a lui Dumnezeu. Se va zice de Sion: curat bărbat s-a născut în Sion, ca însuşi cel de sus l-a întărit pe dansul” (Psalm 86 al fiilor lui Coore). „Voi lua cate unul din fiecare cetate şi cate doi din fiecare seminţie, şi va voi aduce în Sion” (Ierimia III-14). Deci, din adunarea bătrânilor şi a înţelepţilor, fiecare naţiune va avea aleşii ei care vor face parte din acest FOR SPIRITUAL, care este Sionul. „Temeliile Ierusalimului, sunt aşezate pe MUNTELE CEL SFÂNT. Domnul iubeşte porţile Sionului mai mult decât toate celelalte sălaşuri” (Psalm 86). Fiecare tara va avea o elită de filosofi aleşi, care vor constitui forul de conducere spirituala al fiecărei tari. Toate aceste foruri spirituale vor fi iubite, dar Sionul, forul suprem, FARUL întregului pământ, va fi SIONUL NOULUI IERUSALIM. Astfel de citate se intanlesc la toţi prorocii Vechiului Testament, dar noi nu vrem să facem o culegere de citate, ci numai să putem descifra simbolica NOULUI IERUSALIM şi a SIONULUI ca MIREASA A MIELULUI MIRE. Nu pot

închide seria aceasta de citate fără a aminti de minunatul capitol XII al lui Isaia, al cărui prim verset suna astfel: „Pentru SION nu va tăcea, zice Domnul, şi pentru Ierusalim nu voi sta locului, pana ce dreptatea lui va împrăştia raze ca o strălucire de slava, şi mântuirea va arde ca o flacără”. Viziunea prorocilor în ceea ce priveşte dărâmarea vechiului Ierusalim, şi construirea unui nou şi adevărat Ierusalim, este unanima.

IERUSALIMUL:

— Este FECIOARA – poporul care a primit învăţătura divina, şi aplicând-o, a realizat marile virtuţi morale

— Este MIREASA – poporul care având podoabele şi pietrele scumpe, aurul lămurit în foc al unei culturi naţionale preţioase şi pline de conţinut, este primită în cămara NUNŢII

— Este FEMEIA – fecundata de învăţătura cristianica, şi în dureri naşte un prunc, care cu timpul va creşte şi se va maturiza: FILOSOFIA CRISTIANICA

SIONUL:

— Este elita gânditorilor care scormonesc zi şi noapte raţiunile divine, care fac ca totul să se mişte, totul să progreseze, totul să se desăvârşească

— Este elita celor ce meditează şi contempla raţiunile ascunse ale universului material şi spiritual ale căror aflări şi descoperiri fac ca totul şi toate să poată canta într-o celesta polifonie

— Este elita celor lucizi şi clarvizionari care, ţinând seama de trecut, ancorează puternic în prezent, spre a descifra în extaz cele ce trebuie împlinite, pentru a se realiza în GÂND şi FAPTA a întregului pământ.

Aceştia sunt cele patru chipuri: taurul, omul, leul şi vulturul, cu câte şase aripi în timp şi spaţiu. Aceştia sunt scaunele celor 24 de bătrâni înţelepţi ce stau în jurul unui tron, fiecare cântând din alăute de aur în inefabil cant. Aceştia sunt cei ce stau cu toţii în jurul Tronului Energiei şi Puterii, într-o fiinţă alcătuită din Piţăra de Iapsis şi de Sardes, fiinţă care ia înfăţişarea când de MIEL, când de LEU. (Apocalips IV-4, 8)

Acum se dezleagă de la sine ENIGMATICA ICOANA a intrării lui Iisus Hristos în Ierusalim. Hristos înaintă printre ramuri de finic şi osanale, calar pe un asin… visând… Hristos clarvizionar, văzuse distrugerea vechiului Ierusalim, şi visa cu gândul al Noul Ierusalim, ce avea să se ridice după Judecata de Apoi. Visa la cei înţelepţi din Sion, care vor veni în acele vremuri, înţelepţi alături de care să-şi poată pleca şi El capul. Visa un grup de copii maturi, un grup de bătrâni tineri, cărora să le poată destăinui tainele cu care plecase de pe pământ, fără să poată lăsa cheia cu care ele să poată fi desfăcute, descoperite.

Iată deci, Ierusalimul şi Sionul capătă înţelesuri şi semnificaţii destul de clare. IERUSALIMUL va fi ridicat pe acest pământ ca simbol al Ierarhiei Cereşti, care trebuie să se instaureze şi aici. Laitmotivul „vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ” din rugăciunea domneasca, exprima dorinţa celor ce vor şi aşteptă ca şi pe pământ să se instaureze ordinea din cer, ca să se termine odată cu acest haos al rătăcirilor, cu acest noian de întrebări fără de răspuns. Să încercăm acum o resistematizare a simbolurilor fundamentale:

APA (Învăţătura) VINUL (Concepţia) SÂNGELE (Filosofia)

Conştiinţa – bucuria întâlnirii – vrednicia conlucrării

— Grija de a face cu Dumnezeu; cu Dumnezeu; voia lui Dumnezeu;

MINTEA

— Cunoaşterea – cunoaşterea legilor – cunoaşterea legilor normelor de care guvernează din filosofia cristianica, conduita raporturile dintre care guvernează individuala; oameni lumea şi universul

PUTEREA

— Puterea de a se puterea de a – puterea de a călăuzi îndrepta pe sine; îndrepta semenii; o societate sau o acţiune;

RODUL

— Rodirea modesta a – rodul înzecit al – rodul însutit,

înmiit faptelor rezultate faptelor rezultate din al cunoaşterii înalte, din meditaţie; contemplaţie; lucide, clarvizionare

CURĂŢENIA FAPTELE BUNE JERTFA

FECIOARA MIREASA FEMEIA

— Este poporul care nu – este poporul – este poporul care a cunoscut „bărbat”, pregătit să aibă, şi-a însuşit ideologia adică nu şi-a însuşit să-şi însuşească cristianica, în dureri nicio ideologie – el ideologia, concepţia naşte adevărul, ordinea aplica doar nişte legi, cristianica, are ca şi dreptatea în nişte sfaturi; zestre tradiţia societate, naşte şi cultura; filosofia cristianica

— Veşmânt sărac, pestriţ – veşmânt alb – veşmânt sclipitor şi cămaşa de in cingătoare, cu felurite podoabe. arme: coif, scut, sandale. lance, sabie, arcuri şi săgeţi.

„DESFRÂNATĂ” – este poporul care şi-a însuşit ideologia potrivnica cristianismului, care exercita domintaţia asupra pământenilor prin minciuna, adică spune lucruri adevărate pe fata, dar în spate practica dezordinea, răsturnarea ierarhiei valorilor, instaurând atotputernicia banului şi a puterii militare.

Să încercăm acum o schemă mai simpla care să ilustreze conflictul dintre cele două tabere:

DUMNEZEU SATANA

— FILOSOFIA DREPTĂŢII – IDEOLOGIA NEDREPTĂŢII.

A ORDINII şi ADEVĂRULUI, A FURTULUI şi MINCIUNII

IUBIREA URA

— DUŞMĂNIA INTRE FEMEIE şi ŞARPE – FEMEIA ŞARPELE

— Poporul drept – poporul necredincios, credincios şi sincer mincinos şi făţarnic curăţenia întinarea curajul laşitatea sinceritate falsitatea dăruirea rapacitatea urcuşul căderea

LUMINA – ÎNTUNERICUL

cel mai dinafara

MIREASA – CURVA CURVELOR.

DESFRÂNTA CEA MARE
(termeni din Apocalips)
IERUSALIMUL – BABILONUL cel MARE
şi SIONUL şi tare
PASTORUL CEL BUN – LUPUL care umbla sa sfâşie oile.

Ideea poporului ales născut din vechime de pe vremea lui Avraam a fost şi va rămâne actuala atât în Evanghelii, cât şi în Apocalips. Prorocii glăsuiesc:

„Israel va fi nimicit, fi-va socotit printre neamuri ca un vas fără de preţ” (Osie VIII-43). Iar Hristos spunea iudeilor: „De aceea vă spun vouă ca Împărăţia lui Dumnezeu se va lua de la voi şi se va da neamului celui vrednic care aduce rod îmbelşugat” (Matei XXI-43). Iată acum destinul poporului evreu, „falsul Israel”: „Domnul a nădăjduit ca acest popor să fie fără păcate, dar iată-l plin de sânge. Nădăjduit-a sa rodească dreptate, dar iată, răzvrătire” (Isaia V-7). „Pregătiţi război împotriva ei. Tăiaţi copaci şi faceţi împotriva acestui Ierusalim blestemat; aceasta cetate trebuie pedepsita fără cruţare, căci în mijlocul ei se află tot felul de nedreptăţi şi împilare” (Ieremia VI-4, 5, 6). „Iată am împrăştiat pe Israel printre popoare şi au fost spulberaţi prin alte tari, după purtările lor, şi după faptelel lor i-am judecat”. „Dar ei mergând la celelalte popoare, au necinstit NUMELE MEU CEL SFÂNT, pentru că se spunea despre dânşii: iată, acesta este poporul ales de Dumnezeu, care a ieşit din tara sa”.

De aceea spune Iezechil: „Va voi scoate de dintre popoarele, de prin ţările unde aţi fost risipiţi şi va voi aduna cu mana puternica, cu braţ ridicat şi cu vărsarea maniei Mele!”

„Şi va voi aduce în pustiul popoarelor şi acolo ma voi judeca cu voi fata către fata! (Iezechil XX-34, 35)

„Pentru toate spurcăciunile tale îţi voi face ceea ce niciodată nu am făcut până acum, şi nici de acum nu voi face”.

„Voi aduce asupra ta osânda, şi toate rămăşiţele tale le voi spulbera în toate vânturile, pentru că tu ai spurcat

lăcaşul Meu cel Sfânt (Ierusalimul-Sionul) cu toţi idolii tai şi toate ticăloşiile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu: „Precum e adevărat că Eu sunt viu, tot aşa e adevărat ca eu te voi micşora, ochiul Meu nu te va cruţa, şi nici nu te va milui”. (Iezechil V-7, 11)

Iată acum cea mai complexa ICOANA din Vechiul Testament, care se referă la istoricul poporului israelitean şi la gravele lui abateri, care a ajuns să fie denumit: poporul DESFRÂNAT.

(Citez acum din Iezechil, cap XVIII) „Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu către fiica Ierusalimului (adică către poporul israelitean): la naşterea ta, în ziua în care te-ai născut, n-ai fost nici spălat, nici în scutece înfăşat. Ochiul nimănui nu s-a înduioşat, ci ai fost aruncata din dezgust fata de tine, în ziua naşterii tale. Eu însă, trecând pe lângă tine, şi văzându-te cum te zbăteai însângerată, ţi-am zis: trăieşte în sângele tău! Şi te-ai înmulţit, şi ai crescut, şi s-au mărit sânii tai, şi s-au rotunjit coapsele tale, dar erai GOALA şi NEACOPERITA! Atunci am trecut Eu pe lângă tine, şi era vremea ta asupra ta”.

M-am angajat cu jurământ
Am făcut un pact cu tine
Şi tu ai ajuns a MEA.

„Apoi te-am curăţat cu APA, am curăţat de pe tine sângele tău, şi te-am uns cu mir”.

Te-am îmbrăcat cu haina pestriţă.
Te-am încălţat cu sandale de saftion.
Te-am încins cu brâu de vison.
Şi te-am îmbrăcat cu val de mătase!
Te-am împodobit punându-ţi brăţări
Pe mâini şi salbe pe gât.
Ţi-am dat inel şi cercei, iar pe cap
Ţi-am pus coroana minunata.
Te-am hrănit cu cea mai bună PÂINE.
Cu miere şi cu untdelemn.

„Aşa ai ajuns nespus de frumoasa şi de o măreţie regeasca. Vestea despre măreţia şi frumuseţea ta s-a lăţit peste popoare, pentru că erai cu totul desăvârşită în acele

minunate găteli pe care Eu le-am pus pe tine”. Dar, „tu ai nădăjduit în frumuseţea ta, şi profitând de măreţia ta, ai început să desfrânezi, dându-te pe tine oricărui trecător…” „Ai luat din hainele care ţi le-am dat Eu…” (Iezechil XV-6, 7)

Biblia vorbeşte de un popor sfânt care va purta război împotriva celor fărădelege.

„Pana ce se va împlini vremea şi împărăţia va ajunge sub stăpânirea sfinţilor” (Daniil VII-22). „Eu am poruncit sfintei Mele oştiri, chemat-am pe vitejii Mei, pe cei ce se veselesc de slava Mea. Ascultaţi acest zgomot surd în munţi, vuiet al unui neam fără de număr, auziţi aceasta zarva de împăraţii, de neamuri adunate, Domnul Savaot cercetează oştirea gata de lupta. Ele vin dintr-un ţinut îndepărtat, de la capătul cerului, vine Domnul şi uneltele maniei lui, ca să nimicească tot pământul” (Isaia XXVI-12).

Poporul israelitean este sortit pieirii.

„Voi aducă asupra voastră (casa lui Israel) un popor de departe, zice Domnul, un popor puternic, un popor vechi, un popor a cărui limba tu nu o ştii şi nu vei intelelge ce grăieşte el”. „Tolba lui e ca un mormânt deschis, şi ai lui toţi sunt viteji, şi vor mânca aceia secerişul tău şi pâinea ta, vor mânca pe fii tai şi pe fiicele tale… şi vor strica cetăţile tale, cele întărite cu sabia, în care nădăjduieşti tu” (Ierimia V-7)

Secerişul şi pâinea reprezintă bogăţiile culturale ale poporului israelitean, iar sabia vitejilor cu care sunt nimicite cetăţile este „adevărul”, care va desfiinţa falsele doctrine şi ideologii iudaice. „Un popor mare se ridica de la marginile pământului, şi ai săi ţin în mâna ARCUL şi SULIŢA, şi sunt cruzi şi neandurati; glasul lor mugeşte ca marea şi vin pe cai, gata să lupte cu tine, fiica Sionului: (Ieremia VI-23)

Arcul, suliţa, sabia, reprezintă metaforic puterea filosofiei divine, a adevărului care nimiceşte porunca fiicei Sionului, adică a poporului Israelitean. „De acolo va veni oştirea, aducătorii de ţăruş, de corturi, ARCUL de război, din ea vor ieşi toţi comandanţii laolaltă. Ei vor fi ca viteji

care calca în picioare tina drumurilor în vreme de război, şi se vor război, căci Domnul va fi cu ei, şi va face de ocara pe cei ce stau calare pe cai” (Zaharia X-4, 5). Despre acei ce împărtăşesc ideologii şi doctrine false, Evanghelia de la Ioan (XV-2) ne spune astfel:

„Toată vita din Mine care nu aduce roada, e tăiată, şi toată care aduce roada o curata, ca mai multă roada sa aducă”.

În acelaşi cap. XV al Evangheliei de la Ioan, se vorbeşte de un Foc în care toţi cei străini de învăţătura cristianica, se vor arunca spre a fi nicmiciti, arşi: „De nu va rămâne cineva în Mine, se scoate afara ca vie ce se usucă, se aduna, şi în FOC se arunca, şi se ARDE” (Ioan XV-6).

Aceeaşi soarta o are şi neghina din holda în care noaptea, satana a semănat neghina. Ea va fi lăsată să crească odată cu graul, şi numai după seceriş graul va fi despărţit de neghina, iar neghina se va arunca în FOC, adică cei nelegiuiţi, cei netrebnici, vor sfârşi în Foc: „mâna Ta va găsi pe vrăjmaşii tai şi dreapta ta va ajunge pe toţi cei ce te ursasc. În ziua arătării tale, vei fi pentru ei un cuptor de Foc. Atunci îi vei pierde pe ei. Stârpi-vei sămânţa lor de pe pământ şi neamul lor dintre fiii oamenilor” (Psalm XX-8, 11)

În capitolul VI al Apocalipsului de la Iona, sunt expuse fazele de pedepsire a pământului, care în chip simbolic sunt prezentate prin şapte călăreţi, care succesiv coboară pe pământ, aducând spaima şi cutremur în văzduh, pe uscat şi pe mare. Acest fenomen este prevăzut de prorocul Ioil în cap. îi

2. „O zi de întuneric şi de bezna, o zi cu nori şi întunecime mare. Precum zorile se revărsa pe deasupra munţilor, tot aşa da navala un popor fără număr, şi puternic, care n-a mai fost de când lumea, şi nici după el nu va mai fi, pana în vremurile celor mai îndepărtate neamuri”.

3. „Înaintea lui merge mistuind FOCUL, iar după el arde VĂPAIA. Pământul este înaintea lui ca grădina raiului, iar după trecerea lui, pustiu înfricoşat, căci nimic nu scapă

în faţa lui”.

4. „Cum sunt caii, aşa le este chipul lor, şi ca sprintenii călăreţi, aşa aleargă”.

5. „Se aud ca un duruit de care de război, care se avântă în goana spre creştetul munţilor, ca pârâitul flăcărilor care mistuie o mirişte, ca o oştire puternica, aşezată în linie de bătaie”.

6. „Fetele lor ard ca VĂPAIA, înaintea lor popoarele tremura de spaimă”.

7. „Aleargă ca nişte viteji, ca războinicii, încercaţi se avânta peste ziduri, om după om îşi urmează calea, fără ca vreunul să se rătăcească”.

8. „Nimeni nu se îmbrânceşte cu cel de alături, fiecare îşi vede de drumul lui, printre săgeţi îşi croieşte cale, fără ca niciunul să rupă rândul”.

9. „Dau navala în cetate, aleargă pe deasupra zidurilor, pătrund în case şi intra pe ferestre ca furii”.

10. „Înaintea lor tremura pământul, cerul se cutremura, soarele şi luna se întunecă, iar stelele îşi pierd strălucirea lor”.

11. „Domnul sloboade glasul sau în fruntea oştirii sale, căci întinsă foarte este tabăra lui, şi puternic este cel ce plineşte porunca lui. Mare şi înfricoşata va fi ziua Domnului! Cine va putea sta împotriva ei?!” (Ioil II-2, 11)

O soartă crunta vor ava îndeosebi preoţii necinstiţi, falşii şi orbii pastori, căci:

„Prorocii prorocesc minciuni, iar preoţii domnesc cu ajutorul acestora!” (Ierimia V-31)

„De la proroc pana la preot, toţi se poartă mincinos, pentru ca fiecare din el, de la mic la mare, este robit de lăcomie. Ei leagă rănile poporului Meu, cu nepăsare zic: pace, pace, dar numai pace nu-i!” (Ierimia VI-13, 14)

„La ce mi-e buna tămâia ce vine din Seba şi trestia mirositoare din tara îndepărtată? Arderile de tot ale voastre, nu le voiesc, şi jertfele voastre îmi sunt neplăcute” (Ierimia VI-20)

„De aceea poporul acesta se apropie de Mine, cu gura şi cu buzele Ma cinstesc, dar cu inima este departe,

căci teama de Mine a ajuns doar o rânduială omeneasca, searbăda învăţătura de la oameni”. (Isaia XXIX-13)

„Vai de pastorul care lasa turma în părăsire! Sabia sa lovească braţul lui şi ochiul lui cel drept! Braţul lui să se usuce, iar ochiul lui să rămână orb!” (Zaharia XI, 17)

„Împotriva PASTORILOR voi aprinde văpaia urgiei Mele”.

„În ziua aceea se vor ruşina PROROCII de prorocirile lor… şi fiecare va zice: nu sunt proroc, ci plugar, căci cu plugăria m-am ocupat din tinereţile mele”. (Zaharia XIII-4, 5)

„Precum e adevărat ca eu sunt viu – zice Domnul Dumnezeu – tot aşa-i de adevărat ca voi face DREPTATE” iar către pastori zice: „Voi ziceţi, Domnul a spus! Dar Eu n-am spus!”

Un ton deosebit de vehement îl are prorocul Iezechil:

„Voi Ma cinstiţi înaintea poporului Meu pentru o mână de orz şi o bucată de pâine, ucigând suflete care nu trebuie să moară, cruţând viaţa unor suflete care nu trebuie să trăiască şi amăgind astfel pe poporul Meu care asculta minciuni”.

„Voi sfâşia valurile care va acoperă şi voi izbăvi pe poporul Meu din mâinile voastre, ca să nu-l mai prădaţi, şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul”.

„Pentru ca voi chinuiţi prin minciuni inima dreptului pe care Eu n-am vrut s-o chinuiesc, şi pentru ca daţi sprijin celor răi, ca să nu renunţe la nelegiuirile lor pentru a-şi păstra viaţa”.

„Pentru ca oile Mele au fost lăsate prada şi fără pastor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar pastorii Mei n-au căutat de oile Mele, ci pastorii s-au păscut de ei înşişi, iar oile Mele nu le-au păscut”. (Iezechil XXXIV-8)

„Iată Eu vin asupra pastorilor, şi va voi cere oile Mele din mana lor, şi nu le voi da mai mult să pasca oi, şi nu se vor mai paste pastorii pe ei înşişi, şi voi smulge oile Mele din dintii lor, şi nu vor mai fie ele mâncarea lor”. (Iezechil XXXIV-10)

În sfârşit, un ultim citat adresat pastorilor, de Isaia, cap XXIX, verset 11: „Orice descoperire este pentru voi ca graiurile dintr-o CARTE PECETLUITA. Dacă o dai cuiva care ştie carte şi-i zici: CITEŞTE! El îţi răspunde: NU POT, CĂCI ESTE PECETLUITA!”

Să revenim atunci la Apocalipsul lui Ioan Evanghelistul, şi să-l abordam sistematic.

Ioan Evanghelistul se afla surghiunuit în insula Patmos. Acolo, povesteşte autorul, într-o zi de duminica, a suferit o dedublare, fiind ridicat cu duhul la mare înălţime. Deodată un glas de trâmbiţa se recomanda: Eu sunt ALFA şi OMEGA, Cel dintâi şi Cel de pe urma”. (Ioan I-10)

Ioan se întoarce să vadă de unde vine glasul şi vede ŞAPTE ŞFETNICE, iar în mijlocul lor vede pe „unul care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat în potir”. Acesta purta în mâna dreapta ŞAPTE STELE. Cifra ŞAPTE, se repeta încă de două ori în expunerea Evanghelistului Ioan, mai întâi în cap. I şi II, prin scrisorile adresate celor ŞAPTE BISERICI, apoi în cap. V, VI, VII, VIII, când lui Ioan i se arata CARTEA CU ŞAPTE PECEŢI, cărora le corespund cei şapte CĂLĂREŢI APOCALIPTICI care pedepsesc pământul. Să vedem ce semnificaţie are cifra şapte, atât pentru cele ŞAPTE SFEŞNICE, cât şi pentru cele ŞAPTE STELE. Cifra ŞAPTE, exprima ritmicitatea vieţii fiinţelor divine, care cunosc succesiv ŞAPTE STĂRI luminoase ale activităţii continue a fiinţelor divine, şi anume (ierarhia acestor stări, se va citi de jos în sus):

STAREA A VII-a – IDEOGONIA – TEOGONIA
STREA A VI-a – CLARVIZIUNEA
STAREA A V-a – LUCIDITATEA – TEOFANIA
STAREA A IV-a – EXTAZUL
STAREA A III-a – CONTEMPLAŢIA – TEOLOGIA
STAREA A II-a – MEDITAŢIA
STAREA I-a – GÂNDIREA

Starea a VII-a – IDEOGONIA, exprima stadiul înalt al fiinţelor divine care au acces la universul IDEOTIC al cunoaşterii Divine.

Şapte sfeşnice exprima viaţa divină a oamenilor, a

bisericii vii de pe pământ, ŞAPTE STELE exprima viaţa divină a fiinţelor divine cereşti. În continuare, cap. ÎI şi III tratează conţinutul scrisorilor ce-i sunt dictate spre a le trimite celor ŞAPTE BISERICI din Asia Mica, acelea cu care Ioan Evanghelistul avusese legături. Scrisorile către primele cinci biserici conţin deopotrivă laude şi mustrări, excepţie fac ultimele două biserici din Philadelphia şi Laudiceea. În scrisoarea către biserica din Philadelphia aflam ca aceasta biserica este este singura care nu este mustrata. În schimb, iată cum se adresează iudeilor: „Iată pe aceia din adunătura satanei, care se numesc pe sine iudei, dar care nu sunt, ci mint, îi voi face să vie şi să se închine picioarelor Tale, şi să cunoască că Te-am iubit”. (Apocalips III-9) În continuarea aceluias cap. III, verset 12 scrie: „Pe biruitor îl voi face stâlp în biserica Domnului Meu şi nu va mai ieşi afară, şi voi scrie pe dansul Numele Dumnezeului meu şi numele Cetăţii Dumnezeului meu, al NOULUI IERUSALIM ce se pogoară din cer de la Dumnezeul meu, şi NUMELE MEU CEL NOU”.

Ultima biserica, cea din Laudiceea, către care se adresează, exprima un verdict dat unei biserici decăzute: „dar, fiindcă tu nu eşti nici rece, nici fierbinte, ci cald, de aceea te voi scuipa (te voi vărsa) din gura Mea”. (Ap. II-16). Trecem acum la viziunea următoare: Ioan aude din nou glasul acela de trâmbiţa care îl cheamă în duh printr-o poarta, mai sus: „suie-te aicea şi-ţi voi arăta cele ce au să fie după aceea” (Ap. IV-1).

La acea înălţime la care Ioan, printr-o noua dedublare de afla răpit cu duhul, are o viziune complexa. (Ap. IV)

„Un tron ceresc pe care sta o fiinţă, o persoană având înfăţişarea ca piatra de iapsis şi de sardes, iar împrejurul tronului un curcubeu. Din TRON ieşeau tunete, fulgere şi glasuri, iar înaintea lui ardeau ŞAPTE SFEŞNICE DE FOC. Înaintea TRONULUI, era o mare ca de sticla, asemenea cristalului. În mijlocul Tronului şi împrejurul Tronului erau PATRU vietăţi, pline de ochi şi pe fata, şi pe spate: întâia vietate semăna cu LEUL, a doua vietate

semăna cu BOUL, a treia vietate avea fata ca a Omului, iar a patra vietate semăna cu VULTURUL în zbor” (Apocalips IV-6, 7)

Cartea pecetluita simbolizează tainica filosofie divina care conţine într-însa fazele de pedepsire a celor de pe pământ, gratie cărora întreg pământul va putea fi curăţit, pentru a se putea crea condiţiile unui cer şi unui pământ nou, pentru că nu se poate o turmă şi un pastor într-o lume stăpânită de lucifer-satana, şi de slugile ei, satana nu este altcineva decât DRAGONUL şi cele DOUĂ FIARE pe care le va descoperi Apocalipsul în continuare. Să revenim, când Leul cel vrednic ia cartea sa o deschidă, iată ICOANA olimpului ceresc suferă o schimbare: PE TRON îşi face apariţia „MIELUL” parca înjunghiat, care avea „ŞAPTE COARNE ŞI ŞAPTE OCHI”, care simbolizează puterea de lupta a celor şapte stări expuse mai înainte. Ele au putere şi de lupta şi de vedere în toate adâncurile conştiinţelor de pe pământ şi din cer. Este demn de remarcat faptul ca, dacă MIELUL era ipostaza sub care Iisus Hristos a venit pe pământ, la a doua venire El va avea ipostaza de LEU gata să sfâşie. Dacă pe pământ El a fost blând, iertător şi plin de milă, la Judecata de apoi va fi „crud şi drept”, neiertător şi va judeca fără mila şi părtinire pe fiecare după faptele sale. Şi când MIELUL-LEU a luat cartea, atunci cele patru vietăţi şi cei 24 de bătrâni au căzut înaintea MIELULUI-LEU, având fiecare cate o HARPA în mâna şi câte o CUPĂ de aur, plină de tămâie care simbolizează RUGĂCIUNEA SFINŢILOR. Şi au cantat o cantare nouă, zicând: „vrednic eşti să iei CARTEA şi să desfaci peceţile ei, căci ai fost junghiat şi cu SÂNGELE tău ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu din toate seminţiile, limbile şi popoarele şi naţiunile, şi ne-ai făcut regi şi preoţi, ai Dumnezeului nostru şi vom domni pe pământ” (Ap. V-7, 10).

Iată biruinţa Sionului şi a noului Ierusalim, mai presus de naţiuni şi popoare, mai presus de religii sau apartenente filosofice. Imediat viziunea OLIMPULUI se transfigurează: „Atunci am văzut şi am auzit o mulţime de îngeri împrejurul Tronului, a vietăţilor şi a bătrânilor, şi

numărul lor era de miliarde de miliarde şi de mii de mii. Aceştia ziceau cu glas mare; Vrednic este MIELUL cel junghiat să primească puterea şi bogăţia, înţelepciunea şi tăria, cinstea, slava şi binecuvântarea”. (Ap. V-11, 12)

Urmează apoi desfacerea peceţilor de către MIELUL-LEU. Desfăcând pe rând primele patru peceţi, ies succesiv patru călăreţi înarmaţi care aduc vătămarea pământului. De fiecare dată cate una din cele patru vietăţi îl cheamă pe Ioan să-i arate pedepsele aduse celor de pe pământ. La deschiderea pecetii a cincea, cele patru vietăţi tac, în schimb Ioan vede sub altar sufletele celor ucişi pentru dreptate şi adevăr, pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi care striga: „Până când, Stăpâne Sfinte şi Adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru?” (AP. VI-10)

„Atunci fiecăruia i s-a dat HAINE ALBE şi li s-a zis să se liniştească încă puţina vreme pana când tovarăşii şi fraţii lor care vor fi ucişi ca şi ei vor împlini numărul”. (Ap. VI-11)

Desfacerea pecetii a şasea e cutremurarea; un adevărat cataclism după care patru îngeri se postează în cele patru unghiuri ale pământului. Dar un alt înger puternic îi opreşte să vatăme pe cei 144.000 pe care el trebuie să-i pecetluiască pe frunte spre a fi recunoscuţi şi să nu sufere niciun necaz, nicio vătămare. „După aceea am privit şi iată o mulţime mare de oameni pe care nimeni n-ar fi putut-o număra din toate seminţiile şi neamurile, şi popoarele, şi limbile, stăteau înaintea TRONULUI şi a MIELULUI, în HAINE ALBE şi cu ramuri de finic”. (Ap. VII-9) Întrebând Ioan cine sunt aceştia, i se răspunde: „aceştia sunt cei ce au venit din necazul cel mare. Ei şi-au spălat HAINELE lor şi şi-au albit straiele cu sângele MIELULUI”. (Ap. VII-14)

„Ei nu vor mai înseta, nici nu vor mai flamanzi, căci MIELUL îi va paste şi-i va povăţui la izvoarele apelor”.

Când MIELUL-LEU a deschis cea de a şaptea pecete, Ioan vede şapte îngeri cu trâmbiţa. Vine însă un alt înger care într-o cădelniţă pune tămâia rugăciunii sfinţilor, apoi umple cădelniţa cu jar de pe altar şi-l arunca pe pământ,

producând fulgere, tunete şi cutremure. După aceasta încep îngerii să trâmbiţeze pe rând: primele patru trâmbiţe aduc pe pământ jale şi foc, şi dezastru. La a cincea trâmbiţare se face fum mult şi fumul se preface în lacuste-scorpii care vatăma pe oricine, în afară de cei ce aveau pecetea pe frunte. Pecetluiţii, am mai spus, sunt cei ce au biruit pe pământ şi care au mers pana la sacrificiul suprem. Lăcustele – scorpii nu omorau, ci erau lăsate doar să-i chinuiască pe oameni. Lăcustele – scorpii „erau asemenea unor călăreţi pregătiţi pentru război; pe capetele lor aveau un fel de cununi care semănau a fi de aur, iar fetele erau ca de om”. (Ap. IX-7)

La a şasea trâmbiţare se da drumul la patru îngeri care în fruntea unei mulţimi de călăreţi de miliarde de miliarde, şi care aveau misiunea sa ucidă a treia parte din toate vieţuitoarele pământului, inclusiv pe pământeni. „Călăreţii erau îmbrăcaţi în zale ca focul şi ca pucioasa; capetele cailor erau ca de leu şi din gurile lor ieşea fum, foc şi pucioasa”.

Despre a şaptea trâmbiţare Ioan spune: „ca aceasta va suna în zilele de pe urma, când se va sfârşi taina lui Dumnezeu”. (Ap. X-7)

În continuare i se da lui Ioan o cărticică ca s-o înghită, ceea ce reprezintă filosofia cristianica. Cărticica era amara în pântece, dar dulce în gură, adică era greu de a fi înţeleasă, dar aducea satisfacţii mari. Apoi îngerul care i-a dat cărticica, i-a zis: „TREBUIE CA TU SA PROROCEŞTI IARĂŞI PENTRU MULTE POPOARE ŞI SEMINŢII, ŞI LIMBI, ŞI REGATE”. (Ap. X-11) Prin aceasta Ioan este investit pentru vremurile de apoi ca principal şi unic propovăduitor, al unei unice Evanghelii, care se va face cunoscuta la sfârşitul veacului. Prin aceasta investire se adevereşte cele ce Hristos i-a spus lui Petru despre Ioan: „Dacă EU Voi Vrea ca acesta să rămână pana voi veni Eu, tu ce ai?” (Ioan 21 – 22) Acest fapt se confirma chiar în capitolul următor din apocalipsa (cap. XI), unde lui Ioan i se da un toiag cu care să măsoare altarul Bisericii celei vii, precum şi pe cei ce se închină într-însa. În continuare se

spune ca cei doi MARTORI – PROROCI, care sunt cele două sfeşnice de aur din fata Tronului, sunt cei care vor face minuni mari. O fiară însă îi va ucide şi după ce trupurile lor vor zăcea trei zile pe uliţele oraşului, ei vor fi înviaţi şi ridicaţi la Cer, şi întregul popor va jubila biruinţa cerului asupra pământului în sunetele celei de-a şaptea trâmbiţe. Cu cea de-a şaptea trâmbiţă se încheie un ciclu de şapte etape ale Intervenţiei Divine pe pământ, cu un final glorios. Dar Ioan Evanghelistul reia conflictul dintre Dumnezeu şi satana în capitolul XII din apocalips. Pe cer apare un semn mare: O FEMEIE îmbrăcată ca soarele, având sub picioare luna, tipa în durerile naşterii. În acelaşi timp se arata un „Dragon mare roşu, cu şapte capete şi cu zece coarne, iar pe capete avea şapte coroane”, şi a cărui nume este satana. Acesta a vrut să mănânce copilul de parte bărbătească care avea să pasca toate popoarele cu toiag de fier, dar copilul a fost răpit la Tronul Ceresc, iar FEMEIA s-a ascuns în pustie. Atunci dragonul cu îngerii lui au purtat război cu oastea arhanghelului Mihail; DRAGONUL a fost înfrânt şi aruncat pe pământ, unde s-a pus pe urmărirea FEMEII. Aceasta însă a primit aripi de vultur şi a zburat în pustie. Biruinţa asupra Dragonului a fost jubilata de cei din cer, dar Dragonul începu să-i urmărească pe pământ pe cei din seminţia FEMEII, pe care nu a putut-o răpune. Aici trebuie să înţelegem, cu toate că Ioan o spune, ca copilul de parte bărbătească, născut de FEMEIE, adică de un popor credincios, este însuşi Ioan Evanghelistul, care înghiţise cărticica cu filosofia cristianica, şi căruia i se dăduse toiag spre a măsura altarul Bisericii celei vii din cer, şi care trebuie să propovăduiască Evanghelia Noua, unica, la sfârşitul veacurilor. În cap. XIII îşi face apariţia fiara întâia, „cu şapte capete şi cu 10 coarne; în coarnele ei erau 10 coroane, iar pe capetele ei nişte nume hulitoare de Dumnezeu; semăna cu un leopard, picioarele erau de urs, iar botul ca de leu. Dragonul i-a dat ei puterea sa şi tronul său, şi stăpânire mare”. (XII-1, 2) Atât Dragonul cât şi fiara aceasta, trebuie înţelese ca fiinţe luciferice, care conduc şi

stăpânesc infernul unor zei. Au fiecare şapte capete, simbolizând şi de data aceasta cele şapte stări opuse minţilor divine. Aceste şapte stări sunt sunt simbolizate aici de cele şapte capete ce le are fiecare, şi Dragonul şi fiara, fiind zei ai întunericului; poarta pe cap coroane ca şi cei 24 de bătrâni. Acestei fiare i s-a dat putere să lupte cu sfinţii de pe pământ şi să-i biruiască, şi ei i se închină toţi cei ce nu au pecetea MIELULUI. „Am văzut apoi alta fiara, ridicându-se din pământ. Aceasta avea două coarne ca de miel şi vorbea ca Dragonul. Ea lucrează intaintea lui cu puterea fiarei celei dintâi şi face tot pământul să se închine fiarei întâia… face semne mari, încât şi foc pogoară din cer pe pământ”. (Ap. XII-11, 13) Şi încă alte minuni cu care înşală pământenii. Ea forţează pe toţi să se închine chipului fiarei, şi cine nu se supune este ucis, iar cei ce i se închină sunt pecetluiţi cu semnul fiarei, care este cifra 666.

Ce reprezintă acest semn al fiarei, 666? Cifra 6 exprima cele 6 zile lucrătoare pentru obţinerea de bunuri materiale. 666 reprezintă întreita preocupare de cele materiale, şi neglijarea totală a vieţii spirituale.

În cap. XIV revine viziunea OLIMPULUI CERESC: „Am privit atunci, şi, iată, MIELUL sta pe MUNTELE SION şi cu dansul cei 144.000 care aveau numele lui şi numele Tatălui scris pe frunţile lor… Ei cantau o cantare noua înaintea TRONULUI, înaintea celor patru vietăţi şi a bătrânilor, ŞI NIMENEA NU PUTEA SA ÎNVEŢE ACEASTA CANTARE, decât numai cei 144.000 răscumpăraţi de pe pământ”. (Ap. XIV-1, 3) „Apoi am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului şi avea EVANGHELIA CEA VEŞNICĂ (deci, o nouă şi unica Evanghelie) ca să binevestească celor ce locuiesc pe pământ şi tuturor neamurilor, şi seminţiilor, şi limbilor, şi popoarelor”. (Ap. XIV-6)

„A urmat apoi al doilea înger zicând: a căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care, cu vinul cel iute al desfrânării sale a adăpat toate popoarele”. (Ap. XIV-8)

BABILONUL, cetatea cea mare, este la antipodul

NOULUI IERUSALIM. Ea reprezintă atotputernicia ierarhiei satanice, luciferiene, asupra pământului care bea din vinul desfrânării ei, adică din IDELOLOGIA SATANICA. Dărâmarea acestei cetăţi a BABILONULUI, exprima abolirea tuturor formelor de guvernământ care influenţează nefast asupra conducerii ţarilor şi popoarelor. Dărâmarea Babilonului marchează sfârşitul erei de dezbinare între naţiuni şi popoare, şi instaurarea unei paci şi a unei înţelegeri veşnice între naţiuni şi popoare. „Apoi a urmat al treilea înger, glăsuind cu glas tare: de s-a închinat cineva fiarei şi chipului ei, şi a primit pecetea sa pe frunte, sau pe braţul său, acela va bea vinul neamestecat al maniei dumnezeieşti, pregătit în cupa maniei lui, şi se va chinui în foc şi pucioasa, înaintea sfinţilor îngeri şi a MIELULUI”. (Ap. XIV-9, 10)

Apoi Ioan vede doi îngeri, care, printr-o secera aruncata pe pământ, vestesc secerişul de pe urma al holdelor şi al viilor.

Capitolul XVI începe printr-o noua ipostaza a OLIMPULUI ceresc, o mare de sticla ca de cristal şi foc, şi pe ea cei ce nu se închină fiarei, şi nici numele numărului ei nu primiseră, cantau din alăute o cantare cerească.

„După aceea am privit eu, şi iată, s-a deschis biserica cortului adunării din cer, şi din biserica au ieşit cei şapte îngeri, care ţineau cele şapte bice (cu care aveau să lovească pământul), şi erau îmbrăcaţi în haine curate şi luminoase, de in şi încinşi peste mijloc cu brâu de aur, iar una din cele patru vietăţi, a dat celor şapte îngeri (cu bice), şapte CUPE de aur, pline cu mânia lui Dumnezeu, şi s-a umplut biserica de fum de la slava lui Dumnezeu, şi nimeni nu a putut intra în biserică, pana ce nu s-au terminat cele şapte bătăi ale celor şapte îngeri”. (Ap. XV-5, 8)

Capitolul XVI din Apocalips, descrie apoi vărsarea celor şapte cupe ale maniei lui Dumnezeu, de către cei şapte îngeri. Este de reţinut ca cupa a cincea a fost vărsata peste tronul fiarei, încât „împărăţia ei s-a întunecat, iar oamenii îşi muşcau limbile de durere, huleau, dar nu se

pocăiau”. După cupa a şasea, „am văzut ieşind din gura Dragonului şi, din gura fiarei, şi din gura PROROCULUI MINCINOS, trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea erau duhuri care făceau minuni (magie neagră). Ele mergeau la regii din toată lumea, ca să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atotţiitorul”. (Ap. XVI-13, 14) „Iată vin, zice El (MIELUL) ca un fur. Ferice de cel ce priveghează şi-şi păstrează haina sa nepătata”. (Ap. XVI-15)

La vărsarea celei de a şaptea CUPE în aer, în biserica cereasca, de la TRON a răsurat un glas puternic, zicând: săvârşitus-a! Atunci au izbucnit tunete, fulgere şi glasuri, şi cutremur mare s-a simţit pe pământ. Cetatea cea mare s-a desfăcut în trei părţi, iar Babilonul s-a pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să bea vinul din cupa maniei sale.

„Apoi a venit unul din cei şapte îngeri, care ţineau cele şapte cupe, şi grăind cu mine, mi-a zis: vino şi-ţi voi arăta judecata DESFRÂNATEI celei mari care locuieşte pe apele cele mari, cu care s-au desfrânat toţi regii pământului, şi cu vinul desfrânării căreia s-au îmbătat toţi cei ce trăiesc pe pământ”. (Ap. XVII-1, 2)

Apoi Ioan este răpit din nou cu duhul şi dus într-o pustie, unde vede o FEMEIE calare pe o fiară roşie, plină cu nume hulitoare de Dumnezeu, cu şapte capete şi cu zece coroane. Femeia desfrânată era împodobită cu podoabe de aur, şi pietre preţioase, şi ţinea în mâna sa o cupă de aur, plină cu ticăloşiile şi necurăţiile desfrânării sale, iar pe fruntea ei era scris acest nume: Babilonul cel mare, maica desfrânatelor şi ticăloşiilor pământului”. „Şi am văzut ca femeia era beata de sângele sfinţilor pe care îi ucise, şi de sângele martorilor lui Iisus”. (Ap. XVII-6) Apoi îngerul îi explica taina desfrânatei: „cele şapte captete sunt cele şapte dealuri (înălţimi) pe care şedea femeia desfrânată, şi domneşte peste ele (să ne amintim de cele şapte stări), iar cele zece coroane, sunt zece regi care vor stăpâni împreună cu fiara un răstimp foarte scurt. Aceştia se vor lupta cu MIELUL, dar MIELUL îi va birui. Apele pe care le-ai văzut la picioarele desfrânatei, sunt seminţiile şi

neamurile, limbile şi popoarele peste care ea domeneşte, iar cele zece coroane pe care le-ai văzut la fiara, acestea vor ura desfrânată, o vor face de ruşine, şi o vor goli, şi carnea ei o vor mânca şi o vor arde cu foc”. (Ap. XVII-9, 1)

„Iar femeia pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare a BABILONULUI, care domneşte peste regii pământului”.

Semnificaţia Babilonului este uşor de înţeles, ea reprezintă opoziţia fata de Dumnezeu, Babilonul fiind în vechime locul unde Dumnezeu a încurcat limbile, spre a-i opri pe babilonieni, să ridice un giganţi turn, ca să scape de eventualitatea unui nou potop. Babilonul mai însemna şi dezbinarea dintre oamenii slujitori ai întunericului, care nici între ei nu se înţeleg bine din cauza deformărilor spirituale şi intelectuale.

După acestea, Ioan vede coborându-se din cer, un înger cu putere mare, care anunţă: „A căzut, a căzut Babilonul, desfrânată cea mare... pentru ca din vinul aprinderii desfrânării ei, a adăpat toate popoarele şi toţi regii pământului, îmbogăţindu-se din LUXUL EI CEL NEMĂSURAT!”

Încheiem partea a treia a eseului nostru cu aceasta prăbuşire a Babilonului, cu desfiinţarea desfrânatei celei mari, care marchează finalul Judecăţii de Apoi, şi prin aceasta încheierea PRIMULUI CICLU al intervenţiei divine pe pământ.

PARTEA A PATRA

„Cel ce şedea pe Tron mi-a zis:

Iată NOI LE FACEM PE TOATE!” (Ap. XXI-7)

Începutul celui de al DOILEA CICLU al intervenţiei divine pe pământ, este ilustrat de strigate de biruinţă: „Să ne bucuram şi să ne veselim, şi să-i dăm slava ca a sosit NUNTA MIELULUI şi FEMEIA lui s-a gătit” (Ap. XIX-7)

Nu putem trece mai departe fără să nu ne reamintim enigmaticul refuz al lui Iisus la nunta din Cana Galileei: „Ce-ţi este ţie şi Mie, femeie, CEASUL MEU DE NUNTA n-a venit încă”. (Ioan II-4)

Iată cum apocalipsul descifrează şi dezleagă enigma nunţii la care se referă Iisus. Să revenim însă la

completarea sărbătorii ce o va cunoaşte întregul pământ: „Atunci îngerul mi-a zis: scrie!”

Ferice de cei chemaţi la CINA DE NUNTA A MIELULUI! (Ap. XIX)

...

Iată, deci, ICOANA dătătoare de sens a celui de al DOILEA CICLU, care de data aceasta nu mai este delimitat în timp, ci este veşnic. Icoana este tot o CINA, dar nu mai este TAINICA – ASCUNSA, nu mai este proprie unor cercuri restrânse. La aceasta CINA – OSPĂŢ, va participa întregul pământ, toţi cei ce au biruit, trecând EXAMENUL JUDECĂŢII DIN URMĂ.

OSPĂŢUL DE NUNTA AL MIELULUI nu mai gravitează în jurul unui ritual simbolic cu PÂINE şi VIN, ci în jurul MIELULUI – MIRE şi al MIRESEI, care nu mai ascunde TAINE, ci dimpotrivă, le dezvăluie. Dar cine este MIREASA? Tot apocalipsul răspunde: „Atunci am văzut un CER NOU şi un PĂMÂNT NOU... Şi eu, Ioan, am văzut cetatea cea sfântă a Ierusalimului pogorându-se de la Dumnezeu din cer, pregătită ca o MIREASA împodobită pentru bărbatul său. Şi am auzit glas puternic din cer, zicând: iată cortul lui Dumnezeu (biserica cea vie) cu oamenii, şi va locui El cu dânşii; ei vor fi poporul lui, iar El va fi cu ei, şi va fi Dumnezeul lor”. (Ap. XIX-1, 3) Apoi a venit la Ioan unul din cei şapte îngeri cu CUPE şi i-a zis: „Vino să-ţi arăt FEMEIA care este MIREASA MIRELUI! Şi m-a ridicat cu duhul pe un munte mare şi înalt, şi mi-a arătat cetatea cea mare, SFÂNTUL IERUSALIM, care se pogorâse de la Dumnezeu din cer”. (Ap. XXI-9, 10)

Iată-ne din nou pusi în situaţia de a distinge cele două categorii de oameni care nu au fost nimiciţi cu prilejul Judecăţii de Apoi, şi care intra în discuţie la CINA CEA DE NUNTA A MIELULUI.

Prima categorie sunt cei invitaţi la NUNTA, iar mesenii, cea de-a doua categorie, cei ajunşi prin efort la treapta MIRESELOR!

Invitaţii la nunta, sunt cei ce constituie TURMA UNICULUI PASTOR ce a biruit MIELUL. Ei au trecut cu

bine examenul judecăţii întrucât au avut FAPTE BUNE; „cine sunt aceştia, îmbrăcaţi în HAINE ALBE, şi de unde au venit?... Aceştia sunt cei care au venit din necazul cel mare. Ei şi-au spălat HAINELE LOR şi şi-au albit VEŞMINTELE cu SÂNGELE MIELULUI”. (Ap. VII13, 14)

Ce au realizat, în fond, oaspeţii?

Oaspeţii, invitaţii la CINA cea de NUNTA „au biruit cu SÂNGELE MIELULUI şi cu CUVÂNTUL mărturisirii lor”. (Ap. XII-11)

Oaspeţii la NUNTA? INVITAŢII? MESENII? SUNT ACUM definiţi printr-o alta dominanta simbolică. Nu se spune: „cei ce au mâncat PÂINEA cea vie”, cum s-a exprimat Iisus. Definiţia oaspeţilor se face cu folosirea simbolului: „SÂNGE”, ceea ce are o importantă majora pentru noua prisma prin care sunt priviţi oamenii, şi anume prin prisma SÂNGELUI, adică prin prisma GÂNDIRII, a CONCEPŢIEI.

În apocalips, simbolul PÂINII dispare completamente.

SÂNGELE ESTE UN NOU SIMBOL DĂTĂTOR DE SENS!

Aşadar, al DOILEA CICLU al evoluţiei umanităţii spre îndumnezeire se va desfăşura subordonat IDEILOR – CONCEPŢIEI ŞI FILOSOFIEI.

CEL DE AL DOILEA CICLU MARCHEAZĂ NOUA ERA A UMANITĂŢII ÎN CARE SA DOMINE MIŞCAREA PE VERTICAL, PROGRESUL GÂNDIRII ÎN CARE MIŞCAREA PE ORIZONTAL SA SE ATENUEZE SPRE A DA POSIBILITATEA FACULTĂŢILOR GÂNDITOARE SA PĂTRUNDĂ CARTEA CU ŞAPTE PECEŢI.

Abia acum Hristos se defineşte cu precizie: „Eu sunt Alfa şi Omega – CEL DINTÂI ŞI CEL DE PE URMA...” (Ap. XXII-13)

„STEAUA LUMINOASA A DIMINEŢII” (Ap. XXII-16)

Trebuie să recunoaştem că exista o totala diferenţa de conţinut şi de exprimare fata de: „EU SUNT PÂINEA CE S-A POGORÂT DIN CER!” cu care a marcat PRIMUL CICLU la prima venire a Sa, şi cea de a doua definiţie, care marchează cea de-a doua vârstă a umanităţii, cea de-a

doua Venire a Sa. Simbolul PÂINII obliga la corelarea ideilor pe plan simbolic-metaforic, quasiabstract.

„Alfa şi Omega” însă, ne proiectează pe un plan concret cu certe dimensiuni filosofice. În momentul în care Hristos se defineşte ca fiind prima şi ultima litera din alfabet, ne da sa înţelegem că se referă la un domeniu de CUNOAŞTERE, superior primei Sale veniri. Clar şi limpede va fi în „CEL DE PE URMA”; de abia la urma va fi ÎNŢELES în întregime şi se va putea deosebi pe Sine, şi se va putea explica totul, descifrând MISTERELE şi TAINELE cu care s-a înconjurat la prima Sa venire. Dar „cel de pe urma” este şi „cel dintâi”, numai ca în „cel dintâi” s-a definit prin simboluri, metafore şi icoane, ceea ce reprezintă însă un limbaj indirect, criptic, un limbaj FIGURAT sau chiar… CIFRAT!…

Raportul dintre limbajul PRIM (simbolic, metaforic, figurat) şi limbajul ULTIM al lui Hristos, se poate asemăna perfect cu modul în care procedează un arhitect când trebuie să proiecteze un edificiu.

La tema data, arhitectul, mai întâi lucrează în imaginaţie, plăsmuieşte în închipuirea sa nişte volume sptatiale care reprezintă ceva în felul în care el vede edficiul, acesta, ca să aibă o idee călăuzitoare. Practica propriu-zisă de proiectare îl aduce la planşeta în faţa primei compoziţii: PROIECŢIA ÎN PLAN – PE ORIZONTAL! …

Planul, însă, trebuie conceput astfel încât el să asigure pe VERTICAL nişte fapte armonioase, astfel încât un arhitect versat, citeşte din PLAN… însăşi FAŢADĂ. Talentul arhitectului, se demonstrează astfel, încă la compunerea planului, acesta reflectând în sine, parţial, ideile directorii, ale celor patru faţade. Pentru un arhitect care compune, faţadele sunt, într-un fel, subordonate planului, dar faţadele sunt acelea care solicita realmente, activitatea şi fantezia arhitectului.

Cele expuse până acum sunt, din punctul de vedere al arhitectului. Din punctul de vedere al privitorului, însă, ceea ce frapează, sunt faţadele cu simfonia lor de forme şi

culori, care, privite din nesfârşite unghiuri, oferă nesfârşite înfăţişări, ale unui unic tot. Pentru privitorul din afară, planul nu spune nimic. De abia după ce privitorul intra în edificiu, planul prin funcţionalitatea lui îşi demonstrează valoarea sa de fond, de concepţie, de „raţiune primordiala”.

Planul este aşadar, „Alfa”… un alfa care determina succesiunea tuturor semnelor pana la „Omega”.

„Alfa”, deci, ÎNVĂŢĂTURA lui Iisus exprimata prin simboluri şi icoane, constituie proiecţia ORIZONTALA care exprima raţiunile şi ideile din care va ÎNVIA în DUH şi ADEVĂR.

OMEGA – IISUS HRISTOS

În felul acesta, „CEL DE PE URMA… fa fi cel dintâi…”

Pentru ce însă Alfa şi Omega?

Din punct de vedere grafic, Alfa şi Omega, (prima şi ultima litera din alfabetul grecesc) sunt singurele litere care, prin forma lor realizează cercul, simbol al perfecţiunii. Dar să privim cele două însemne şi să verificam grafic teoria expusa mai sus:

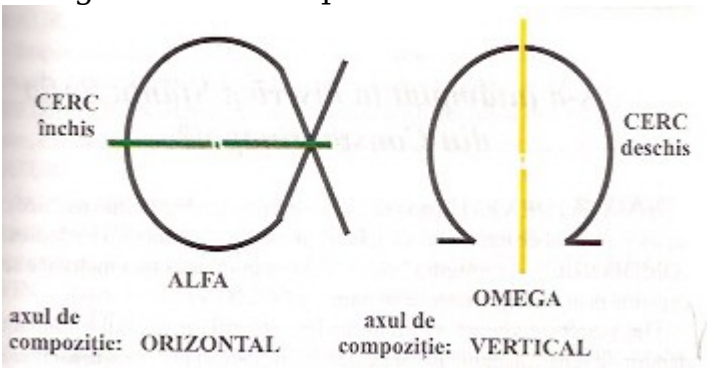

Fig. 6

Suntem în faţa a doua simboluri, de data aceasta: grafic, care vorbeşte de la sine, ilustrând o uimitoare precizie conţinutul unitar al ideilor expuse mai sus; privind din punct de vedere estetic, litera alfa, este parca mai complicata şi mai instabila. Parcă nu sta bine… parcă nu ar avea stabilitate, parcă nu e firească. Omega, însă, pare

simpla, are stabilitate, şi în plus, are un arc firesc de compoziţie: axul vertical! mai mult decât atât, alfa are un cerc închis, de aici caracterul limitat şi criptic al simbolurilor, parabolele şi icoanele, care sunt oficiale din punct de vedere al descifrării lor. Linia orizontala de baza, exprima RAŢIUNEA. Alfa este o compoziţie cu axul raţional dominant, călăuzitor, care implica dualitatea SUS – JOS, ALBA – NEAGRĂ! Alfa e o dilemă, o ambiguitate din punct de vedere al unei critici estetice, iar din punct de vedere arhitectural, e cam invers decât ar trebui. În plus, alfa se desenează contrazicând sensul scrierii fireşti. Începe de la dreapta la stânga, şi de sus în jos, pentru ca cercul să determine schimbarea sensului. Omega exprima alte idei. Ea este compusa pe vertical, având o axa de compoziţie firească. În plus, ea are o alta baza de sprijin, baza orizontala, raţiunea. Raţiunea, la omega nu constituie ax de compoziţie, ci fundament, baza de pornire.

Ce s-a întâmplat la biserica Sfântă Sofia din Constantinopol?

Învăţătura lui Hristos se aseamănă muzicii bizantice (un iison), o nota de baza continua, în jurul căreia se ondulează melodios, OMOFONIC, o singură voce. Notaţia grafica a liniei melodice, se exprima prin diferite însemne liniare, pe ORIZONTAL. Din punct de vedere al simbolurilor, Liturghia este axul dominant, dătător de sens, iisonul în care celelalte simboluri gravitează asemeni unei melodii monotone în aparenta, plina însă de semnificaţii în adânc.

Pictura bizantină este plana, refuza relieful, refuza volumele şi diferenţierea planurilor. Totul este plat, decupat, căutând să excludă comentariul, vrând doar să precizeze idei, şi atât.

Biserica Sfântă Sofia din Constantinopol, nu este numai un miracol şi o performanta în materie de construcţii, ci şi o excepţională transpunere în forme a ideilor. Biserica este dominată de o imensă cupola, care tinde să depăşească CERCUL, transformându-l în fragmente de sfera. Căutarea cercului este, de fapt,

caracterizarea elementelor bizantine, arcada şi cupola, fiind proprii stilului bizantin. De ce ne-am referit la biserica Sfintei Sofia?... Pentru ca apariţia acestui gigantic edificiu, constituie un eveniment cu VALOARE SIMBOLICA, care verifica şi susţine (precizez, ca simbol) viziunea Evanghelistului Ioan referitoare la FILOSOFIA CRISTIANICA. Lui Ioan Evanghelistul i se arata FILOSOFIA CRISTIANICA sub forma unei cetăţi înconjurată de ziduri puternice. Zidurile aveau patru laturi şi erau din piatra de IAPSIS, iar EDIFICIUL din interiorul cetăţii era din AUR. Reţinem noi elemente: cifra PATRU, piatra de IAPSIS, şi EDIFICIUL de AUR.

Importanta cifrei patru am intanlit-o prin cei patru Evangheliști. Cupola bizantină – CERCUL – are nevoie de PATRU PUNCTE DE SPRIJIN. Tronul Divin din vedenia lui Iezechil şi din viziunea lui Ioan, este înconjurat de patru vietăţi; cetatea filosofala are PATRU LATURI. În altă ordine de idei, simbolica bizantină a găsit în culoarea VERDE, expresia CUNOAŞTERII, iar în ROŞU, expresia IUBIRII. AURIUL, reprezintă în mod exclusiv LUMINA SPIRITUALIZATA – SFINŢENIA, fiind utilizata numai la aureolele sfinţilor.

IAPSISUL este cea mai dura piatra, fiind de natura vulcanica, şi una din cele mai frumoase ca aspect, reprezentând vene roşii amestecate cu mici pete verzi.

Să traducem acum simbolistica FILOSOFIEI CRISTIANICE, ca CETATE. (Ap. XXI-18)

O cetate cu ziduri mari, deci o filosofie apărată, justificată de raţiune şi logica, apta să reziste oricărui atac din afară. ZIDURILE cetăţii din piatra dura de iapsis sunt raţionamente, argumente şi dovezi puternice. Combinaţia ROŞU, combinat cu VERDE, este armonie şi concordanta între CONCEPŢIE şi ACŢIUNE. Temeliile zidului împrejmuitor (Ap. XXI-19) din IAPSIS şi CALCEDON, pietre cu dominante de roşu, din SAFIR, albastru şi SMARAGD, verde (precizam ca albastru nu are un corespondent semnificativ, nu este simbolic). Aşadar, temeliile acestor ziduri sunt multicolore, dominante ROŞU – CONCEPŢIE –

GÂNDIRE.

În interiorul CETĂŢII, „TOTUL” era din „AUR CURAT CARE SEMĂNA CU CRISTALUL”. În interior erau „CONSTRUCŢII DIFERITE” în jurul cărora erau străzi, tot din AUR, ca o sticlă limpede. Remarcam unicitatea materialului, AURUL (strălucitor), transparent ca CRISTALUL. Deci, o lume a ideilor, a esenţelor, o lume de LUMINA, care nu cunoaşte ÎNTUNERICUL, era o veşnică zi, căci, „CETATEA o lumina un fel de piatra preţioasă, un fel de IAPSIS, la înfăţişare ca cristalul”. (Ap. XXI-11).

Aceasta CETATE, „era pogorâta din cer, o proiecţie pe pământ a FILOSOFIEI DIVINE” – a divinităţii însăşi, era de „Omega” învăţăturii lui Hristos: FILOSOFIA!

Revenim la imaginea OLIMPULUI CERESC, citat mai înainte (Ap. IV-6), „... ŞI IATĂ ERA ÎN EL UN TRON şi pe ACELA ŞEDEA CINEVA”.

Aşadar unicul (acel CINEVA) stătea pe cifra PATRU (tronul) din care ieşeau tunete, fulgere şi glasuri, iar în jurul tronului erau PATRU VIETĂŢI. Aceste VIETĂŢI, însă soseau în mijlocul TRONULUI, şi împrejurul lui în acelaşi timp”. (Ap. IV-6)

Imaginea DIVINITĂŢII îmbină POSIBILUL şi IMPOSIBILUL! Să oprim însă, şi să reţinem CIFRELE:

Cifra 1: UNICUL, acel CINEVA ce stătea pe TRON

Cifra 4: TRONUL, stabil prin cele PATRU picioare, din nou

Cifra 4: VIETĂŢILE, în număr de PATRU, care stau în mijlocul tronului, şi-n acelaşi timp şi-mprejurul lui.

Reţinem cifrele obţinute: „1 – 4 – 4” ca simbol cifric al acelui CINEVA, care desigur este UNIC, DUMNEZEU”.

Dar „1 – 4 – 4” ne aminteşte de acel număr de 144.000 de pecetluiţi cu pecetea lui Dumnezeu, singurii care nu vor fi vătămaţi de FIARA. Numărul lor, de fapt nu se ştie, dar PECETEA este „1 – 4 – 4”, care ne facem să înţelegem ca propriu-zisul număr nu se cunoaşte, el fiind deschis oricăruia care se va identifica cu FILOSOFIA DIVINA.

Numărul de 144.000 din redectarea curenta actuala

este o eroare de transcriere. Redactarea lui de către Ioan Evanghelistul ar fi putut să fie: 1 – 4 – 4 = O-O-O. Adică 1 cât şi 4 ca cifre, reprezentau grafic perfecţiunea prin trei cercuri. Esenţialul rămâne însă: 1 – 4 – 4.

Revenim la simbolul FILOSOFIEI CRISTIANICE: CETATEA ÎNCONJURATĂ DE ZIDURI.

Cifra 1 – o cetate

Cifra 4 – construcţiile din cetate cu fiecare PATRU faţade

Cifra 4 – zidul împrejmuitor al cetăţii are PATRU laturi

Mai departe… citez:

„Apoi (îngerul îndrumător al lui Ioan) a măsurat lungimea ZIDULUI şi l-a găsit de 1 – 4 – 4 coti…” (Ap. XXI-17)

Aşadar, NUMELE lui Dumnezeu în simbolica CIFRICA este clar: 1 – 4 – 4. El reprezintă unitatea a trei cifre care echivalează cu trei CERCURI.

Am afirmat mai înainte ca biserica Sf. Sofia din Constantinopol a marcat un eveniment cu valoare de simbol.

Acum ne vom opri la un al doilea eveniment cu valoare de simbol, tot în materie de construcţie şi arhitectura, care are loc în sec. al XV-lea în… Moldova, în timpul domniei lui Ştefan cel Mare, odată cu construcţia turlei bisericii mari din Mănăstirea Neamţ.

Ce s-a petrecut atunci?

Formula clasica – obişnuită logica şi perfect justificată constructiv, era sprijinirea turlei prin pandantive pe patru puncte. În plan arata altfel:

Cercul reprezintă turla; cele PATRU puncte negre

— Punctele de sprijin de descărcare a eforturilor

Fig. 7

Această soluţie fusese lansată de sus amintita biserica Sfântă Sofia din Constantinopol.

Ce s-a întâmplat la biserica Mănăstirii Neamţ?

În „mod paralogic” şi „iraţional” din punct de vedere constructiv, deasupra celor PATRU arcade existente, deasupra pandantivelor, apar pentru prima oară în istoria arhitecturii, alte PATRU arce menite să reducă diametrul turlei. Cauza care a generat apariţia acestor noi PATRU arce deasupra celor PATRU arce de susţinere, a fost generată de „motive estetice”... ca turla să apară mai zvelta, mai... FRUMOASA!...

Biserica fiind într-adevăr, mai FRUMOASĂ, a plăcut tuturor a, şi toate bisericile care au urmat au preluat aceasta (măsura) formula care incanta pus şi simplu OCHIUL mai ales în interior, unde turla este susţinută de aceasta veritabila STEA de ARCE, ridicate la mare înălţime.

Proiecţia în plan a acestei rezolvări arata astfel:

deci: 1 – 4 – 4

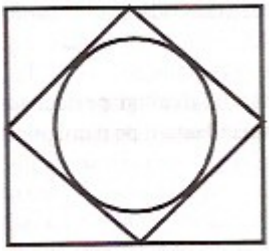

Fig. 8

Simbolul Rugului Aprins

Consideram ca cititorul nostru familiarizat cu capriciile simbolurilor, nu va eticheta aceasta drept o întâmplare, „s-a întâmplat ca tocmai…” Dar dacă cititorul totuşi, considera „fenomenul Neamţ” o întâmplare, vom da un alt exemplu, care nu mai este un simplu exemplu, ci reprezintă o certa şi uimitoare confirmare.

Fenomenul s-a petrecut în Moldova, cu câteva decenii mai târziu, în sec. XVI în pictura bisericească.

În sec. XVI, în timpul domniei lui Petru Rareş, apar primele picturi bisericeşti pe faţadele exterioare ale câtorva biserici, cum ar fi Moldoviata şi Suceviţa, etc.

În pictura acestor două biserici apare pentru prima dată reprezentarea „RUGULUI APRINS” în care Fecioara Maria (fie cu Pruncul în braţe, fie singura, stand sub Sf. Treime), este încadrată într-un cerc, cercul fiind în mijlocul a două romburi aşezate crucial, având laturile curbate spre interior.

Schema arata astfel:

Fig. 9

Nu mai este cazul să descifram regăsirea PECETEI NUMELUI. Surprinzător este faptul ca cele două romburi sunt colorate, unul în roşu, celălalt în verde, regăsindu-se în mod de-a dreptul senzaţional semnificaţia culorilor din piatra de Iapsis: ROŞUL – CONCEPŢIA – GÂNDIREA; VERDELE – ACŢIUNEA.

„Rugul Aprins” reprezentat astfel nu este o întâmplare pentru pictori. Acest simbol grafic: CERC – PĂTRAT – PĂTRAT, reprezintă o transpunere a simbolului CIFRIC: 1 – 4 – 4.

Să nu vă închipuiţi, însă, ca acest SIMBOL GRAFIC, apare o singură dată! Iată, de pildă, la Suceviţa îl găsim:

1. Pe peretele curb, de răsărit, al altarului, în exterior, în axul registrului superior.

2. Pe peretele exterior de sud, în suita Acatistului Maicii Domnului.

3. Pe una din cupolele care acoperă pronaosul.

4. Deasupra aşa-zisei camera a mormintelor.

5. Deasupra Tronului hemitasiei, şi, în sfârşit.

6. Apare pe fragmente, la capătul „Scării lui Ioan Climax”, pe peretele exterior de nord.

În viziunea OLIMPULUI CERESC, imaginea este completată de 24 de scaune, iar pe scaune 24 de bătrâni...” (Ap. IV-4), care stăteau împrejurul Tronului. Acum ne este mai uşor să reţinem ca BĂTRÂNII care înconjurau TRONUL, realmente îl înconjurau formând Cercul BĂTRÂNILOR – iar SIMBOLUL LOR CIFRIC este „4 – 4”, adică doi de PATRU. Ei nu sunt la nivelul acelui „CINEVA” ce sta pe Tron, dar aceştia formează CERCUL colaboratorilor „CELUI CE ESTE UNIC”, căci poarta pe capetele lor COROANE şi au HAINELE ALBE”. (Ap. IV-4)

(Scuze cer cititorului pentru încă o coincidenţă: oare CAPITOLUL PATRU, versetul PATRU, să fie încă o confirmare a SIMBOLULUI CIFRIC al BĂTRÂNILOR?” (Ap. IV-4)

(Cine doreşte să verifice prin calculul aritmetic, să socotească aşa-zisul număr de 144.000 aleşi, pe care îi reprezintă Ioan în cap. VII, versetele 5 şi 8, şi rezulta 144.000 = 144.000!!!...)

Cei vrednici să intre în CETATEA FILOSOFIEI DIVINE sunt MIRESELE, cei ce au PECETEA NUMELUI MIELULUI pe frunţile lor: „1 – 4 – 4”.

Am descifrat până acum semnificaţiile celor PATRU VIETĂŢI, care exprima virtuţile majore: Înţelepciunea (Vulturul) – Creaţia (Omul-Inger) – Lupta şi combativitatea (Leul) – Supunerea şi slujirea (Taurul). Acestea formează unitatea primului PATRU. Să vedem acum care este semnificaţia celui de-al doilea PATRU. Trebuie întâi să

prezentam ca cifra PATRU exprima ECHILIBRUL STABIL. Dacă cele PATRU virtuţi enumerate exprima ECHILIBRUL VIRTUŢILOR ACTIVE pe ORIZONTAL, celălalt PATRU este EXPRESIA ECHILIBRULUI CONCEPTUAL GÂNDITOR pe VERTICAL. Iată cele PATRU stadii, etape ale gândirii, ale minţii:

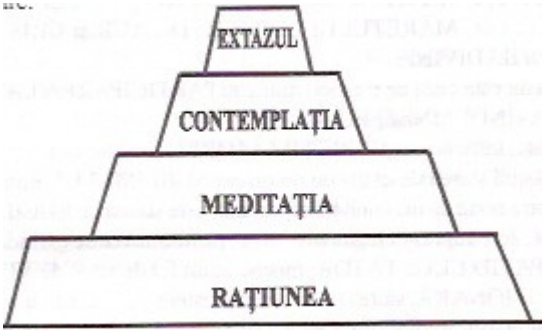

Fig10

Aceste patru trepte care culminează cu extazul, formează acel tot unitar, care asigura un ECHILIBRU STABIL DEFINITIV pentru un spirit. EXAZUL însă nu se opreşte. El nu constituie limita evoluţiei spiritului uman, ci mai mult, îl proiectează mai sus, pe alte trepte, către noi valenţe.

EXTAZUL ARE TREI paliere:

O EXTAZUL în faţa ARMONIEI

O EXTAZUL în faţa FRUMUSEŢII

O EXTAZUL în faţa SUBLIMULUI

Armonia implica în muzica PATRU voci. EXTAZUL în faţa ARMONIEI este sensul biruinţei: CÂNTECUL!

„Ei cantau o CÂNTARE NOUĂ înaintea TRONULUI, înaintea celor PATRU VIETĂŢI şi a BĂTRÂNILOR şi nimeni nu putea să înveţe acest cântec...” (Ap. XXII-2, 3)

MIRESELE cunosc EXTAZUL în faţa FRUMUSEŢII, căci vor vedea fata lui. (Ap. XIV-2, 4)

MIRESELE cunosc EXTAZUL în faţa SUBLIMULUI, căci vor înţelege, avan NUMELE LUI înscris pe frunţile lor. (Ap. XXII-4)

Ce urmează însă după fazele extatice?

Depăşind faza extatica, rod al celor PATRU TREPTE

armonios echilibrate, mintea intra în CERCUL ARZĂTOR al facultăţilor paramintale: LUCIDITATEA – CLARVIZIUNEA – IDEOGONIA, mişcări ce se întrepătrund şi fuzionează alcătuind ceea ce am putea numi FACULTĂŢI SUPREME de PERCEPERE şi ÎNŢELEGERE A ESENŢELOR MĂREŢULUI EDIFICIU DE AUR şi CRISTAL al FILOSOFIEI DIVINE. Acesta este ceea ce misticii numeau: PARTICIPAREA LA VIAŢA DIVINA – ÎNDUMNEZEIREA.

Ce este acest CERC ARZĂTOR?

Depăşind starea de extaz, de pe piscul SUBLIMULUI, mintea intra într-o stare noua de maxima transparenta: este starea de LUCIDITATE, de înţelegere SUPRAINTELEGATOARE, care, pe masure ce se extinde într-un nou SPAŢIU CUGETĂTOR, începe… un fel de stare de vis, stare CLARVIZIONARA, starea nouă de cunoaştere a varietăţilor de ipostaze ale esenţelor, multitudinilor de forme sub care se poate prezenta o unică ESENŢA transpusa în infinite existente înconjurătoare.

IDEOGONIA deţine supremaţia fiinţei intrata în fluxul circular al celui mai inefabil mod de CUNOAŞTERE, căci IDEOGONIA nu mai este o stare mintala. Ea este mai curând un fenomen pe care l-am putea asemăna cu fulgerul ce brăzdează cerul. IDEOGONIA este cel mai inexplicabil miracol al firii îndumnezeite, căci prin ea se nasc IDEILE, hrana cea mai de preţ a spiritului. Să încercăm să sistematizam evoluţia spirituală cu diferitele ei stadii în două scheme diferite, care vor vorbi ele singure, gratie celor expuse până acum. Le prezentam ca atare.

Este necesar totuşi, să ne oprim la cea de a doua schema, pentru a aduce unele precizări. La această a doua reprezentare am recurs, după câte se vede, la SIMBOLURI GRAFICE şi de CULOARE. Prin cele două litere Alfa, de culoare neagră, am reprezentat ÎNVĂŢĂTURA CRISTIANICA, iar prin Omega de culoare AURIE – CERCUL ARZĂTOR AL FILOSOFIEI DIVINE.

Axul de compoziţie, IUBIREA, am reprezentat-o în culoarea ROŞIE, într-un crescendo ce culminează în zona

EXTAZELOR, exprimând prin aceasta IUBIREA ARZĂTOARE A MIRESELOR.

Cele două linii groase, de baza, orizontale, exprima hotarul categoric, fata de înTUNERICUL cel mai dinafară, reprezentat de linia groasa, neagră. Cea de-a doua linie groasa, de culoare VERDE, tinde să exprime planul orizontal al RAŢIUNII.

Privita în spaţiu, schema a doua înfăţişează o PIRAMIDĂ, încununată de o SFERĂ. Baza piramidei este RAŢIUNEA, care este cea mai apropiată de înTUNERICUL cel mai dinafară. Este drept ca RAŢIUNEA este cea mai de jos, dar ţinem să scoatem în evidenta ca fără o RAŢIUNE PROFUNDA şi CURATA, nu poate exista PIRAMIDA. Sfera are şi ea un punct de sprijin: SUBLIMUL! SFERA, deci nu se sprijină pe PIRAMIDA, dar este rezultatul PIRAMIDEI; PIRAMIDA se poate construi, are un început, o BAZĂ (RAŢIUNEA) şi un VÂRF (EXTAZUL). Între vârful PIRAMIDEI şi SFERA, are loc TRANSFIGURAREA, adică, trecerea de la o CONSTRUCŢIE desăvârşită, către un UNIVERS PERFECT. Aceasta exprima trecerea de la munca la ODIHNA, PIRAMIDA exprimând MUNCA şi EFORTUL-SFERA, exprimând ODIHNA, participarea la creaţie.

PIRAMIDA – lupta, efort

EXTAZUL – zbor, bucurie

SFERA – odihna, participare la creaţie

Pentru a defini starea de SFERA, am putea ilustra aceasta stare, cu un text din Upanişade: „Două păsări unite inseparabil, stau pe acelaşi arbore, înalt până la cer, una mănâncă fructele fără să privească, cealaltă PRIVEŞTE fără să mănânce!”

Parafrazând pentru extaz, am spune: „Două păsări unite inseparabil zboară în jurul trunchiului arborelui înalt până la cer, una zboară să prindă musculiţe, cealaltă pluteşte fericita în zbor”, fiindu-i gândul la cele ce stau în vârf…

Parafrazând în sfârşit, pentru PIRAMIDA, am spune:

„Două păsări unite inseparabil stau umile pe pământ,

neputând să zboare. Una scurma mereu pământul, căutând viermişori, cealaltă UMBLA necontenit, neavând ODIHNA, nici BUCURIE”.

Astfel, cel ce trăieşte în PIRAMIDA, se lupta, se străduieşte necontenit să descifreze RAŢIUNILE orizontale din lumea înconjurătoare. TREBUIE să alerge necontenit, mereu să caute, mereu să gândească. Planul RAŢIONAL, este planul cel mai arid, cel mai rece, dar… necesar. Cu toate că înţelegerea pur RAŢIONALĂ este o înţelegere rece, fără acces pe înălţime, totuşi, STADIUL ÎNŢELEGERII RAŢIONALE, trebuie parcurs cu minuţiozitate şi cu deosebita atenţie. Este stadiul de care depind toate celelalte studii ulterioare. Stimate cititor, pentru că am ajuns la RAŢIUNE, ne vom permite o semnificativa digresiune. Ştim deja din primul verset al Evangheliei lui Ioan, ca noţiunea de Cuvânt (LOGOS), înseamnă RAŢIUNE. Dar RAŢIUNEA din schemele noastre îşi 2, de mai jos, poarta emblema începutului, adică ALFA.

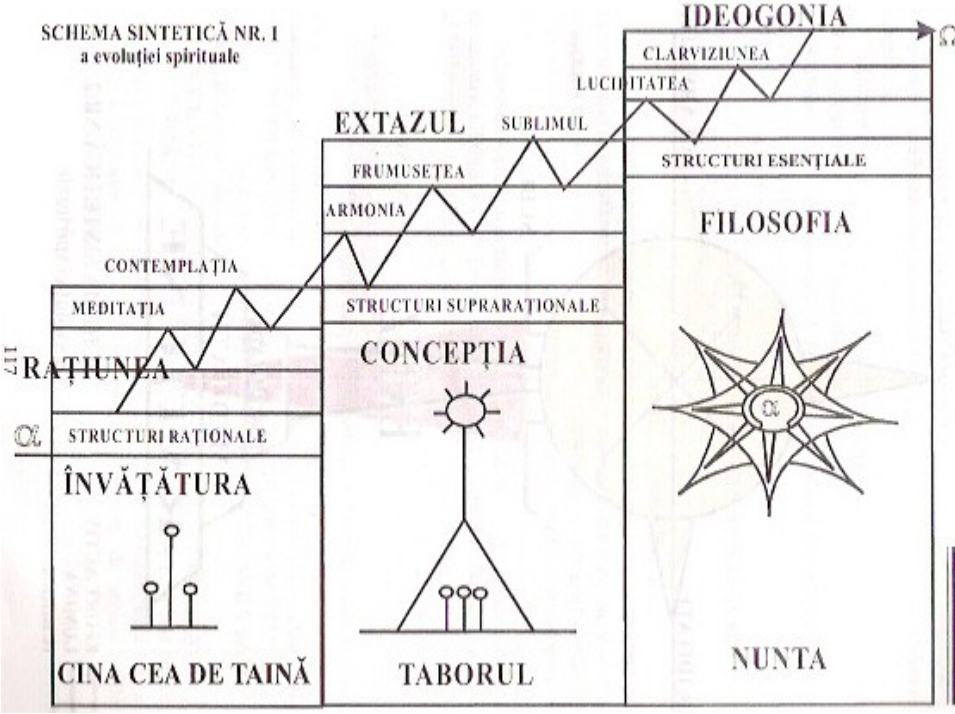

Fig11

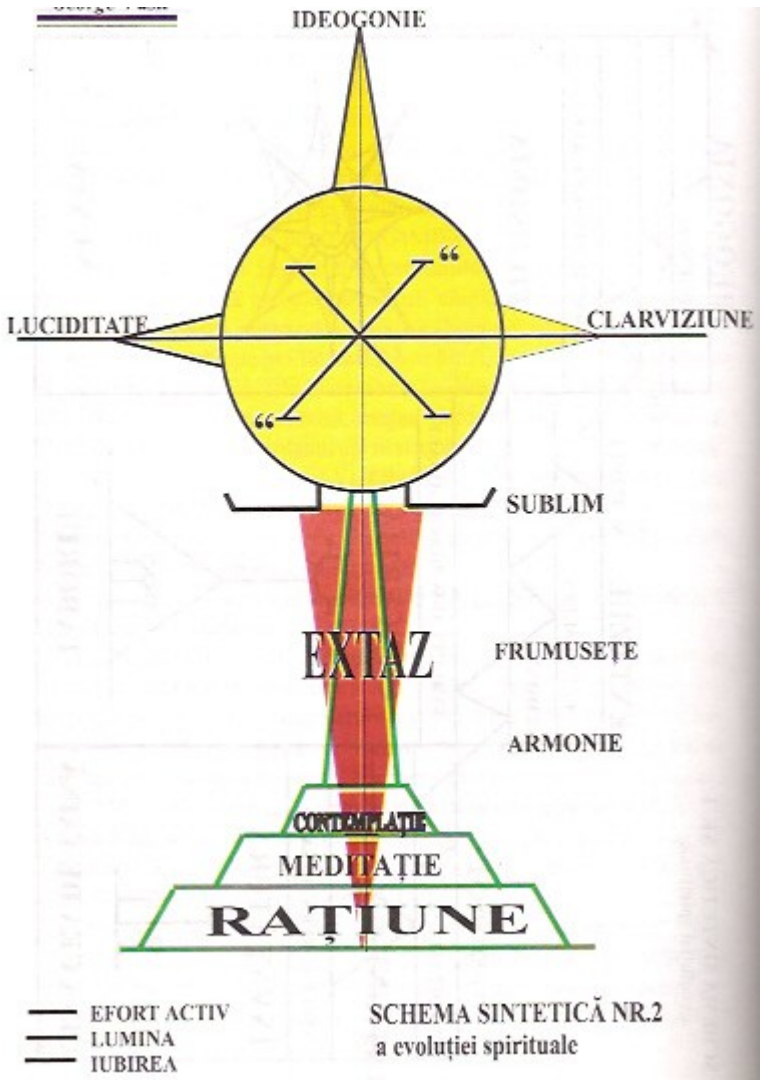

Fig. 12

Schema numărul 2 are ca baza, ca fundament, PIRAMIDA GÂNDIRII pe care noi am colorat-o în verde, conform uzanţei bizantine, expresie a CUNOAŞTERII. Dar baza acestei PIRAMIDE este trapezul RAŢIUNII pe care l-am subliniat atât prin dimensiunea lui, cât şi printr-o scriere mai groasă. De ce? Pentru ca întreaga schema nr. 2 este armonioasa şi proporţională, în funcţie de trapezul RAŢIUNII.

Schema nr. 2 privita ca o opera de grafica simbolica se poate spune ca reuşita ei estetica este determinata de proporţia armonioasa a piramidei verzi. Verdele (efortul activ), este culoarea dominanta. Aceasta vrea să semnifice ca efortul cugetător, activitatea mintală ca piramida, condiţionează reuşita întregii scheme nr. 2. Dar PIRAMIDA are ca trapez de baza RAŢIUNEA. Ea este aceea care constituie baza, fundamentul întregii gândiri, a întregului univers cugetător. Raţiunea este un domeniu rece, arid şi colţuros… Este ogorul ce ne sta în faţa şi trebuie să-l desţelenim. Raţiunea ne cheamă la munca, la efort, să săpăm o fundaţie adâncă în care să turnam un beton de mare rezistenta. La ce ne referim? LA CEA MAI IMPORTANTĂ SARCINA CE O AVEM: MUNCA DE INFORMARE – STUDIU – CERCETARE. Aceasta triada constituie pentru noi cea mai importantă activitate pe care trebuie să o desfăşurăm în mod conştient, cu râvnă şi zel, în vederea realizării unei piramide sănătoase, trainice şi frumos proporţionată, în care să se înscrie armonios celelalte trepte ale meditaţiei, contemplaţiei şi a extazului. Informarea, studiul şi cercetarea constituţie SURSA Universului nostru meditativ, CONSISTENTA şi ANVERGURA contemplaţiilor noastre şi îndeosebi: CALITATEA EXTAZULUI care este „FOCUL”. Focul poate fi o simplă pâlpâire, poate fi o flacără, poate fi şi un jet de valvătăi… Pâlpâirea, flacăra sau valvătăile depind de seriozitatea, vastitatea şi profunzimea cu care ne informam, studiem şi cercetam. DE VOM STUDIA PUŢIN… ATÂTA VOM PALPAI!… DE VOM STUDIA ŞI CERCETA CU SERIOZITATE ŞI ÎN ADÂNCIME, VOM AVEA ŞANSA SA ARDEM ÎN FLĂCĂRI! CEL CE STUDIAZĂ ŞI CERCETEAZĂ, ACELA… CUNOAŞTE… CUNOSCÂND IUBEŞTE CU PASIUNE… Nu cel ce studiază patru cărţi arde în flăcări, ci cel ce se adânceşte într-o biblioteca împodobită cu studii de religie, de arta, de ştiinţă şi filosofie. Divinitatea este: O VASTĂ GRĂDINA, cu tot felul de plante, flori, arbuşti şi arbori. Nu este suficient să cunoşti doar florile, ci şi arbuştii, să te străduieşti, să te

apropii şi de pomii fructiferi şi aproape de ei fiind, să îndrăzneşti să alegi orice fruct, fie el chiar în vârful celui mai înalt copac… A CUNOAŞTE… înseamnă mai întâi a te informa, a studia, a cerceta. Nu unilateral… Nu într-o singură direcţie, mărginindu-te la un singur domeniu, ci extinzându-te în toate. Nu pledam pentru o searbădă pasiune de cărţi, cărţi şi iar cărţi. Pledam pentru o selecţie care totuşi să pătrundă în toate sectoarele: ştiinţă, arta, religie şi filosofie. Latinul spune: „Non multă şed multum”. – „Nu multe, ci mult”, adică studiu serios, întrece în detalii pătrunderea în adâncime, ajungând la esenţe. Nu întâmplător CANDELA a fost aleasa ca simbol al arderii… ARDEREA este untdelemnul… Untdelemnul este esenţa provenita din stoarcerea seminţelor. A avea untdelemn înseamnă a avea seminţe… multe!!! A avea seminţe multe înseamnă a ara ogorul minţii, a semăna brazdele universului cugetător. Amploarea unei simfonii depinde de numărul simfoniştilor. O orchestra mare are şi şansa sa realizeze un grandios tumult sonor. O armonie completa cere patru voci: o soprană, o altista, un tenor şi un bariton… Sunt cele patru domenii de care am vorbit: soprana este ARTA, altista este RELIGIA, tenorul este ŞTIINŢA, iar baritonul este FILOSOFIA. Iată cvartetul de aur, singurul ce ne poate face să înţelegem SFERA. SFERA nu e cerc plan, ci forma spaţială definita de trei axe de coordonate. E o complexitate, o simfonie de valori, un candelabru de lumini, o orga de nenumărate registre, o fresca cu o savanta policromie.

Ce este însă, EXTAZUL? EXTAZUL ESTE VEDEREA SFEREI! Nu am spus pătrunderea în SFERA, ci numai vederea ei de la o oarecare distanţă. Primul contact cu SFERA se face în întuneric… Începi să aUZI de departe nişte armonii. Pe măsură ce armoniile se apropie, întunericul începe să se risipească şi în depărtare începi să vEZI FRUMUSEŢEA SFEREI, şi tot apropiindu-te, ajungi la porţile de cristal ale SFEREI şi atunci trăieşti SUBLIMUL! …

Pragul, trecerea pragului, intrarea în Sfera e

sublima… Dacă extazul în faţa armoniei este prima moarte şi în acelaşi timp prima înviere, trecerea pragului şi intrarea în Sfera este o a doua moarte şi o a doua înviere! Lumina Taborică o câştigi printr-o prima moarte; intrarea în SFERA însă te cheamă la o a doua moarte, căci transfigurarea te solicita la paradoxala şi absurda moarte pentru armonii şi frumuseţi. Aceasta renunţare însăşi la ARMONIE şi FRUMUSEŢE e suprarațională, ba chiar iraţională pentru unul care trăieşte la nivelul piramidei. Limbajul nostru este strict piramidal, brut şi colţuros – verdele e rece, cuvântul este de gheata. Cel ce trăieşte în extaz, nu mai vorbeşte… tace! Doar asculta şi vede. Viaţa lui nu mai este normala, ci paranormala, căci trăieşte în roşu… în FOC…

Dar cel ce intra în SFERA?… Cel ce intra în SFERA, intra într-o lume de fantastic şi vis, o lume a esenţelor de cristal auriu cu valori percepute în stare de luciditate şi clarviziune. Cel ce a pătruns şi s-a identificat cu SFERA, acela are un limbaj cu totul aparte, străin de limbajul nostru piramidal. SFERA nu poate vorbi celor din PIRAMIDA, SFERA nu se poate autodefini, viaţa în SFERA nu se poate explica într-un limbaj brut şi colţuros, SFERA nu vorbeşte; doar CANTA şi LUMINEAZĂ, iar Cântecul şi Lumina ei nu o percepe decât cel ce a ajuns în vârful PIRAMIDEI! Cel ce trăieşte EXTAZUL, trăieşte MOARTEA pentru PIRAMIDA. Cel ce trăieşte în PIRAMIDA nu înţelege SFERA; cel mult crede în ea. Cel ce trăieşte în PIRAMIDA cunoaşte MOARTEA şi este supus MORŢII. El crede în MOARTE, dar se îndoieşte că ar existe viaţă veşnică. Cel ce trăieşte în SFERA nu cunoaşte MOARTEA şi nu crede în ea, cu toate că el este MORT pentru PIRAMIDA. Cel ce trăieşte în SFERA poate cobora în PIRAMIDA, dar nu trage niciun folos. O face însă din IUBIRE. A coborî din SFERA în PIRAMIDA, din IUBIRE, e ceva ce nu are nicio RAŢIUNE, pentru ca coborârea nu te mai poate ridica la ceva mai perfect ca SFERA. Hristos coborând din SFERA în PIRAMIDA, a comis o abatere de la legea raţională a profitului. Tocmai aici intervine IUBIREA

– ESENŢA ca RAŢIUNE FUNDAMENTALA A SFEREI: ca să ajute pe cei care urca treptele PIRAMIDEI, SFERA ÎN SINE nu POATE COBORA... Dar poate lansa o „BILA”, care, pornind de la RAŢIUNEA cea mai înaltă – IUBIREA – să sufere de pe urma acestei coborâri în ÎNTUNERICUL cel mai dinafară, spre a da soluţia depăşirii PIRAMIDEI. RAŢIUNEA (CUVÂNTUL) ÎNALŢA o coborâre în raţiunile mici şi schimonosite ca să le arate poteca, urcuşul, cărarea ce duce spre VÂRF. RAŢIUNEA (CUVÂNTUL) nu poate oferi, nu poate dărui, nu poate arata SFERA... pentru ca într-un fel CEL CE ARE O RAŢIUNE ÎNALTĂ, NU POATE ORICE. RAŢIUNEA (CUVÂNTUL) a dat ce a avut mai de preţ şi ceea ce se putea da: CUVÂNTUL, SFATUL, ÎNVĂŢĂTURĂ. Dându-şi cuvântul s-a dat pe sine. Prin CUVÂNT şi nu numai prin CUVÂNT, ci şi prin FAPTA, PIRAMIDA A RODIT O RELIGIE... O BISERICĂ, care cu timpul s-a scindat pana ce a ajuns astăzi la câteva sute de secte. De ce? Pentru că nu au fost aprofundate SEMNIFICAŢIILE şi SENSURILE... Timp... poate ca mai este totuşi... Poate însă că se mai poate urca... PORŢILE sunt, au rămas şi vor rămâne deschise pentru toţi cei angajaţi pe treptele PIRAMIDEI, SFERA însăşi... (scuzaţi, am vrut să spunem CERCUL), sau mai corect: fiecare din cele PATRU ZIDURI ale CETĂŢII au porţile veşnic deschise... „Iar cele 12 porţi erau 12 perle: FIECARE POARTA ERA DINTR-O PERLA”. (Ap. XXI-21) Cum adică, „FIECARE POARTA ERA DINTR-O PERLA?” Ori este POARTA, ori este PERLA? Din două... una... sau din una... două?... Suntem în faţa unei ambiguităţi! Tocmai când să intrăm în Cetate... în loc de POARTA ca să ajungem la CERCUL FILOSOFIEI DIVINE (care este, de fapt, o SFERĂ), dam de o PERLĂ... Un fleac ce ne împiedică sa intram. Să mai meditam!

...

În sfârşit, s-a dezlegat semnificaţia după una-două zile de meditaţie. Reţineţi! După ce am meditat împreună una-două zile, am înţeles semnificaţia celor 12 porţi (cum spune cap. Ap. II-1) şi conchidem: „Ierusalimul – Cetatea

cea Sfântă – Filosofia Divina” nu este un CERC, ci o SFERĂ!

SFERA aceasta este înconjurată după cum s-a spus de PATRU ziduri trainice din IAPSIS.

Care este condiţia de a ajunge la SFERA? Să fii şi tu o mică SFERA… mica, aşa cum era PERLA, şi atunci primeşti încuviinţarea de la Marea SFERA ca tu, mica PERLA, să intri în miezul FILOSOFIEI DIVINE şi s-o cercetezi, să umbli pe străzi şi să-i admiţi toate edificiile clădite din AUR curat care aduce cu CRISTALUL…

Perfect logic: ca să intre în MAREA SFERA A GÂNDIRII DIVINE, şi s-o CUNOŞTI, trebuie ca omul să evolueze într-atât încât să realizeze ASEMĂNAREA cu SFERA, adică din PIRMAMIDA să se METAMORFOZEZE… ÎN SFERA! Iată singura metamorfoza plină de sens şi adânci SEMNIFICAŢII! În încheierea părţii a doua a acestui eseu am afirmat distinct tematica PRIMULUI CICLU al intervenţiei lui Hristos pe pământ fata de CEL DE AL DOILEA!

PRIMUL CICLU ARE CA SIMBOL PÂINEA, care exprima accentul pus pe ACTIVITATE, PE FAPTE, adică mişcarea pe orizontal.

CEL DE AL DOILEA CICLU ARE CA SIMBOL SÂNGELE, care exprima accentul pus pe GÂNDIRE, PE CONCEPŢIE, marcând supremaţia mişcării pe vertical.

„… Ochii lui (Hristos) sunt ca para focului şi pe capul lui o mulţime de cununi… E îmbrăcat într-o haina ÎNROŞITĂ în SÂNGE, iar numele lui este CUVÂNTUL lui Dumnezeu. Din gura lui iese o SABIE CU DOUĂ TĂIŞURI, cu care va lovi popoarele… Acesta va PASTE POPOARELE CU TOIAG DE FIER!” (Ap. XIX-11, 15)

Două versete vorbesc despre AŞEZĂMÂNTUL CEL NOU AL SÂNGELUI.

„Beţi dintru acesta toţi, acesta este SÂNGELE Meu, al AŞEZĂMÂNTULUI CELUI NOU, care pentru mulţi se varsă”. (Matei XXVI-27, 28)

„Acesta este SÂNGELE Meu, al AŞEZĂMÂNTULUI CELUI NOU, care pentru mulţi se varsă…” (Marcu XIV-24)

CEL DE AL DOILEA CICLU al intervenţiei lui Hristos pe pământ va marca autoritatea ADEVĂRULUI CHRISTIANIC, care se va impune prin forţa GÂNDIRII în drumul ei spre CUNOAŞTERE: AŞEZĂMÂNTUL CEL NOU!

„Încă multe am să vă mai spun vouă, dar acum nu puteţi să le înţelegeţi”. (Ioan XVI-12)

„Am vorbit în SIMBOLURI şi ICOANE, dar va veni vremea când nu voi mai folosi SIMBOLURILE, şi mă voi exprima direct, vorbindu-vă deschis despre cele dumnezeieşti”. (Ioan XVI-25)

„Acum vedem ca prin OGLINDA, în ghicitura, atunci, însă, fata către fata (direct); acum cunoaştem în parte, atunci însă vom cunoaşte pe deplin, înţelegând TOTUL...” (Corinteni XIII-69)

Atragem atenţia cititorului ca în textele citate mai sus, luate în ansamblu, se ascunde cel mai clar MESAJ CHRISTIANIC. Hristos a manevrat cu o amabilitate de MARE MAESTRU simbolurile celor două biserici:

— Prima, BISERICA TRUPULUI – PROVIZORIE

— A doua, BISERICA SÂNGELUI – DEFINITIVA

Biserica prima este provizorie, pentru ca trupul fără sânge e mort. Viaţa trupului este în sânge, ori... prima biserica este RELIGIA CREŞTINĂ, care a ridicat ziduri, domuri şi catedrale, a înălţat turle şi cupole materiale spre a învia gândirea omenirii. BISERICA DEFINITIVA, ce se va instaura după cea de-a doua venire, reprezintă împlinirea desăvârşită a misiunii lui Hristos pe pământ, care va reveni în chip de LEU GLORIOS pentru a turna botezul în fundaţiile AŞEZĂMÂNTULUI CELUI NOU AL SÂNGELUI.

Găseşti, stimate cititor ca stilul lui Hristos în opera de restaurare a umanităţii, de construire a unui sistem maur de gândire, este şubred şi lipsit de tact?

Găseşti, stimate cititor ca Hristos vine o dată la omul „zero” şi instaurează o religie provizorie, vorbeşte în pilde şi parabole, în simboluri şi icoane, se exprima când limpede, când obscur, permiţându-şi să opteze la expresii cifrate, criptice, enigmatice? Sau poate spune ca Hristos s-a complicat?!...

De ce nu a spus de prima data TOTUL, ci a preferat să spună doar o PARTE, făgăduind însă că va reveni pentru a spune totul, pentru a răspunde la toate ÎNTREBĂRILE?

Meditând adânc, descifram MAREA DIFICULTATE ce a reprezentat-o pentru cer restaurarea ORDINII pe pământ şi construirea unei umanităţi care să gândească ARMONIOS şi MATUR.

Da! Acum 2000 de ani Hristos nu a putut spune totul pentru ca omenirea abia se trezea din somnul religiilor primitive... pentru ca oamenii erau copii la minte. Hristos le-a spus povestioare chemându-i la ceea ce era mai esenţial şi urgent, la IUBIRE. Ştiindu-i copii, le-a creat un joc... UN JOC SACRU: Cina cea de Taină pe care Hristos a transpus-o magistral în LITURGHIE, şi i-a pus să înveţe, să silabisească şi să înţeleagă acest joc sacru în toată profunzimea şi amploarea lui...

Hristos însă, a urcat şi pe TREI MUNŢI:

1. Muntele pe care şi-a rostit celebra predica.

2. Muntele Tabor pe care şi-a arătat strălucirea şi măreţia.

3. Muntele Golgota pe care a dat proba absolută a spiritului de jertfa pentru ideile pe care le susţinuse.

Pe muntele Tabor şi Golgota... a TĂCUT!... A vorbit doar pe primul munte chemând umanitatea la iubire, la o iubire atât de înfocata, iubire încât să ajungi să-ţi dai cămaşa de pe tine, şi să întorci obrazul celălalt când cineva vrea să te lovească... A cerut oamenilor foarte puţin: să fie milostivi, blânzi şi iertători, lucruri care stau la îndemâna oricui şi nu cer sacrificiu, ci o simplă BUNĂVOINŢĂ. Nu a pretins oamenilor să fie nişte savanţi sau filosofi, ci să se sacrifice pentru cei de lângă ei, pentru cei oropsitit, bolnavi şi întemniţaţi, să şteargă lacrima de pe fata celor întristaţi pentru a îndepărta cât mai mult SUFERINŢĂ în care se zbătea omenirea primitiva, flamanda şi ignoranta...

A vorbit despre o Judecată de Apoi cu seriozitate şi gravitate. A spus că va veni să separe pe cei leneşi de cei activi, avertizând că va arunca în focul veşnic pe cei leneşi, şi va strânge în jurul Sau pe cei activi, pe cei care au făcut

FAPTELE IUBIRII, cărora le va vorbi din nou despre lucruri ce prima data nu puteau să le înţeleagă.

Găseşti, stimate cititor, ca Hristos nu are multe, foarte multe să spună? Oare nu a spus El însuşi că va veni din nou să vorbească DESCHIS şi DIRECT despre cele sacre?

Iată, stimate cititor, ca lumea secolului XX în proporţie de 98% a abandonat biserica şi religia creştină. Rătăceşte prin fata vitrinelor şi a televizoarelor… Parca vrea ceva şi nu ştie ce, parca aşteaptă ceva şi tot cauta… E plictisita şi uscata. S-a saturat şi de maşini, şi de aparate, şi parca aşteaptă ceva mai esenţial, mai viu şi mai dens, ca să-l facă şi fericit. Oricât de frumos e mobilat apartamentul, oricât de pasionante sunt emisiunile de la televizor, şi oricât de eleganta îi este maşina, FERICIT nu este! Asta a şi aşteptat Hristos, ca omul să se sature de propriile sale jucării şi invenţii pentru care s-a făcut luntre şi punte ca să şi le procure. Iată-l pe omul modern înconjurat de tot felul de fleacuri şi performante tehnice, şi totuşi e acrit, plictisit şi posac! Asta a aşteptat Hristos!

Acum se pregăteşte să se coboare din nou pe pământ, dar nu ca un MIEL care să se mai sacrifice, ci ca un LEU care să învingă.

MIELUL l-a ales pastor pe apostolul Petru. LEUL vine însă sa pună conducător şi luminat filosof pe MARELE VULTUR AL GÂNDIRII – apostolul IOAN…

Găseşti, stimate cititor, ca Hristos nu a avut tact? Dimpotrivă! E clar că Hristos a gândit totul cu adevărat ARHITECT al unei lumi ce trebuia adusa la ORDINE şi apoi condusa către ARMONIE. A venit mai întâi să pună bazele unei religii şi a încuviinţat pe sfinţii Părinţi, să creeze o sumedenie de JOCURI SACRE, pentru ca copii să aibă cu ce să se joace. Iată-l pe Hristos acum pregătindu-se să vină din nou pentru a începe o nouă poveste, despre *„un cer nou şi un pământ nou”*. Povestea aceasta nu va începe cu o peşteră, cu magi şi cu un Betleem care să sfârşească pe cruce!… De data aceasta va începe să facă TEORIA LUI ALFA, şi va vorbi, va explica neobosit, pana ce va ajunge la

OMEGA, şi când va termina aceasta *PRELEGERE*, se va retrage discret în lumea sa, lăsând pământului sarcina să-l îNŢELEAGĂ pe…

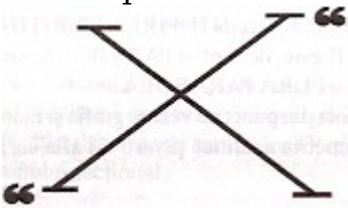

CONCLUZII:

„Aceştia sunt cei ce şi-au albit hainele lor cu SÂNGELE MIELULUI”. (Ap. VII-14)

1 – 2

SFERA

1 – 4 – 4

CERCUL

În concluzie, ne vom întoarce la ICOANA noastră de limita, a cărei cheie poate ÎNCHIDE şi DESCHIDE în acelaşi timp, căci este asemenea unei SĂBII CU DOUĂ TĂIŞURI!

NUNTA aduce în prim plan ceea ce se numeşte PROBLEMA SEXUALITĂŢII; ACTUL SEXUAL care implica raportul pasional dintre MIRE şi MIREASA – CONTOPIREA SPIRITUALA!

ICOANA NUNŢII este de fapt, o PARABOLA, singura ICOANA care, realmente este o PURA PARABOLA.

Ce este însă PARABOLA, din punct de vedere grafic şi matematic? Trebuie să facem apel la geometria analitica, pentru a-i afla caracteristicile.

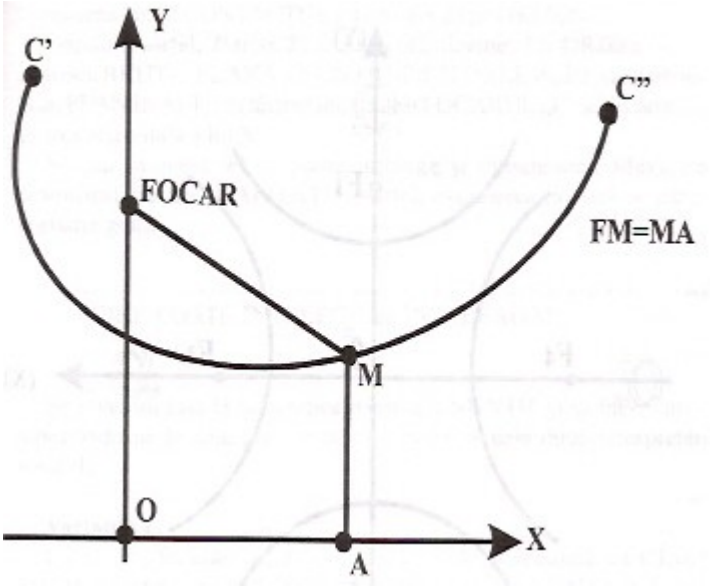

Fig13

Parabola este o linie curba, a cărei puncte realizează egalitatea dintre: distanta unui punct M fata de focar, cu perpendiculara coborâtă din acel punct M pe cealaltă ordonata (punctul A). Din punct de vedere al geometriei descriptive, PARABOLA este rezultatul intervenţiei dintre un con cu un plan paralel unui plan tangent conului. O definiţie cam complicata!

De remarcat ca parabola nu se poate încadra în nicio formă algebrica, ca fiind rezultatul unei rezolvări pur grafice.

O alta însuşire este dependenta punctelor c' şi C" de cercul care constituie baza conului secţionat.

În plus, la o echidistanta a punctelor F1, F2, F3, şi F4, faţă de O, se realizează forma de mai jos:

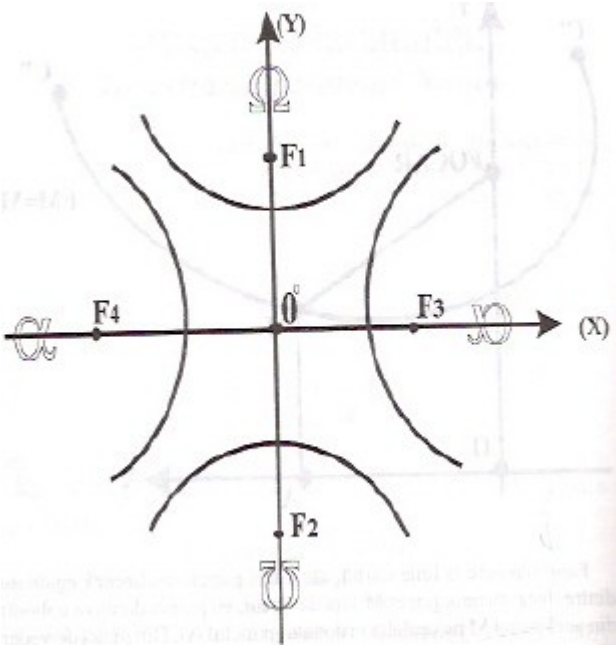

Fig14

Revenind la PARABOLA NUNŢII, aceasta pare a avea două variante de interpretare, fata de axa X (alfa) ORIZONTALA, şi două variante de interpretare fata de axa Y (omega) VERTICALA.

Dacă n-am fi definit coordonatele prin alfa şi omega, desenul ultim ar fi fost perfect echilibrat, toate variantele fiind posibile. Aceasta din punct de vedere al teoriei pure.

Însă din moment ce începem a defini ORIZONTALA cu alfa, am creat un sistem de referinţă care implica SENSUL. Apliand valoarea SENSULUI, deci creând un criteriu de selecţii, apare ca superior SĂRUTUL OMEGA, PE VERTICAL, care arunca, la extrema opusa, CONTACTUL CU ALFA, DE PE ORIZONTAL. Gândind astfel, CONTACTUL SEXUAL PE ORIZONTAL, devine expresia BRUTA, PLANA, a NUNŢII SPIRITUALE PURE, care are loc la un PLAN ÎNALT, cu atât mai înalt cu cât focarul F se distanţează de axa orizontala a lui X.

Numai în acest fel se poate înţelege şi dimensiona adevărata semnificaţie a SEXUALITĂŢII. Astfel expunerea noastră ar părea vorbărie goala; „cine poate să înţeleagă,

să înţeleagă!”

Să revenim, însă la naraţiunea parabolei NUNŢII şi să încercăm, raportându-ne la cele prezentate de Hristos, cele două interpretări posibile:

I. Varianta 1

Cele 10 fecioare sunt de fapt, DOUĂ: o fecioară cu CINCI SIMŢURI interioare APRINSE, care este primită la NUNTA, şi devine MIREASA, şi a doua fecioara cu CINCI SIMŢURI interioare STINSE, care este azvârlită în întunericul cel mai dinafara (adică este trimisa la baza PIRAMIDEI spre a-şi corela RAŢIONAMENTUL), vezi schema nr. 2, pentru ca trăieşte în cele cinci simţuri din afară.

II. Variata 2

Cele 10 fecioare, sunt de fapt, o singură fecioara, care şi-a omorât singura cele CINCI SIMŢURI EXTERIOARE, proiectându-le din propria iniţiativa în întunericul cel mai din afară, şi a făcut să ardă, astfel, celelalte CINCI SIMŢURI INTERIOARE, devenind MIREASA iubita a MIRELUI.

MIRESELE adevărate pot realiza prin EFORT, prin RÂVNĂ, prin SÂRGUINŢĂ, IMPOSIBILUL!…

Omorârea celor cinci simţuri exterioare, este ideea comuna ambelor variante, indiferent de interpretare.

INTERPOLÂND SENSURILE DIN AMBELE VARIANTE, OBŢINEM ECHILIBRU. Dacă FOCUL candelei aprinse este esenţialul, nu trebuie să neglijam ceea ce este fundamental, adică factorul care generează focul, UNTDELEMNUL!…

UNTDELEMN ne face să ne gândim la seminţele ce sunt presate şi stoarse pentru a se produce acest UNTDELEMN: O GÂNDIRE ACTIVA ÎN EFORT, O RAŢIUNE care să parcurgă treptele ce o duc pana la esenţe, acestea constituind cele ce alimentează FOCUL.

Deasupra CRUCII pe care a fost răstignit Hristos, stăteau scrise literele: „I.N.R.I”. – „Integra Natura Renovatur Ignis!”, ceea ce se traduce: „Unitatea firii se reface prin FOC!”

Am spus în primu’ capitol ca teologii bisericii obişnuiesc adesea să numească pe Hristos prin expresia grecească „Logos Spermaticos”, adică „GÂNDIREA FECUNDATIVA”, ceea ce face să se considere ca învăţătura, concepţia şi filosofia Christianica, joacă rolul de PRINCIPIU ACTIV MASCULIN.

Aceasta pe de o parte. Pe de altă parte, am văzut ca BAZA PIRAMIDEI noastre este statornicita de Hristos prin CINA CEA DE TAINA. Acolo se oficiază „Alfa” ÎNVĂŢĂTURII lui Hristos. La timpul cuvenit am prezentat şi două scheme, două variante de interpretare, ţinând să clarifice corelaţia dintre PÂINE şi VIN, dintre TRUP şi SÂNGE.

Vom proceda acum la cea de a treia schema în care, folosind simbolurile deja cunoscute de noi, ne vom permite să includem trei noţiuni din doctrina Hindusa, mai precis Vedanta, ramura cea mai pur metafizica dintre doctrinele indiene.

În primul rând ne vom referi la noţiunea de „UTAMA”, care reprezintă ESENŢA UNICA, PRINCIPIUL UNIC. Din aceasta „utama”, deriva alte două noţiuni:

PURUSA (principiul activ) – masculin

PRAKRITI (principiul pasiv) – feminin

Aşadar, Hristos, LOGOSUL FECUNDATOR, se identifica cu PURUSA, principiul ACTIV din gândirea hindusa, iar omul este PRAKRITI, principiul PASIV, feminin.

În cele ce urmează, vom prezenta o schemă care să ilustreze dubla semnificaţie a celor două simboluri: TRUP şi SÂNGE, care, cu toate că au esenţa unica, ele diferă prin sens.

Esenţa unica am ilustrat-o printr-un triunghi alcătuit de trinitatea:

GÂNDIRE – IUBIRE – ACŢIUNE

Sensul diferit a fost ilustrat prin orientarea diferita a celor două triunghiuri, primul orientat în jos, spre orizontal, spre ACŢIUNE (colorat în verde), şi cel de-al doilea, orientat în sus, vizând efortul pe vertical,

CONCEPŢIA – FILOSOFIA (colorat în roşu)

ESENŢA „UTAMA”.

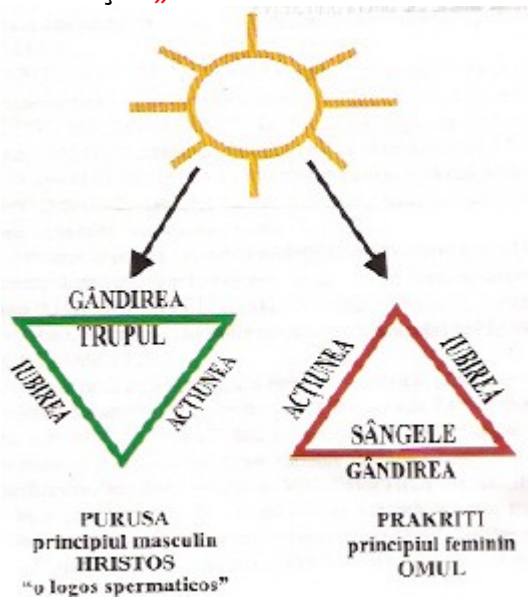

Fig. 15

Regăsim în aceasta simbolul Vechiului Testament, simbolul numit Steaua lui David.

Aceasta interpretare corespunde cu alegerea noţiunii de „FECIOARA” din parabola NUNŢII, ca termen care defineşte umanitatea sub semnul celui care aşteaptă să primească „LOGOSUL FECUNDATOR” În acest sens precizez, din acest unghi de vedere, şi Cina cea de Taină este sub semnul unei fecundări spirituale, şi mai ales Taborul prin care omul este fecundat de Lumina…

Repet, din acest unghi… şi la CINA şi pe TABOR se celebrează nişte NUNTI. ŞI CINA este NUNTA… o primă NUNTA, şi TABORUL ar fi o a doua NUNTA ce tinde să o pregătească pe cea de-a treia, NUNTA PROPRIU-ZISĂ. Sau, dacă vrem să recurgem la o prezentare mai prozaica:

— La CINA fecioara face cunoştinţă cu MIRELE

— Pe TABOR fecioara se logodeşte

— Iar la NUNTA fecioara se contopeşte cu MIRELE, formând abia atunci un singur trup

Acestea ar fi NUNŢILE NECESARE!…

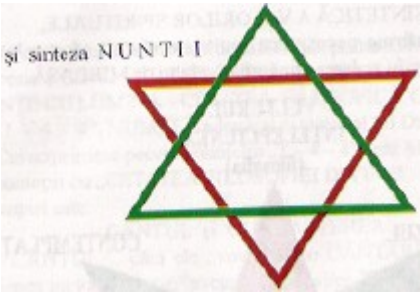

FIG.16

Vom prezenta acum o schemă care are semnificaţia reîntoarcerii noastre către fundamentul ALFA – CINA CEA DE TAINA, dar care să cuprindă în sine şi OMEGA, adică NUNTA.

În continuare prezentam PECETEA NUMELUI „1 – 4 – 4”, a CERCULUI UNIC, înscris celor două PĂTRATE; SCHEMA SINTETICA A VALORILOR SPIRITUALE, menita sa confirme necesitatea multilateralităţii eforturilor şi strădaniilor noastre în vederea atingerii nivelului de MIREASA.

Fig. 17...

Ultimele două scheme sunt STELE. Prima STEA, cea a lui David, expresie a CINEI CELEI DE TAINĂ, cea de-a doua STEA, expresie a NUNŢII CU LUMINI – CETATEA FILOSOFIEI CHRISTIANICE, „1 – 4 – 4”, NUMELE adevărat şi tainic al lui Dumnezeu. Cei ce primesc pecetea numelui „1 – 4 – 4” sunt MIRESELE care s-au contopit cu CETATEA FILOSOFIEI DIVINE.

Rezultatul acestei contopiri este CÂNTUL şi CUNOAŞTEREA!...

— CÂNTUL... căci ele vor canta o „CÂNTARE NOUĂ pe care nimeni nu va putea să o înţeleagă” (Ap. XIV-2, 3)

— CUNOAŞTEREA... căci ele vor cunoaşte „NUMELE CEL NOU pe care nimeni nu-l poate cunoaşte, decât acel ce-l primeşte” (Ap. II-17)

Cei ce-l vor cunoaşte pe Acela pe acel CINEVA ce sta pe Tron, doar aceia vor putea ÎNŢELEGE LIMBAJUL lui,

limbajul adevărului care este „SABIA ASCUŢITĂ CU DOUĂ TĂIŞURI” (Ap. I-16 şi XX-15).

Am ajuns la cea mai ermetica formulare a ADEVĂRULUI ULTIM, închis, pecetluit oricărei minţi pământene (care are în limbaj cifrat esenţa de „1 – 3”)

ESENŢA SABIEI CU DOUĂ TĂIŞURI = „1 – 3”.

Acesta este, de fapt, un limbaj pe care numai cei ce s-au identificat cu „1 – 4 – 4” îl pot înţelege. Dar şi aici exista un PRAG, cei ce au esenţa „1 – 4 – 4” pot ÎNŢELEGE, dar nu o pot CUPRINDE, căci UNICUL = TOTUL = NECUPRINSUL.

El este „CEL CE DESCHIDE ŞI NIMENI NU VA ÎNCHIDE, şi CEL CE ÎNCHIDE, ŞI NIMENI NU VA DESCHIDE”.

În încheiere vom reda compoziţia de pe Sfântul Disc, rezultat al Proscomidiei, pe baza căreia se oficiază în biserica ortodoxă Sfânta Liturghie.

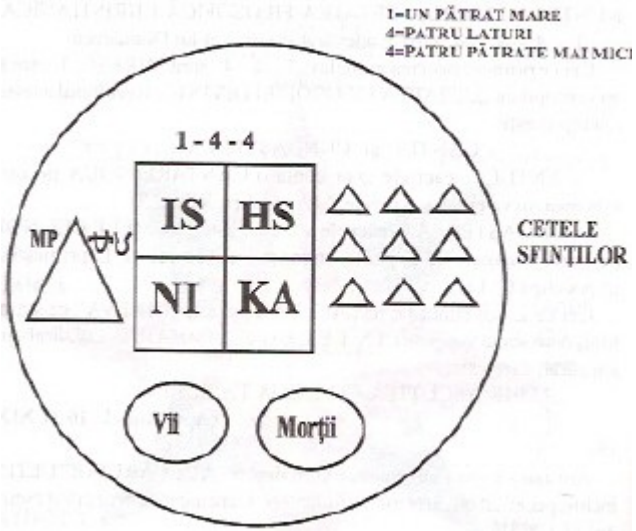

Fig. 18...

Toate cele prezentate pe Sfântul Disc sunt din PÂINE, tot timpul slujbei, ca după epicleza (Sfânta Prefacere), acestea să fie puse în Sfântul Potir, în VINUL – SÂNGE.

Pâinea are gustul ei specific, dar când se îmbiba cu vin, PÂINEA ÎŞI PIERDE GUSTUL, DOMINÂND GUSTUL VINULUI – SÂNGE.

În biserica ortodoxă, exista o uzanţă grăitoare, celor nepregătiţi li se da ANAFORA (PÂINE SFINŢITĂ), iar celor curaţi, celor ce s-au pregătit, li se da Sfânta Împărtăşanie, VIN – SÂNGE, cu o fărâmă de PÂINE – TRUP.

Prima venire a lui Hristos pe pământ este dominată de „EU sunt PÂINEA ce s-a coborât din Cer!” O ÎNVĂŢĂTURĂ care, trebuie să o recunoaştem sincer, a generat atâtea interpretări, încât s-a ajuns astăzi la sute de subdiviziuni şi secte.

Cea de-a doua venire a lui Hristos, numita PARUSIA, va fi dominată de SÂNGE, după cum o ilustrează înfăţişarea lui Hristos din viziunea lui Ioan. (XIX-13): „Cuvântul lui Dumnezeu îmbrăcat într-o haina înroşită de SÂNGE…”

Dacă prima era se sfârşeşte, marcată de nenumărate secte, religii şi filosofii dezbinate între ele, cea de-a doua venire va marca UNIFICAREA tuturor sistemelor de GÂNDIRE, într-un UNIC TOT, fapt care va confirma atributul fundamental al lui Hristos: NIKA – BIRUITORUL!

Pe Akropola Athenei, acea cetate sacra a grecilor, FEMININUL a îmbrăcat trei ipostaze:

I. VENUS – FRUMUSEŢEA

II. NIKE – BIRUITOAREA

III. ATHENA PROMACHOS – ÎNŢELEPCIUNEA RĂZBOINICĂ VENUS – FRUMUSEŢEA, nu are mâini.

NIKE cea BIRUITOARE, sta închisă într-un mic templu cu patru coloane ionice în dreapta PARTHEONULUI, în timp ce

ATHENA PROMACOS, cu coif, lance şi scut, executata din aur şi fildeş, domina întreaga AKROPOLE, ÎNŢELEPCIUNEA domina…

Arhitectura greceasca a marcat o adevărată epoca de aur în materie de arhitectura. Dar arhitectura greceasca veche, nu a cunoscut nici CUPOLA, nici ARCADA. Bizantinii, însă au negat LINIA DREAPTA, şi au optat pentru LINIA CURBA, atât în plan, cât şi în spaţiu. Au cucerit înălţimile prin celebra catedrala care este închinata… ÎNŢELEPCIUNII (SOFIA), regăsindu-se, după

mai mult de un mileniu vechiul vis al Greciei Antice, FILOSOFIA...

Ei îi vom dedica ultimul nostru citat, din Sf. Iustin Filosoful şi martirul din sec. al II-lea, de la care păstrăm primele scrieri din categoria celor numiţi „SFINŢII PĂRINŢI”.

„FILOSOFIA ESTE BUNUL CEL MAI DE PREŢ. EA SINGURA POATE SA NE ÎNALŢE PÂNĂ LA DUMNEZEU ŞI SĂ NE APROPIE DE EL... IAR SFINŢI CU ADEVĂRAT SUNT NUMAI ACEIA CARE-ŞI DEPRIND MINTEA CU FILOSOFIA”. (Dialogul cu Trifon, II-2)

NUNTA ABSOLUTA

NUNŢILE NECESARE RELATIVE

ÎN CIFRE, FORME ŞI CULORI.

În cele două volume ale noastre, „Cercetări în lumea nevăzută” am fost pe deplin informaţi şi documentaţi, ca universul spiritual nevăzut este alcătuit dintr-o spirala formată din NOUA trepte a noua cercuri legate între ele pe vertical, expresia studiilor spirituale care reflecta nivelul energetic luminos al spiritelor. Spirala de NOUA cercuri este dominată de cea de-a ZECEA treapta, SFERA OPALICA, Cetatea Divinităţii, a Luminii, a Perfecţiunii Absolute.

OPALUL – X (a zecea treapta) = NECUNOSCUTUL

Deci, plecând de la treapta X (zece) pe care se afla OPALUL, găsim prima definiţie a UNICITĂŢII DIVINE: MAREA NECUNOSCUTA, deoarece în algebra litera X reprezintă totdeauna „necunoscuta” – nedefinitul – paralogicul – supraraționalul.

OPALUL – O SFERĂ RADIANTA

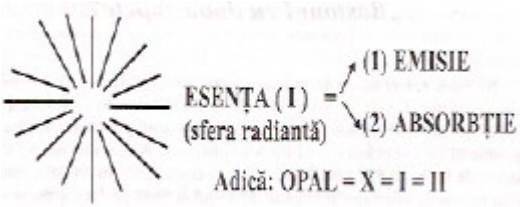

Fig. 19

Deci, plecând de la unicitatea SFEREI ca forma

radianta, avem echivalenta între FORME (logica – raţionament) şi FENOMENE (adică RADIAŢIA). Dar fenomenul RADIAŢIEI este, de fapt, dublu:

Fenomenul EMISIE

Fenomenul RADIAŢIEI =

Fenomenul de ABSORBŢIE

I. = II.

UNICITATEA este rezultatul DUALITĂŢII armonioase, simultane în timp şi spaţiu, ceea ce înseamnă ca specificul „ESENŢA UNICITĂŢII”, rezulta tocmai din armonizarea şi suprapunerea contrariilor, a sensurilor diferite, adică o depăşire a raţionalului.

Într-adevăr, SFERA, din punct de vedere filosofic, este supraraționala, pentru că nu are nici început, nici sfârşit; în plus are particularitatea ca un UNIC CENTRU să poată genera o infinitate de SFERE concentrice. UNICITATEA fiind DUALISTA, ea este şi PARADOXALA, deci, supraraționala, căci un fenomen este egal cu două fenomene, ceea ce contrazice logica şi raţionamentul obişnuit.

Ne vom referi acum la schiţa noastră prezentata anterior, care ilustrează paradoxala afirmaţie a lui Hristos, ca El este în acelaşi timp ALFA şi OMEGA. Hristos exprima contradictoriul paradoxal pentru ca El coborând din SFERA în plan orizontal, a fost nevoit să uzeze de limbajul PIRAMIDAL, care este contradictoriu. SFERA este mai presus de afirmaţie şi negaţie, limbajul ei fiind perfect armonios, muzical.

PIRAMIDA, însă foloseşte raţiunea bidimensionala, care are un ALFA şi OMEGA, premize şi conculuzii. SFERA nu cunoaşte nici „sus”, nici „jos”, porneşte de pe planul ÎNTUNECAT al orizontalului şi tinde pe vertical către LUMINA. Iată sensul PIRAMIDEI: realizarea treptelor între „jos” (orizontal) şi „sus” (vertical). Sensul PIRAMIDEI este tocmai părăsirea zonei orizontale de înTUNERIC, şi efortul de intrare pe vertical, în LUMINA. Aşadar PIRAMIDA porneşte de la planul orizontal bidimensional, şi tinde către cea de a treia dimensiune: verticalul – ÎNĂLŢIMEA!

Conform schemei noastre, planul orizontal este planul RAŢIUNII. Raţiunea este prin excelenta primitiva, bidimensionala, afirma sau neaga, are acces către demonstraţia existentei la: DA (înălţimea – Lumina) şi NU (orizontalul – întunericul). Raţiunea poate fi clara, justa, dar cunoaşte şi EROAREA – CONFUZIA… De aceea ALFA, adică planul RAŢIONAL, este dramatic, pentru ca poate demonstra, poate afirma, atât Lumina cât şi întunericul. Afirmând existenta întunericului, RAŢIUNEA devine SABIE CU DOUĂ TĂIŞURI, adică este pândită de cel mai mare pericol: EROAREA, care este simbolizata prin întunericul cel mai dinafară, adică raţiunea rece, orizontala, poate nega verticalul, însăşi SFERA. Arma RAŢIUNII, LOGICA, poate demonstra orice, căci LOGICA, cum spunea Dostoievski, este un baston cu două capete. Dar, PIRAMIDA, are patru laturi la baza, adică ORIZONTALUL – RAŢIUNEA este valabil atunci când laturile piramidei sunt alcătuite din: leu, vultur, taur şi om. Adică atunci este RAŢIUNEA valabila, când ea porneşte de la qvartetul armonic al celor PATRU (IV) virtuţi fundamentale: bărbăţia, înţelepciunea, slujirea, creaţia, cele patru forme ale IUBIRII, ale dăruirii. Deci, valabilitatea, autenticitatea RAŢIUNII este posibila cu condiţia ca cel ce raţionează să se nege pe sine, adică să se autodepăşească, nemaitraind pentru binele sau, ci pentru al semenilor. Aşadar, valabilitatea RAŢIUNII, este în cifra „IV”.

I = X = IV (căci X are patru sectoare)

Trecem mai departe să prezentam astfel, schema noastră de baza:

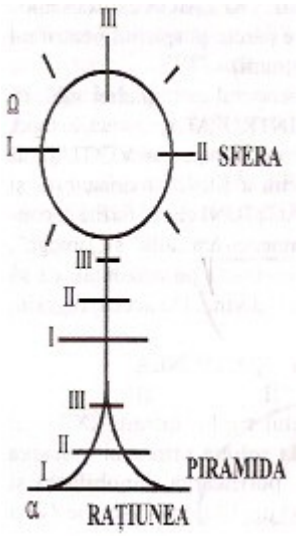

Fig. 20…

III. IDEOGONIE – IX III.

II. CLARVIZIUNE – VIII TRANSFIGURARE

I. LUCIDITATE – VII (III)

III. SUBLIM – VI II.

II. FRUMUSEŢE – V ÎNNOBILARE

I. ARMONIE IV (II)

III. CONTEMPLAŢIE – III I.

II. MEDITAŢIE – ÎI PURIFICARE

I. RAŢIUNE – I. (I)

Iată-ne de data aceasta afirmând cifra „TREI” (III), de TREI ori, pe TREI NIVELE. Aşadar, ascensiunea pe vertical este condiţionată de o nouă sinteza sacra TREIMICA:

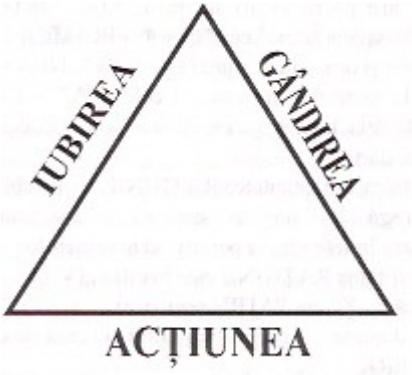

Fig. 21

Noua sinteza aduce în plus aceasta CHEIE TREIMICA, care deschide porţile celor IX etape pe care trebuie să le parcurgă spiritul pentru a-l descifra pe X (divinul – necunoscuta raţiunii)

Când Evanghelistul Ioan afirma la începutul Evangheliei sale ca Hristos este CUVÂNTUL – RAŢIUNEA ÎNTRUPATĂ, spune în fond, ca RAŢIUNEA – GÂNDIREA lui Hristos, este întrupata în VIRTUŢILE Sale care sunt ACTIVE, adică Hristos nu a filosofat doar, ci a şi demonstrat adevărurile raţiunii Sale prin ACŢIUNI clare, ferme şi concrete. De aceea Hristos este dublu: ca Dumnezeu are ALFA şi OMEGA, iar ca om, RAŢIUNEA – ACŢIUNEA întrupată pe orizontal, ca să demonstreze superioritatea RAŢIUNII Sale Divine. De aceea regăsim trinitatea sacra:

HRISTOS = RAŢIUNE = IUBIRE = ACTIVITATE

I. = I. II. =. III

Cifra TREI (III) este soluţia urcuşului triplu întreit. X-ul (necunoscutul) se întrupează pentru a da soluţia prin multiplicarea triunghiului (III), în trei (III) etape distincte: purificarea, înnobilarea şi transfigurarea, fiecare la rândul ei alcătuită din trei (III) etape distincte (vezi schema).

În acest sens ne putem exprima cifric în două variante:

X = III = III = IX

I = X = II (X făcut din două bare încrucişate)

= IV (X făcut din patru sectoare)

Acum să revenim la ultima schema prezentata în pagina precedenta. Treapta IV este ARMONIA – extazul în faţa armoniei – muzica. Aceasta înseamnă ca cifra IV pregăteşte pe V care este FRUMUSEŢEA – vederea de pe Tabor…

Deci IV, auzul – armonia – MUZICA (armonia sunetelor), pregăteşte pe V, vederea frumuseţii fetei lui X de pe Tabor (armonia formelor şi culorilor). Cifra V este deci, chipul – fata – celui iubit, FATA MIELULUI. Prin desenul ei, prin forma ei, V este ca o cupă, ca o candelă în

care poate sta untdelemnul, deci ARDE.

IV are şi el cupa V, dar arde cu intermitenta. Abia V începe să ardă stabil, continuu… VI – SUBLIMUL – arde mai tare… VII arde şi mai tare… VIII arde ca o torta, iar IX arde pana la incandescenta, prefigurând Lumina… pentru ca X să atingă LUMINA prin negarea însăşi a cupei, căci X este format din două cupe, două V, în care al doilea V este răsturnat.

În jurul MESEI TĂCERII a lui Brâncuşi, cei ce stau la masa în jurul CERCULUI, se ODIHNESC pe două cupe lipite astfel:

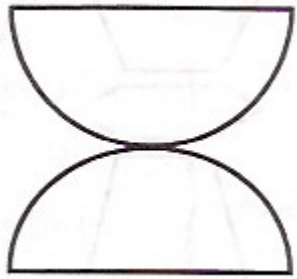

Fig. 22…

Care este, de fapt, schematic, un X, alcătuit din două cupe, din care una este răsturnată. Coloana infinita a aceluiaşi Brâncuşi, este alcătuită dintr-un şir vertical de cupe ce se înlănţuie pe înălţime, suprapunându-se nenumărate X-uri:

Fig. 23

Iar capiteliul coloanei de lemn, româneşti, cauta în dăltuirea lui, cauta cu asiduitate tot X-ul ca să se încununeze coloana prin grafica cupelor.

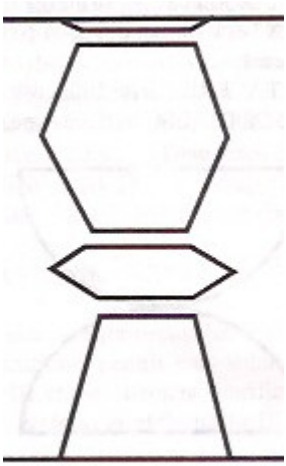

Fig. 24

Să încercăm acum o ierarhizare scarifică a cifrelor ce reflecta etapele urcuşului către X.

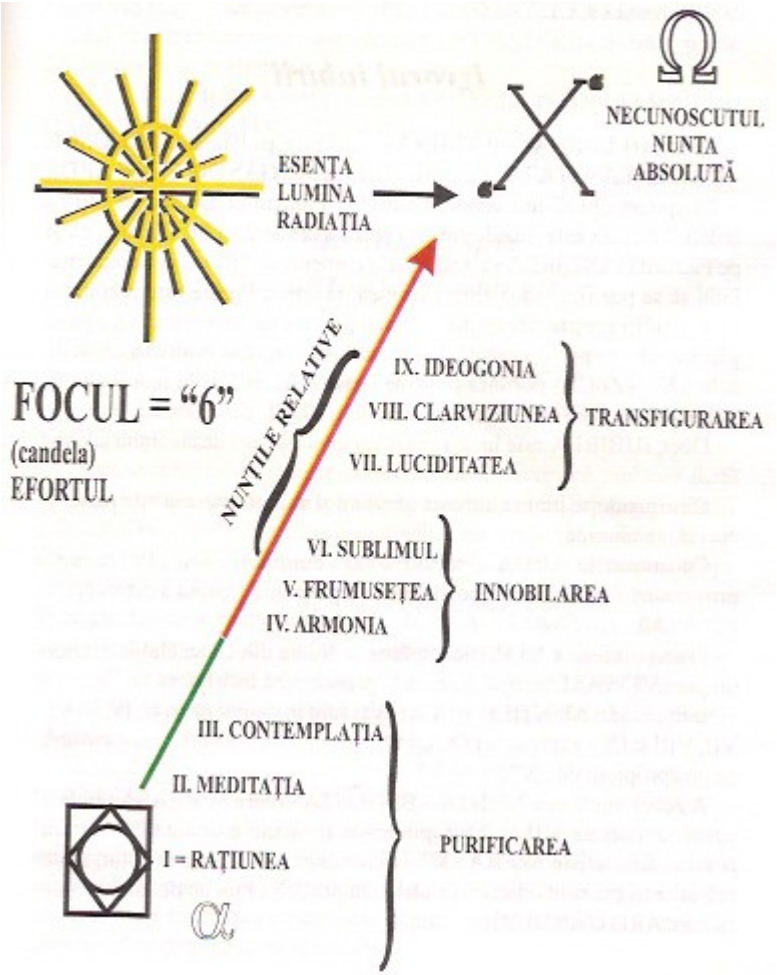

Fig. 25

Nunta este un proces, mai bine zis urcuşul este constituit dintr-o serie de NUNTI ABSOLUTE, dar NECESARE.

Începutul nuntirii este marcat de cifra IV, unde, pentru prima dată este prezent FOCUL. Hristos (LUMINA) – (ODIHNA) – X este pe pământ LOGOSUL – RAŢIUNEA – FOCUL. Esenţa lui Hristos este GÂNDIRE CE ARDE – EL spune: „Foc am venit să aduc pe pământ, şi aş vrea ca toţi să ardeţi!” Acesta este dezideratul, aceasta este dorinţa lui Hristos, ca şi pe pământ GÂNDIREA să aRDĂ! Ca oamenii să ardă, ei trebuie, mai întâi să se purifice, să-şi curăţească

mintea de păcat, care este rezultatul unei gândiri greşite. Începutul, sarcina prima, este ca omul să ajungă să gândească drept, corect. Pentru aceasta omul trebuie să asculte de cele X (zece) porunci, pe care Hristos le reduce la una singură: IUBIREA, care este, de fapt, efectul FOCULUI…

Deci, IUBIREA, este însăşi expresia unei gândiri desăvârşite şi continue. Cine gândeşte iubind, iubeşte gândind, şi atunci păcatul dispare, se curăţeşte, se elimina.

Ca mintea sa ARDA, e necesara faza cultivării celor IV virtuţi, prin realizarea cărora se accede, de fapt, pe prima treapta a NUNŢII, a FOCULUI!…

Prima minune a Hristos o face la NUNTA din Cana Galileei, unde umple IV vase cu apa, pe care le preschimba în VIN. Într-adevăr, NUNŢILE RELATIVE, sunt în număr de şase: IV, V, VI, VII, VIII, IX, X – expresie a FOCULUI lăuntric ce creste gradat pe măsură ce ne apropiem de X.

A zecea nunta este NUNTA ABSOLUTA în care MIREASA rămâne veşnic alături de MIRE, contopindu-se, formând o unitate ce va intra pentru eternitate în SFERA X-ului. Singur X-ul este absolut, toate celelalte trepte sunt relative, gradate, etapizate în funcţie de intensitatea cu care ard GÂNDURILE, căci: ARDEREA GÂNDURILOR = IZVORUL IUBIRII

De ce? Pentru ca începutul (alfa), este în partea de jos a scării la RAŢIUNE! RAŢIUNEA – GÂNDIRE, deci lupta pentru cunoaştere, este secretul IUBIRII. CUNOAŞTEREA naşte IUBIREA. „Iubirea de Dumnezeu, pe măsură cunoaşterii lui este!…” spune Sf. Teodor al Ierusalimului.

FOCUL – IUBIREA este produsul ARDERII UNTDELEMNULUI, GÂNDIREA. Deci: FOC – GÂNDIRE – IUBIRE.

În Ap. Hristos declara: „Eu sunt Alfa şi Omega!” Adică El este în egala măsură: I, RAŢIUNEA = X, NECUNOSCUTA.

Deci, o echivalenta ambigua, paradoxala pentru ca raţiunea pura, aparent nu poate cunoaşte, ea totuşi cunoaşte graţie lui IV (patru virtuţi), NECUNOSCUTUL.

Este ceva imposibil, deoarece raţionamentul pur este incapabil să cunoască un obiect ce se defineşte drept „NECUNOSCUTUL” dintr-un început. Dar intervine începutul Evangheliei de la Ioan, în care RAŢIUNEA – LOGOSUL este FOC, ceea ce este cu totul altceva. Nu avem de-a face cu o raţiune pura şi rece, ci avem de-a face cu raţiunea ce ARDE în IUBIRE…

Hristos vrea ca toţi să aRDĂ, dar nu toţi vor să iUBEASCĂ, pentru că se iubesc prea mult pe sine, şi atunci, MULŢI CHEMAŢI, PUŢINI ALEŞI!… Puţini vrednici să-l cunoască pe X!…

Iată, treptele de sub X sunt sub semnul relativ al unei arderi parţiale, sub semnul oboselii de prea mult efort. Doar X, LUMINA, aduce odihna, pentru ca a depăşit FOCUL, EFORTUL. Candela veşnic aprinsa este expresia necontenitei gândiri, a necontenitei stoarceri de seminţe ce produc untdelemnul. Deci, FOC VEŞNIC = EFORT VEŞNIC, adică ODIHNA VEŞNICĂ = VEŞNICĂ ACTIVITATE. Iată deci ca stadiul X, armonizează contrariile. ODIHNA ÎN ACTIVITATE răstoarnă realitatea şi normalitatea, pledând pentru realizarea IMPOSIBILULUI.

Dar iată ca istoria ne vorbeşte despre cazuri ciudate. Sf. Macarie Egipteanul nu dormea, doar aţipea puţin rezemat de un zid; Sf. Ioan Gura de Aur îşi scria predicile noaptea, ziua fiind ocupat cu treburile ierarhiei; Albert Einstein, când a elaborat teoria relativităţii, era în plina perioada de insomnie; Richar Wagner şi-a scris tetralogia „Aurul Nibelungilor”? compunând continuu, zi şi noapte; Michelangelo picta la Capela Sixtină noaptea, la lumina torţelor; Imanuel Kant, în timpul zilei preda şi rezolva probleme, căci era şi rector, iar noaptea îşi scria operele, dormind rar şi foarte puţin.

Desfiinţând NEGAŢIA, cifra X înseamnă ATOTPUTERNICIA, adică libertatea absoluta, puterea şi energia maxima, maximul de randament, cu maxima viteza, spre cele mai înalte piscuri, cu cele mai profunde adâncimi. Stadiul X este stadiul supraomului, care neaga

totul ca să afirme, şi afirma totul ca să nege, în acelaşi timp, totul, căci este singurul stadiu la care negaţia absoluta nu mai poate exista, căci totul este o ABSOLUTA AFIRMAŢIE! Singurul filosof care a realizat o afirmaţie desăvârşită a fost Nietzsche, căci prin Zarathrustra, a reuşit să nege totul! De aceea este neanţeles, şi nicio critică nu-l poate defini, pentru că nu-i înţelege stilul. Numai cine a înţeles pe Zarathustra, înţelege atotputernicia lui X, singurul autorizat să condamne scara şi piramida, toate treptele până la IX, şi să le considere relative. Hristos n-a spus despre sine: „Eu sunt Cuvântul!”, aceasta a spus-o Ioan Evanghelistul… Abia în Apocalips, Hristos spune cu exactitate cine este: Alfa şi Omega.

RAŢIUNEA I + X – NECUNOSCUTUL

(Cognoscibilul)

ALFA + OMEGA

Este realmente, cel mai dens simbol, cea mai criptica, cea mai enigmatica expresie ce scapă raţiunii, contrazicând logica.

Dar ca orice metafora, ALFA şi OMEGA se poate interpreta şi mai pe înţeles, formularea se poate cobora la o altă expresie, ceva mai inteligibila, astfel:

— Dacă Alfa, RAŢIUNEA (I) = CERCUL înscris lui de două ori, IV, iar Omega, NECUNOSCUTUL = SFERA, reprezentate grafic dau:

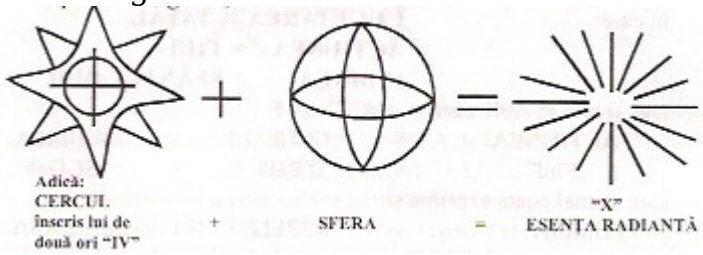

Fig. 26

Cercul înscris de două ori + SFERA = ESENŢA RADIANTA

Aceasta ar fi exprimarea mai inteligibila în care CERCUL CRUCIFICAT, adunat cu SFERA intacta, ne da LUMINA lui X, adică ESENŢA RADIANTA.

Adică cercul care reprezintă învăţătura christianică, optează practic pentru CRUCE – JERTFA (alfa), dovedind prin aceasta ca CRUCEA este singura cale ce aduce învierea, adică FILOSOFIA CREŞTINĂ – SFERA (omega). Simplificarea limbajului ne-a adus la: CRUCEA (alfa) = cheia SFEREI (omega)

SACRIFICÂNDU-TE, poţi descifra pe X.

Dar cine se poate sacrifica, cine poate primi de bunăvoie, CRUCEA, decât numai cel ce ARDE în minte şi în inima, în gânduri şi în afect. Deci, numai cel ce cunoaşte, iubeşte, şi iubind se sacrifica, adică realizează triunghiul sacru în care:

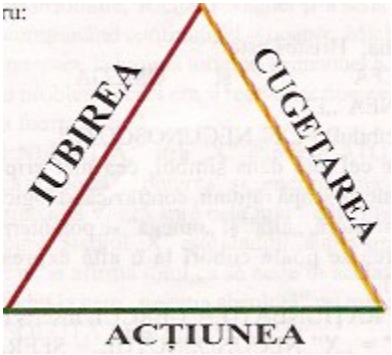

Fig. 27

CUGETAREA = TATĂL

ACŢIUNEA = FIUL

IUBIREA = SFÂNTUL DUH

Dar şi aici se realizează o relaţie logica:

ACŢIUNEA = CUGETUL + IUBIREA

Fiul = Tatăl + Sf. Duh

Care se mai poate exprima şi:

LUMINA = MIRELE + MIREASA

Aşa am ajuns din nou la NUNTA, care este, în fond, suprema CRUCIFICARE, FOCUL, ARDEREA CUGETĂRII ÎN IUBIRE.

Miresele sunt fecioare. Aceasta feciorie exprima, de fapt, chemarea RENUNŢĂRII, căci, A RENUNŢA LA ACTUL SEXUAL, înseamnă să mORI, viu fiind. FECIORIA, exprima autoucidere, omorârea celor V simţuri exterioare, pentru a arde exclusiv în V simţuri interioare. Să revenim

la simbolica cifrelor, şi s-o aplicam parabolei NUNŢII.

Parabola spune ca X (zece) fecioare se prezintă în miez de noapte în faţa MIRELUI, din care V sunt înţelepte, iar V nebune.

Să ne exprimăm cifric:

X = zece.

V = Cinci fecioare înţelepte ard (simţurile interioare)

 = Cinci fecioare nebune sunt stinse (simţurile exterioare)

Deci, de fapt, cele zece fecioare, alcătuiesc una singură, care realizează FOCUL continuu, al celor cinci simţuri interioare, murind pentru cele cinci simţuri exterioare, realizam formula soluţiei de a CUNOAŞTE NECUNOSCUTUL prin: X = X

Cheia Necunoscutului o primeşte cel ce desfiinţează sexualitatea, deci cel ce ARDE în IUBIRE de LUMINA, SUPRAOMUL...

Este confirmarea a ceea ce am găsit în Apocalips, ca în Cetatea de Aur a Divinităţii (SFERA), intra numai cei ce sunt şi ei nişte mici sfere, adică PERLE!...

Simbolica se adevereşte logica... înţelesul paralogic.

Vom trece acum la desfiinţarea altui limbaj simbolic, acela al FORMELOR ÎN ARHITECTURA, abordând o alta varianta de interpretare, interpolând limbajul formelor, simbolica cifrelor.

Pentru aceasta, reluam ca un punct de pornire (alfa), simpla rezolvare arhitecturala a cupolei de la bazilica Sf. Sofia din Constantinopol, iar ca omega, ne vom opri la cea mai complexa rezolvare, de biserica din Moldova, din sec XVI, biserica mănăstirii Suceviţa. Am spus ca limbajul formelor va interpola simbolica, cifrelor, spre a le face să vorbească despre PRIMA REZOLVARE a lui X.

Reamintim cititorului ca:

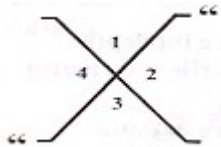

Fig. 28 = II (două bare)

= IV (patru sectoare)

Ce spune acum, Sf. Sofia?

CUPOLA X se rezolva = ÎI nivele pe vertical

= IV puncte de sprijin în plan (pe orizontal)

Grafic, arhitectural, cupola în secţiune verticala, se rezolva astfel:

NIVELUL SUPERIOR

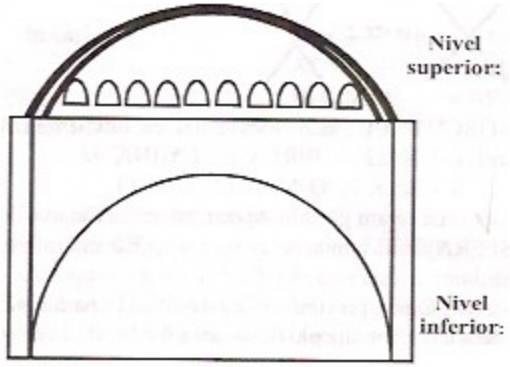

Fig. 29...

O cupola de sprijin pe un cerc

IV puncte de sprijin în plan

Aceasta dispunere pe vertical, indica prima impresie pe care a creat-o Hristos între oameni: dominanta caracterului MORAL al predicii de pe munte, unde sunt recomandate cele patru virtuţi capitale:

1. Curăţenia minţii vulturului
2. Supunerea taurului
3. Blândeţea îngerului-om
4. Curajul şi bărbăţia leului...

IV valori care simbolizează respectiv pe cei IV Evanghelişti, care susţin cupola Pantocratorului. În plan, cupola arata astfel:

Fig. 30...

Deci.

CUPOLA X = UN CERC (I) şi

= UN PĂTRAT (IV).

În care:

I CERC + I PĂTRAT = ÎI FORME, ceea ce verifica relaţia:

= II (bare-nivele)

X =

= IV (sectoare-stalpi)

Conchidem, deci:

Prima etapa parcursa de creştinism, etapa concretizării DOGMELOR, a avut ca rezultat rezolvarea arhitecturala a cupolei bazilicii Sf. Sofia, care consfinţea SUPREMAŢIA VIRTUŢILOR, supremaţia moralei creştine, care reuşise să desfiinţeze sclavajul, căci cupola Pantocratorului se sprijinea pe cele patru virtuţi fundamentale. Când împăratul Iustinian a intrat în Sf. Sofia, a exclamat: te-am învins, Solomoane! Adică îşi exprima mândria ca prin virtuţile poporului său, depăşise măreţul templu ridicat de impartatul Solomon în Ierusalim cu mult mai înainte de venirea lui Hristos pe pământ.

Dar cu sec. VII şi VIII, teologia bizantină înaintează în universul mistic. Faptele dinafară şi împlinirea virtuţilor, sunt socotite drept o fază a începătorilor pe drumul spiritualizării, a celor ce sunt abia în etapa de purificare. Astfel apar Sf. Părinţi filocalici (iubitori de frumos), care creează isihasmul (realizarea liniştii interioare), optând pentru retragere, reculegere şi singurătate. Aceasta noua

etapa de adâncire a adevărurilor evanghelice, se axează cu precădere, pe textele Evangheliei lui Ioan, care culminează cu majorul îndemn: PRIVEGHEAŢI ŞI VĂ RUGAŢI, ca nu ştiţi ora şi ceasul când va veni MIRELE. În felul acesta, părinţii isihaşti, scot în prim plan trezvia minţii ca cea mai înaltă virtute, menita sa curăţească mintea de păcat, făcând-o apta sa ARDA în rugăciune, spre a aprinde astfel, mai departe INIMA – candela a fecioarelor celor înţelepte. Sunt secole când monahismul cuprinde şi persoane din înalta curte imperiala, căci monahul este expresia iubirii, a crucificării supreme. Monahul este un mort pentru lume, chiar şi pentru virtuţile dinafară, şi de aceea primeşte un nume nou, căci este considerat înger în trup, MIREASA lui Hristos. Monahul crucificat deci, în faţa altarului, se leagă singur, optând pentru trinitatea:

SĂRĂCIE – ASCULTARE – FECIORIE.

Monahul este un ascet exterior al postului, metaniilor, privegherii de noapte, a culcatului pe scândură pe scândura goala şi a unor meniuri foarte simple, dintre care fierturile de zarzavat constituie un lux. Dar asceza exterioara nu constituie decât un fundal al adevăratei asceze: asceza interioara mintala, în care meditaţia şi contemplaţia devin treptele necesare atingerii EXTAZULUI la care te ridica rugăciunea inimii, socotita cea de-a treia, şi cea mai înaltă treapta în care mintea ajunge să vadă Lumina ce iradiază din Pantocrator. Şi în secolele când apar: Maxim Mărturisitorul, Grigorie de Nazians, Grigorie Sinaitul, Isihie Sinaitul, Grigorie de Palama, şi culminând cu Simion Noul Teogog, cu al său ucenic Nichita Sitat, mănăstirile se înmulţesc, călugării optează pentru isihie cu miile. Cu toată căderea Constantinopolului sub semiluna otomana, focul filocalic nu se stinge. El arde în muntele Athos, şi de aici trece în Serbia, Ţările Româneşti şi Rusia. TREZVIA MINŢII pune stăpânire pe adepţii filocalici, ai celora ce iubesc FRUMUSEŢEA, iar în Moldova, FRUMUSEŢEA şi TREZVIA MINŢII, fac să răsară splendori în arhitectura şi culori. Domnitorul Moldovei, Ştefan cel Mare, ctitorind mănăstirea Votoped, din Sf. Munte Athos,

demonstrează existenta în Moldova a spiritului TREZVIEI MINŢII şi a FRUMOSULUI. Spiritualitatea nouă se exprima în forme şi culori noi. Turlele ţâşnesc simplificând rezolvarea constructivă a Sf. Sofia, iar picturile invadează şi pereţii exteriori ai bisericii, fenomen unic în lume. Mănăstirea Suceviţa depăşeşte Sf. Sofia prin SUPRA-ÎNĂLŢAREA CUPOLEI, care devine acum o turla, o săgeată ce indica ţâşnirea pe vertical, tendinţa spirituala de cucerire a înălţimii mistice. La modestele mijloace ale moldovenilor, rezolvarea turlelor sunt adevărate performante constructive. Dar cea mai mare performanta o constituie limbajul unor noi forme în spaţiu, care exprima supremaţia TREZVIEI şi a IUBIRII DE FRUMOS, noua ipostaza a spiritualităţii ortodoxe, care deasupra idealului MORALEI pe care îl reprezentase biserica Sf. Sofia de demult, apărea acum un nou ideal, acela al MINŢII ACTIVE şi a INIMII IUBITOARE de frumos. Elita o formase monahii, mândria ţării erau mănăstirile – cetăţi de gândire şi iubire de frumuseţe, adevărate bijuterii, cărora domnitorii li se închinaseră cu respect şi veneraţie.

Dar, să păşim tărâmul istoric, şi să pătrundem în spectaculosul limbaj al formelor arhitecturale.

Vom folosi acelaşi procedeu ca mai înainte, şi vom apela dintr-un început la simbolica cifrelor:

„X” = II (două bare – două nivele)

= IV (patru sectoare – patru puncte de sprijin)

Adică ceea ce Sf. Sofia o exprima în plan printr-un cerc închis într-un pătrat. Saltul rezolvării de la mănăstirile Neamţ, Suceviţa, Moldoviţa, Voroneţ, Gura Humor, Slatina, Bistriţa etc., ne aduce la o nouă schema în plan a rezolvării turlei, plan care se exprima grafic astfel:

Fig. 31…

Deci, o dublare a rezolvării anterioare.

Avem acum: UN CERC închis unui PĂTRAT exterior – arcadelor de sprijin, şi al DOILEA CERC (turla) închis unui alt PĂTRAT – arcuri de sprijin.

Ambele unităţi sunt ierarhizate în spaţiu, după cum urmează:

— NIVELUL SUPERIOR (CUPOLA sprijinită pe PATRU ARCURI – GÂNDIREA, MINTEA

— NIVELUL INFERIOR (CERC sprijinit pe PATRU ARCADE – VIRTUTEA, INIMA

Această schemă, exprima, realmente, cea mai rafinata metamorfoza al lui X – CUPOLA – UNITATEA, care se sprijină pe PATRU FACULTĂŢI MINTALE; acestea se sprijină la rândul lor pe CERCUL celor PATRU VIRTUŢI FUNDAMENTALE.

Aceasta înseamnă dominaţia MENTALULUI, a focului CUGETĂTOR asupra virtuţilor, ridicarea gândirii la un nivel superior virtuţilor, făcând posibil astfel accesul către X a cărui cupola s-a transformat în turla. Ceea ce am tradus până acum este numit limbajul grafic al simbolicei formelor studiate pe orizontal, la rece. Impresia monumentului, însă, este fierbinte.

Privita din exterior, Suceviţa este o bijuterie, căci FRUMUSEŢEA canta în forme şi picturi multicolore. Biserica, privita de departe, pare o corabie cu un catarg. Ea este corabia ce biruie furtunile şi valurile vieţii, şi Suceviţa este atotbiruitoare prin FRUMUSEŢE! În interior Pantocratorul (Hristos) este proiectat pur şi simplu pe vertical în vârful săgeţii turlei. Privita exact din centrul

naosului, perspectiva crează forme de adâncime, pe vertical… priveşti parca barca în adâncul cerului!

CA SA VEZI FRUMUSEŢEA, TREBUIE SĂ STAI ÎN CENTRU ŞI SĂ PRIVEŞTI ÎN SUS, SPRE PANTOCRATOR! …

Privin în sud, către Pantocrator, zăreşti în mijlocul STELEI cu patru colţuri, a MINŢII, STEAUA cu patru colţuri, a virtuţilor.

„Privind STEAUA cea LUMINOASA A DIMINEŢII” (alta definiţie a lui Hristos, în Apocalips), auzi unduirea melodioasa a vocilor psaltice, simţi mireasma tămâiei din cădelniţe, pentru ca, în cele din urmă, privirile să se oprească la CANDELABRUL ce pluteşte în spaţiu, dând TATĂLUI numele de: PĂRINTELE LUMINILOR, sursa de Lumina pentru întreg naosul, luminat de maiestuozitatea CANDLABRULUI care prin FOC aduce LUMINA!

CANDELABRUL este cel mai direct simbol al DIVINULUI X, care se traduce printr-o orga de lumini, rezultat al FOCULUI produs de ceara de albine. Taina Liturghiei se săvârşeşte în absida de răsărit, ferecata de catapeteasma, de uşi şi zvera. Epicleza transforma PÂINEA şi VINUL în TRUP şi SÂNGE (forţa de gândire). Apoi, cei pregătiţi, cei curaţi, se împărtăşesc mistic cu Puterea din Virtutea Lui, şi cu Forţa din Forţa Gândirii Lui.

1. Degetele pipăie lumânarea care arde.
2. Nările simt mireasma tămâiei.
3. Urechile asculta muzica melodioasa a Cinei de Taina a Fiului lui Dumnezeu.
4. OCHII PRIVESC TRUPUL ŞI SÂNGELE din potir.
5. Limba GUSTA Taina Euharistica

Astfel, toate cele cinci simţuri exterioare, biserica vrea să le transfigureze, să le închine şi să le hrănească cu simboluri… ca prin cele cinci simţuri exterioare, să învieze celelalte cinci simţuri interioare.

În cele ce am prezentat până acum, am recurs la simbolica celeziastica a obiectelor de cult, care şi ele alcătuiesc, după cum s-a putut vedea, un limbaj cât se poate de accesibil, fiind la îndemâna oricui. Dar acest

limbaj simbolic celeziast, ca orice limbaj simbolic se cere meditat, pătruns pana la semnificaţii şi apoi corelat cu celelalte limbajuri simbolice ale formelor, ale cifrelor, ale desenelor grafice, ale paletei cromatice etc... Dar să revenim la Suceviţa, la grafica ei în plan. Planul mănăstirii Suceviţa este exprimat în ansamblu printr-o cetate cu patru laturi şi ziduri înalte, solide, biserica fiind de obicei, în mijlocul cetăţii. Accesul la cetate se face printr-un turn clopotniţă, care domina ca înălţime cele patru turnuri, din cele PATRU colţuri ale cetăţii.

Deci: 1 – 4 – 4

— 1 = o clopotniţă înaltă

— 4 = patru ziduri puternice de apărare

4 = patru turnuri în fiecare colţ al cetăţii

Regăsim, aşadar, 1 – 4 – 4, pecetea aleşilor, simbolul Filosofiei Christianice, CETATEA NOULUI IERUSALIM, construită din piatra de iapsis, a cărei latura are 1 – 4 – 4 coti. Se verifica, deci, simbolul din Apocalips al cifrului amintit. Noutatea este prezenta clopotelor, care şi ele sunt nişte variante de cupole, iar limba are la capăt o mică sfera care face clopotele să cânte. Interesant este faptul ca moldovenii aveau pasiunea SIMFONIEI de CLOPOTE, căutând cu precădere diferenţele mari de timbru, cu menţiunea ca simfonia avea loc numai pentru anunţarea Sf. Liturghii, în timp ce, pentru celelalte slujbe (vecernie, utrenie, parastas), se trăgea un singur clopot, şi acela de mărime mijlocie.

Am prezentat cetatea în ansamblu. Acum să ne referim la desenul grafic, în plan, al bisericii. Planu bisericii scoate în relief CRUCEA, însuşi planul reprezintă o CRUCE, biserica având în fiecare punct cardinal cate trei ferestre: III ferestre la peretele de apus, III ferestre în absida de răsărit, şi cate III ferestre pe cele două abside laterale. De patru ori III, da 12, adică numărul celor 12 apostoli.

PLANUL BISERICII din MĂNĂSTIREA SUCEVIŢA

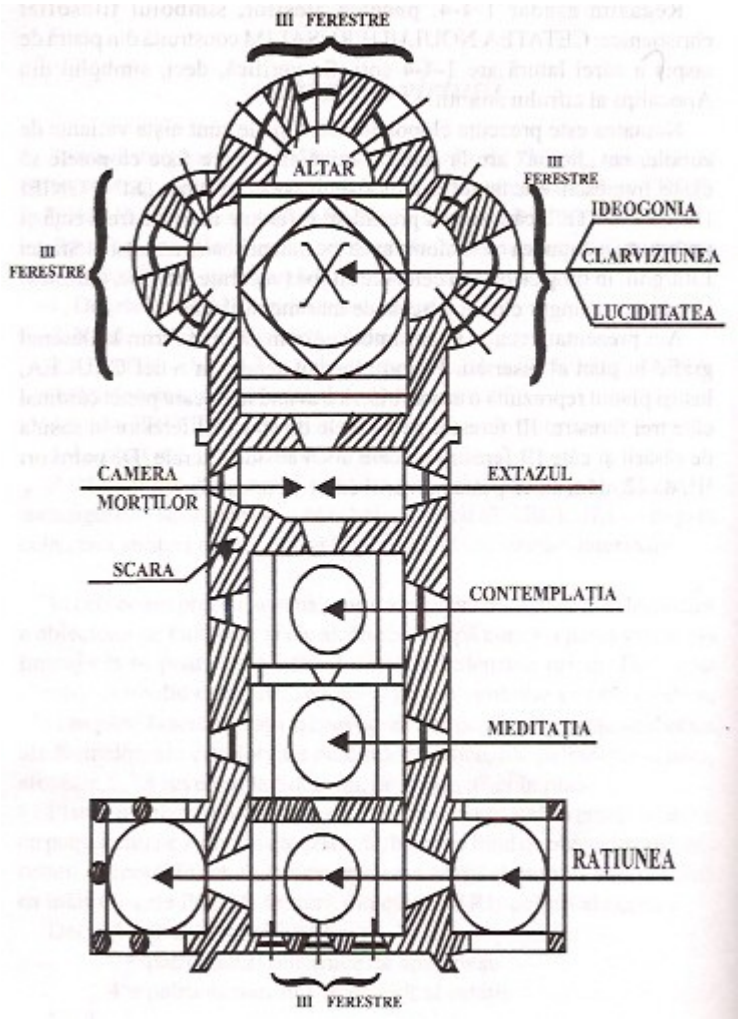

Fig. 32

O curiozitate a rezolvării în plan a bisericilor moldoveneşti din aceasta perioada este apariţia camerei morţilor, unde se îngropau domnitorii acelei perioade, camera care separa net pronaosul de naos. Astfel naosul apare definit de X (zece) goluri, adică IX ferestre plus I (una) uşa.

Deci: naos + altar = X (zece) goluri... aceasta făcând abstracţie de catapeteasma. Dacă luam în consideraţie şi catapeteasma care separa altarul de naos, simbolul cifric al golurilor capătă o semnificaţie neaşteptată. Să detaliem naosul şi altarul, separate prin catapeteasma:

Detaliu plan: Naos şi Altar

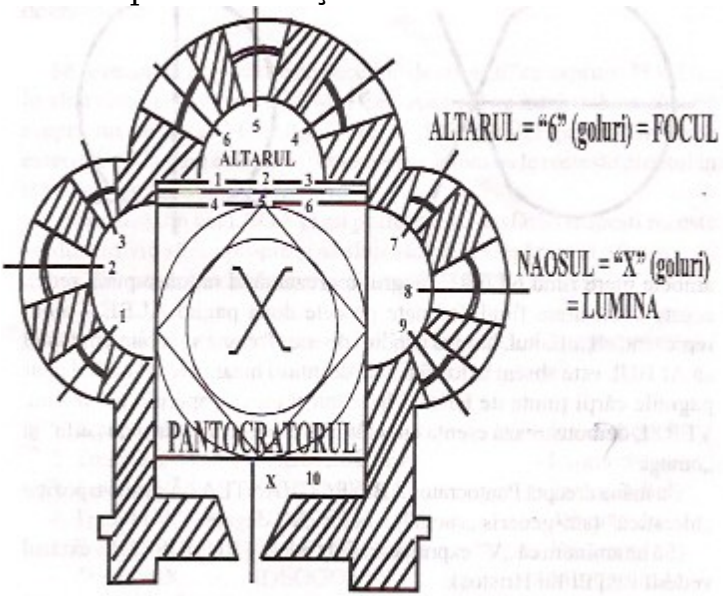

Fig. 33

ALTARUL = 6 (goluri) = FOCUL

NAOSUL = X (goluri) = LUMINA

Altarul este pecetluit de cifra 6 care exprima FOCUL, iar naosul este pecetluit de X (1 – 4 – 4), care exprima LUMINA. Aşadar, în altar, arde FOCUL 6, pe care îl aprinde PREOTUL, deci el este un FOC de Prometeu, care aduce FOC din Pantocratorul X, din mijlocul naosului, pictat sus de tot, în înaltul cerului. Pantocratorul X, Hristos, este pictat pe calota sferica a turlei, îmbrăcat într-o cămaşă ROŞIE (IUBIREA – SÂNGELE – VINUL), şi drapat peste umeri cu o pânză VERDE (GÂNDIREA – TRUPUL – PÂINEA). În mâna stângă tine o carte deschisă, pe filele careala stau scrise literele greceşti:

 şi , ambele litere fiind negre, negrul reprezentând raţiunea pura, rece, aceste două litere fiind desenate pe cele două pagini albe, albul reprezentând infinitul, Lumina gândirii divine. Trebuie să subliniem faptul ca ALBUL este absent în toată paleta de culori bizantină, albe fiind doar paginile cărţii ţinute de Hristos în mâna stângă. Coperţile cărţii fiind verzi, demonstraza esenţa cugetătoare filosofica

a cărţii cu şi .

Cu mana dreapta Pantocratorul BINECUVÂNTEAZĂ printr-o poziţie hieratica (sui-generis, sacra) a celor V degete. Să ne amintim ca V exprima stadiul vederii FRUMUSEŢII, extazul vederii FETEI lui Hristos!

Privit însă din afară, Pantocratorul (ATOTSTĂPÂNITORUL) rămâne tot enigma, tot un X necunoscut, căci, Hristos când vorbeşte, El vorbeşte numai cu V degete de la mana dreapta, în timp ce celelalte V degete de la mâna stângă tac, pentru că ţin CARTEA ENIGMELOR a lui Alfa şi Omega. Cifra V este însă exprexia planetara şi specifică a isihaştilor, a filocalicilor IUBITORI DE FRUMUSEŢE. Dar, iubitorii de frumuseţe, vad doar o FATĂ a lui Hristos. Cealaltă FATA, adică V-ul răsturnat, nu-l văd, căci e ascuns în Cartea Pecetluita de Alfa şi Omega, respectiv, VERDELE şi ALBUL. Deci, isihaştii vad Lumina ce izvorăşte din SFERA, primesc binecuvântarea de la V degete de la mana dreapta, fără însă să poată descifra enigmele celorlalte V degete de la mâna stângă. Cartea ALBA cu peceţi verzi şi litere NEGRE, este încă enigmatica, ermetica pentru ei, pentru că citesc din avan numai Evangheliile, iar Apocalipsul îl neglijează, considerându-l scandalos şi enigmatic.

Să revenim la altar, care este pecetluit de cifra 6, ce exprima FOCUL. În altar, deci, se coboară FOC din cer. Aici, cel ce intra trebuie să aibă asupra lui pecetea FOCULUI, adică să fie MORT pentru simţurile exterioare. Una din cele mai frumoase rugăciuni ce le rosteşte preotul în taina în altar, glăsuieşte astfel: „Nimeni din cei legaţi cu pofte sau cu desfătări trupeşti, nu este vrednic să vină sa se apropie şi să slujească Ţie, Împărate al Slavei, căci a sluji Ţie este lucru înfricoşat şi pentru puterile cereşti…”

Ierarhia slujitorilor altarului are 6 trepte, deci 6 trepte pecetluite cu FOCUL sacru, după cum urmează:

1. Treapta a IV-a – ARMONIA Ierodiaconul
2. Treapta a V-a – FRUMUSEŢEA Ieromonahul
3. Treapta a VI-a – SUBLIMUL Protosinghelul
4. Treapta a VII-a – LUCIDITATEA Arhimandritul

5. Treapta a VIII-a – CLARVIZIUNEA Episcopul
6. Treapta a IX-a – IDEOGONIA Mitropolitul
7. Treapta a X-a – ABSOLUTUL Patriarhul
PĂRINTELE LUMINILOR

Iată-ne abia acum ajunşi la cea mai enigmatica cifra arabă, 7, simbol absolut al SACRULUI, al SFINŢENIEI. Abia acum putem gândi la cele 7 biserici, cele 7 stele, cele 7 sfeşnice de aur, cei 7 îngeri, cele 7 trompete succesive din Apocalips, dar mai ales la CARTEA cu 7 PECEŢI din cap. V, verset 5. Hristos apare într-o noua ipostaza. EL este LEUL cel vrednic să deschidă cele 7 peceţi ale cărţii ce sta în faţa tronului, reprezentând cele 7 pedepse ce vor veni în final asupra celor nepecetluiti cu cifra 1 – 4 – 4.

Aici este cazul să ne oprim şi să încercăm pe cât ne vom permite simbolurile celor II fete paralele ale lui Hristos.

La prima Sa venire pe pământ, Hristos a luat chip de MIEL, arătându-se răbdător, bun şi milos. La cea de-a doua venire, El îşi va arata cea de-a doua fata, aceea de LEU, care nu rabda, nu iartă, şi nu se îndura de nimeni şi de nimic, căci LEUL este expresia celui ce judeca cu dreptate.

X = I Hristos
X = ÎI fete: MIEL şi LEU
X = IV virtuţi fundamentale
X = I = ÎI = IV

Aceasta este definirea completa a lui X, din punctul de vedere al grafiei cifrelor romane. Rămânând la acest limbaj al simbolurilor cifrice, să scoatem în relief grafica lui V, căci treapta a cincea este treapta FRUMUSEŢII care caracterizează întregul complex-manastire de la Suceviţa.

Vom regăsi, în primul rând relaţia cifrelor arabe, care ne asigura că suntem pe drumul cel drept: 1 – 4 – 4.

Să vedem ce marchează treapta a V-a:

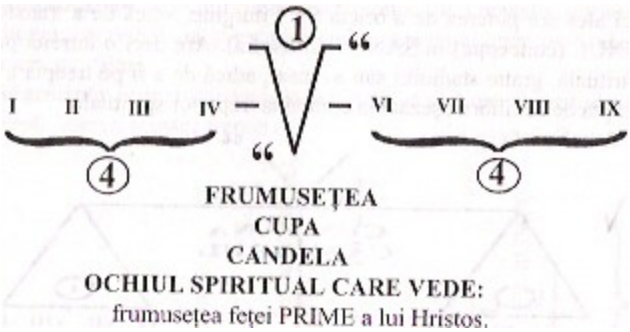

Fig. 34

FRUMUSEŢEA

CUPA

CANDELA

OCHIUL SPIRITUAL CARE VEDE

frumuseţea fetei PRIME a lui Hristos.

V exprima terminarea unui ciclu de patru trepte, adică raţiunea, meditaţia, contemplaţia şi armonia (extazul în faza prima) şi intrarea într-o stare de echilibru stabil echidistant, fata de extrema din stânga (I raţiunea şi treapta din extrema dreapta / IX ideogonia)

V mai exprima treapta a doua a NUNŢII, adică vederea fetei MIRELUI-MIEL.

V exprima trezirea la viaţa a ochiului lăuntric spiritual, care ARDE văzând fata luminoasa a lui X de pe Tabor.

V exprima învierea, trezirea la prima fază a ÎNVIERII celui ce este MORT pentru lumea exterioară. Este un om care a păşit în zona anormalismului care tace, nu mai vrea să audă nimic, nu doreşte să vadă pe nimeni, se mulţumeşte cu puţina apa şi pâine pentru ca VEDE, pentru ca a pătruns cu privirea, cu ochiul minţii în Împărăţia Luminilor. Trage obloanele la ferestre, încuie uşa având doar grija candelei care împrăştie în chilia sa o modesta şi suava lumina, rod a FOCULUI, rod al untdelemnului, căci împleteşte mereu funia meditaţiei şi contemplaţiei.

V exprima deci, MOARTEA totala, pe de o parte, şi ÎNVIEREA ochilor lăuntrici, pe de altă parte.

V exprima în sfârşit, în ierarhia ecleziasta, treapta a

doua a ieromonahului, adică a monahului preot, vrednic de a oficia 6 din cele 7 taine ale bisericii.

Preotul are har, căci arde… Arzând are putere… are puterea de a transforma APA (învăţătura, simbolurile) în VIN (concepţie), dar, mai ales, area puterea de a oficia Sf. Liturghie, adică de a transforma VINUL (concepţia) în SÂNGE (filosofia). Are, deci, o întreită putere spirituala, gratie studiului sau avansat, adică de a fi pe treapta a V-a treapta de echilibru, aşezată la cumpăna treptelor spirituale. Adică grafic:

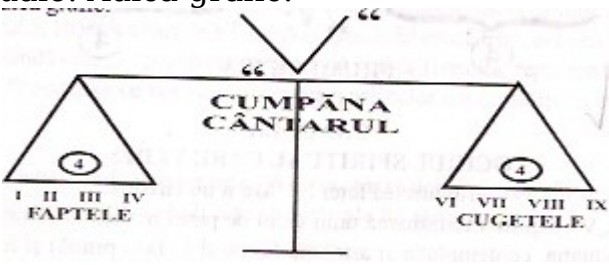

Fig. 35

Poziţia centrala, de mijloc a lui V, îl face apt şi vrednic de a cântări, de a judeca FAPTELE poporului. El trebuie să fie confesorul care să asculte mărturisirea faptelor, şi să judece de la caz la caz dacă fapta, dacă abaterea comisa este doar o greşeală sau un păcat. Iată sarcina cea mai dificilă a preotului, aceea de a cântări greutatea abaterii de la legi, şi să constate dacă e doar o greşeală întâmplătoare şi nevinovata, sau un păcat grav ce nu poate fi dezlegat. Pentru a împiedica transformarea greşelii în păcat, ieromonahul-preotul trebuie să fie un permanent supraveghetor al evoluţiei gândirii ucenicului său, ferindu-l prin aceasta să cadă în păcat. Aceasta este marea taina a pocăinţei, a confesiunii, ca prima condiţie care să facă posibila revenirea din greşeală la starea de echilibru, de curăţenie. Vindecarea rănilor spiritului prin confesiune, prin pocăinţa sincera, creează premizele vindecării şi bolilor trupeşti prin post şi dezlegări cu 7 preoţi. Taina prin care se vindeca bolnavii (Sf. Maslu), nu se poate realiza cu un singur preot, ci cu 7 preoţi, adică cu puteri sporite, deoarece boala trupului este exprexia unei

grave boli interioare, necunoscute. Cifra 7 este chemata sa vina ea însăşi, adică preoţii încearcă printr-o înşeptită chemare să aducă de fata însuşi pe Hristos, ca să vindece pe cel bolnav, ce zace în necredinţa.

Am descifrat până acum stadiul V, cu caracteristicile lui majore. Din analiza planului bisericii Suceviţa, am constatat că planul pridvorului şi al pronaosului reflecta primele patru trepte ale urcuşului: raţiunea, meditaţia, contemplaţia şi extazul, în faţa armoniei care corespunde cu „camera morţilor”.

Să analizam acum biserica de la Suceviţa, în secţiune longitudinala, ca o reflectare a acestor trepte:

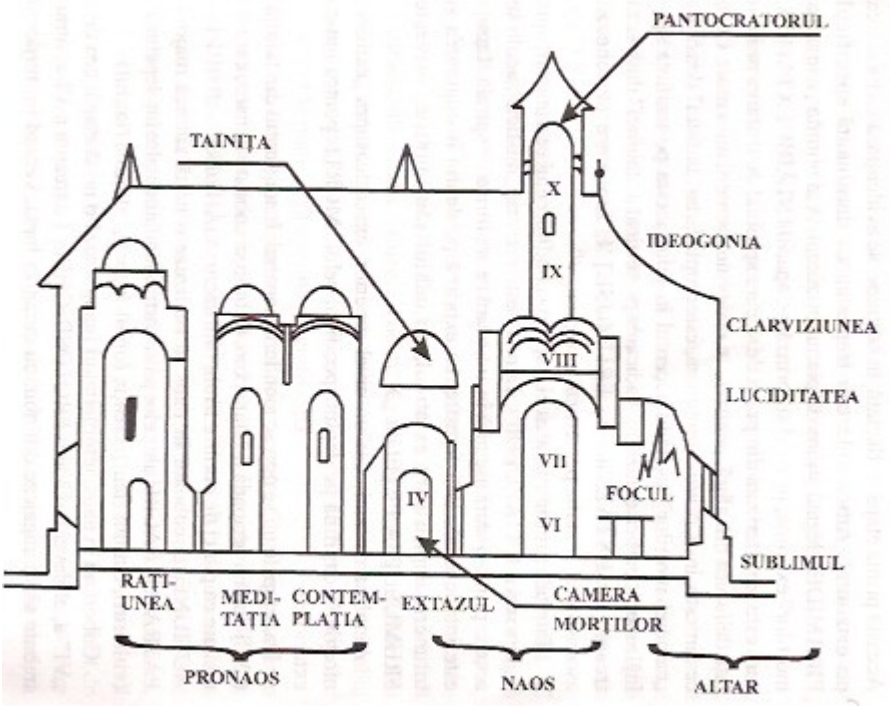

Fig. 36

Din planul bisericii, am văzut ca pridvorului i s-au adăugat două foişoare cu reazem pe stâlpi, făcând ca pridvorul (RAŢIUNEA) să se dezvolte, formând trei încăperi, ceea ce marchează o tripla importanta a primei trepte RAŢIUNEA.

Am văzut ca prima etapa, PURIFICAREA, are trei

trepte: raţiunea, meditaţia, contemplaţia, care formează o unitate fluenta şi în secţiune. Aceasta prima etapa reflectata în secţiune, se evidenţiază cu mişcarea pe orizontal, adică cele trei trepte au ca dominanta specificul PIRAMIDEI legata strâns de planul orizontal. Aşa numita camera a morţilor, exprima în mod surprinzător apariţia STĂRII EXTATICE, pentru care, fata de lumea dinafară, el devine asemeni unui mort. Ceea ce uimeşte însă, privind secţiunea, este amplasarea tainiţei deasupra camerei morţilor, punând accentul în felul acesta pe tendinţa spre înălţime, specifica extazului. Ridicarea pe vertical a tainiţei, ilustrează treapta de extaz în faţa FRUMUSEŢII, fapt care marchează concesiunea, mutarea pe vertical a treptei V. Tainiţa, prin asamblarea ei, exprima condiţia celui ce a atins treapta exterioară a extazului. Tainiţa este secreta, mistica, acolo se accede printr-o scara ascunsa în zid, scara care are forma de spirală. Tainiţa este întunecoasă, fără ferestre, ea exprima pe deplin însingurarea şi întunericul prin care extaticul, cu ochiul sau lăuntric, priveşte FRUMUSEŢEA FETEI lui X. Amplasarea tainiţei la nivel superior, exact deasupra camerei morţilor, exprima pe deplin specificul celor MORŢI pentru lumea exterioară. Dar etapele nu se opresc aici, ieromonahul, însinguratul din tainiţa V, după o perioadă de stat acolo, trebuie să coboare în naos, care nu mai are ca punct de pornire triunghiul sacru, GÂNDIRE-IUBIRE-ACŢIUNE, ci coboară în naos să realizeze o nouă sinteza majora, PĂTRATUL SACRU al celor patru virtuţi fundamentale: înţelepciunea (vulturul), curajul (leul), creaţia (omul-inger) şi slujirea (taurul). Coborând în naos, ieromonahul inaugurează o nouă etapa, cea de-a VI-a, el devenind de acum PROTOSINGHEL. Pe treapta a şasea, omul trebuie să se angajeze din nou cu curaj în lupta, venind în mijlocul oamenilor, coborând adică în REALITATE. Treapta a V-a este treapta retragerii şi a morţii, dar în acelaşi timp şi a primei învieri. Din tainiţa omul trebuie să coboare din nou în mijlocul oamenilor pentru a descifra în continuare celorlalţi cealaltă fata a lui

X, să pătrundă adică în cartea cu alfa şi omega, căci dacă V este fata alfa a lui X, el trebuie să reia ascensiunea pentru a cunoaşte şi fata omega a aceluiaşi X.

Naosul din secţiunea longitudinala scoate în evidenţă fluenta treptelor pe înălţime, VI, VII, VIII, şi IX, reflectând treptele purtătoare de FOC către NECUNOSCUTUL X.

Concepţia FOCULUI porneşte de la primul cerc al celor patru virtuţi, căci stadiul VI reprezintă însăşi stabilitatea în FOC, adică FOCUL VIRTUŢILOR. Când V coboară în naos pe treapta VI el vine îmbrăcat cu FOC între oameni, coboară în mijlocul realităţii, contradicţiilor şi erorilor. Dacă începutul urcuşului a marcat lumea simbolurilor şi a icoanelor, treapta a VI-a este chemata către noi sinteze cu caracter filosofic de FOC.

Prima sinteza de FOC este qvartetul virtuţilor de care am vorbit. Al doilea qvartet este qvartetul cugetător, realizarea unei concepţii realiste asupra vieţii ca rezultat al pătrunderii limbajului simbolic. Stadiul VI este chemat din nou la efort, pentru a descoperi cea de-a doua fata a lui X. De data aceasta i se cere să treacă cifrul contradicţiilor dintre oameni, a neanţelegerilor şi a confuziilor lor. Lui VI i se cere acum depăşirea limbajului simbolic, şi crearea unui limbaj realist ştiinţific, care să fie limpede şi să dea un limbaj tuturor întrebărilor pe care i le pune în faţa ştiinţa şi civilizaţia. Aceasta este ascensiunea de la concepţie către filosofia pe care o oferă naosul şi o întreţine cu străşnicie FOCUL care coboară în ALTAR. În acest context, altarul are de acum rolul de FOC INCITATOR, dinamizând mişcarea pe vertical. Noua ascensiune cere părăsirea tainiţei, necesitând revenirea la realitatea dura şi crunta a lumii care zace în erori şi confuzii, la nivelul concepţiilor. Stadiul V al tainiţei este chemat în tumultul luptelor ideologice, tot aşa cum a procedat Hristos care nu s-a ferit de farisei, ci i-a înfruntat, riscându-şi propria viaţă. Dacă stadiul V cere răstignirea simţurilor dinafară, stadiul VI cere sacrificarea însăşi a liniştii dobândite prin contemplaţie şi rugăciune, şi angajarea în tumultul furtunos al ereticilor şi fariseilor. Hristos însuşi a trăit

prima parte a vieţii retras în introspecţie, contemplaţie şi extaz. Treizeci de ani a trăit ocupându-se de propria sa evoluţie, iar la vârsta de treizeci de ani a coborât în mijlocul zbuciumatei realităţi. Stadiul V reprezintă MIREASA în viaţa parţială, care arde într-o singură candela din cele cinci necesare: candela vederii FETEI MIRELUI. Ea însă este respinsa în întunericul cel mai dinafara al raţiunii, care are sarcina de a realiza sinteza filosofiei, adică 1 – 4 – 4.

Treapta a VI-a este un nou contact cu planul orizontal pe care sta proiectat cercul turlei înscris în alte două pătrate, adică forma deja cunoscută de noi: 1 – 4 – 4.

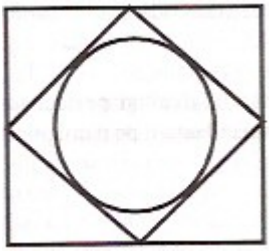

Fig. 37
1 – turla
4 – primul pătrat de arce al virtuţilor
4 – al doilea pătrat de arcade, gândirea qvadrivalenta
1 – 4 – 4

Gândirea qvadrivalenta se referă la sintetizarea circulara a raţiunii, meditaţiei, contemplaţiei şi extazului cu care treapta a VI-a este chemata sa acţioneze. Stadiul VI este obligat să reia raţiunea de la capăt, extinzându-şi stadiul în ştiinţele laice, spre a le integra într-o finala FILOSOFIE. Stadiul V nu cunoaşte filosofia, ci numai stadiul de concepţie. Păşind în stadiul VI, mintea este chemata sa răscolească de data aceasta, toate cărţile ştiinţifice, căci Filosofia Christianica este o filosofie ştiinţifică, realista la care misticul poate avea acces numai printr-un nou ciclu de evoluţie mintala. El trebuie să se jertfească din nou, să renunţe chiar la bucuriile extazului pe care le oferă FRUMUSEŢEA, şi să păşească pe noua treapta REALISTA, care să-l introducă treptat în

cunoaşterea filosofiei divine. Dacă stadiile VI, VII şi VIII marchează amplificarea FOCULUI, stadiul IX anunţă apropierea stadiului X al Luminii mintale, când alfa şi omega ajung să fie descifrate.

Dacă toate stadiile de FOC, IV, V, VI, VII, VIII şi IX exprima creşterea arderii lăuntrice a MIRESEI, în plin efort de spiritualizare, stadiul X exprima NUNTA ABSOLUTA, suprema, pătrunderea în cămara tainica a NUNŢII în care MIREASA este vrednica sa citească Cartea filosofica a lui Alfa şi Omega, ajungând să şi înţeleagă „SABIA CEA CU DOUĂ TĂIŞURI” A ADEVĂRULUI. NUNTA ABSOLUTA marchează triumful FILOSOFIEI CHRISTIANICE, identificarea cu alfa şi omega, cunoaşterea acelei Cărţi pe care Pantocratorul o ţine în mâna stângă. Catapeteasma (perete care separa altarul de naos), poarta în registrul superior rezolvarea NUNŢIALĂ a relaţiei FEMEIE – BĂRBAT. Registrul superior al catapetesmei, prezintă o ICOANA FINALA, care, prin simbolurile pe care le asociază, are menirea sa aducă răspunsul final ce încununează prin conţinutul lui toate celelalte simboluri şi icoane de până acum. În marea majoritate a bisericilor româneşti, catapeteasma este încununată în forma de Cruce, sculptata şi aurita, pe care însă, Hristos nu este prezent, nu este pictat, căci El a înviat, lăsând pământului Crucea ca simbol al jertfei şi al biruinţei în acelaşi timp.

Imediat, în stânga şi dreapta Crucii, stau: Fecioara Maria pictata în roşu, şi Ioan Evanghelistul, pictat în verde, ambii simbolizând biserica cea vie a MIRESELOR NUNTITE. Femininul – FECIOARA care iubeşte (roşu) şi masculinul – RAŢIUNEA care gândeşte (verde).

Aceste două personaje, după cum ştim, au fost unite de Hristos într-o noua şi indedita căsătorie sacra, înainte ca El să-şi dea duhul, zicând lui Ioan: „Fiule, iată MAMA ta!”, iar Fecioarei Maria: „Mama, iată FIUL tău!” Celebrarea acestei căsătorii, s-a făcut pe Golgota, în clipele ce au culminat cu drama crucificării şi a morţii.

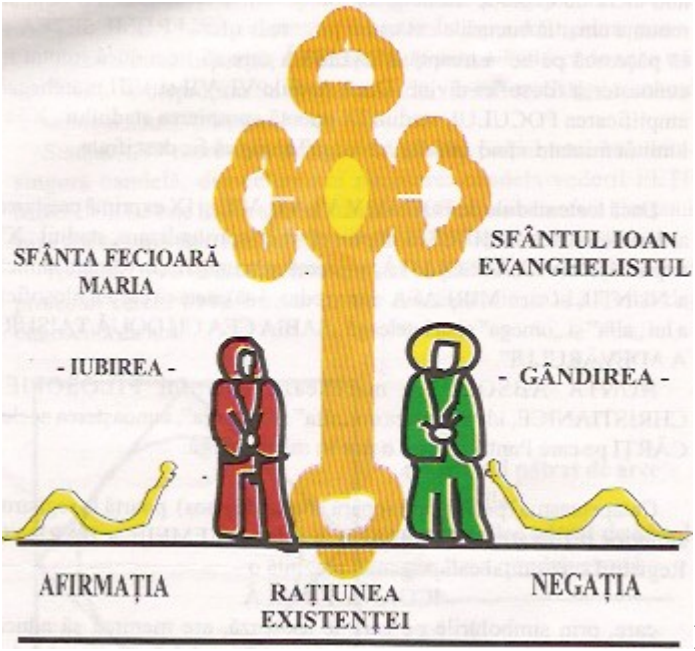

Fig. 38

Hristos şi-a început propovăduirea la NUNTA din Cana Galileei, transformând prin FOC apa în vin, pentru ca, în ultimele clipe ale vieţii Sale, ultima Sa acţiune să însemneze oficierea supremei căsătorii, unirea dintre două feciorii: Fecioara Maria, simbol al IUBIRII, şi Feciorelnicul Ioan, simbol al GÂNDIRII, unire care s-a realizat şi-n realitate, căci Ioan Evanghelistul a rămas protectorul Maicii Domnului până la sfârşitul vieţii acesteia. ICOANA noastră este însă completată de prezenta a doi şerpi, unul supus Iubirii (în stânga), celălalt supus Gândirii (în dreapta). Şarpele este simbolul primului instrument al gândirii, RAŢIUNEA. Alegerea şarpelui ca simbol în aceasta icoana, scoate în relief biruinţa iubirii şi a gândirii asupra raţiunii pure, care are însuşirea sa nege şi să afirme în acelaşi timp. Cei doi şerpi prezenţi pe catapeteasma, exprima biruinţa GÂNDIRII IUBITOARE asupra raţiunii reci, singura facultate prin care omul poate să nege adevărul. Căci cei doi şerpi de pe catapeteasma exprima biruinţa filosofiei asupra afirmaţiei şi negaţiei, căci singrua, filosofia divina, este mai presus de orice

afirmaţie şi negaţie, aceasta datorită ADEVĂRULUI ABSOLUT, biruitor asupra RAŢIUNII PURE. Cununia dintre Fecioara Maria şi Ioan Evanghelistul mai exprima ceva: DESFIINŢAREA SEXELOR, transfigurarea sotiei în mama, şi a soţului în fiu, în care fiul este chemat să apere ceea ce are mai de preţ, MAMA – IUBIREA. Acesta este de fapt, sensul înţelepciunii şarpelui, aşa după cum şarpele îşi ascunde capul în faţa pericolului, tot aşa GÂNDIREA trebuie să-şi apere IUBIREA, adică MINTEA să facă totul pentru a păstra intacta INIMA. În acatistul „Rugului Aprins”, la icosul al şaselea, Maica Domnului este cantata astfel:

„Maica a Domnului! Inima de Lumina!
Maica a Domnului! Inima Pământului!
Maica a Domnului! Inima fără vina!
Maica a Domnului! Inima a CUVÂNTULUI!”

Împătrita definire a Maicii Domnului ca INIMA este încununată cu aducerea în prim plan a relaţiei:

INIMA – CUVÂNT
adică
IUBIRE – GÂNDIRE

Adevărata NUNTA este cununia dintre IUBIRE şi GÂNDIRE, Lumina izvorăşte tocmai din aceasta cununie în care, cunoaşterea evoluând pe cele mai înalte trepte, ajunge să descopere superioritatea IUBIRII ca ESENŢA A VIEŢII ŞI EXISTENTEI. Dacă prin femeie a venit căderea (Eva a fost prima cea care a muşcat din mărul oprit), prin FEMEIA – FECIOARA a venit şi salvarea, FEMEIA – FECIOARA reluându-şi dreptul de supremaţie filosofica asupra bărbatului.

Dacă IUBIREA este în funcţie de stadiul atins în CUNOAŞTERE, IUBIREA, rod al CUNOAŞTERII, preia supremaţia valorica, exercitând, în final dominaţia asupra GÂNDIRII.

„La început a fost Cuvântul – GÂNDIREA...” glăsuieşte Evanghelia de la Ioan, dar în final, IUBIREA marchează sfârşitul, adăugăm noi, şi alături de noi, biserica aduce omagiul ei Maicii Domnului, cea „mai

cinstita decât heruvimii, şi mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii…”

Prin aceasta ultima icoana, POMUL VIEŢII, îşi recăpăta pentru vecie valoarea de simbol al FILOSOFIEI DIVINE. POMUL VIEŢII îşi afirma valoarea sa filosofica, ca ultim simbol al nostru. POMUL VIEŢII luminează, Pomul Vieţii cânta, Pomul Vieţii vibrează în bogăţia sa cromatica, Pomul Vieţii împrăşti mireasma, el se lasa pipăit şi chiar gustat, dar cu… MINTEA.

Eliberarea, restaurarea omenirii căzute, îl readuce pe om în raiul pierdut, chiar în faţa POMULUI VIEŢII. Omul este reprimat în raiul desfătării filosofice, să se bucure din plin de POMUL VIEŢII. Acest pom este singurul întreg ce nu trebuie privit ca materie, ci ca spirit. De aceea el trebuie să rămână perfect intact, nicio frunza să nu fie desprinsa, niciun fruct să nu fie rupt. Coroana, frunzele, fructele, formele sunt o simfonie de de lumini, de sunete, de culori, de miresme din care te poţi împărtăşi în voie, MINTAL! Te poţi apropia de el, îl poţi privi, îl poţi asculta, îl poţi pipăi, îl poţi chiar şi gusta, dar cu GÂNDUL!… Ruperea unei frunze sau a unui fruct ar însemna o infamie, o lezare a unicităţii sacre a acestui POM – SFERA FILOSOFALA, care este POMUL VIEŢII, şi în acelaşi timp, al morţii, căci cine calca regula acestui joc, cine îndrăzneşte să rupă ceva din el, acela este un rob numeric al simţurilor din afară, şi nu merită să rămână în Împărăţia Luminilor! El trebuie zvârlit prin blestem dincolo de porţile raiului, să muncească, să lucreze, să depună efort, prin strădanie şi suferinţa, ca să-şi făurească spada de foc, cea cu două tăişuri, cu care să înfrunte îngerul albastru care păzeşte porţile abstracte ale raiului. Coborârea la planul concret, naşte sexualitatea, cea mai încurcată problema a secolelor, piatra de poticnire a gânditorilor. De aceea sexul opus trebuie ridicat la planul abstract, privit şi contemplat. Abia atunci acest MAR OPRIT, poate fi ridicat la valoarea de cheie a boltii, cheia POMULUI VIEŢII, cheie a SFEREI FILOSOFALE. Cine gusta concret din sex… naşte în dureri… cunoaşte durerea şi suferinţa, blestemul vieţii

pozitive în trup muritor, rămâne sub pecetea izgonitului din rai, care nu poate avea acces la unicitatea SFEREI lui X. Cel ce trăieşte în simţurile exterioare, este mort pentru rai, nu poate cunoaşte raiul, este asemenea unui rebut zvârlit în ÎNTUNERICUL cel mai dinafară. Cei ce trăiesc în PIRAMIDA, sunt nişte morţi, orbi şi schilozi pentru cei din SFERA. Ca să ajungi însă în SFERA, trebuie să fii un mort pentru piramida, adică să depăşeşti PIRAMIDA, angajându-te treptat pe scara ierarhizata a NUNŢILOR ce se cer celebrate, oficiate în planul abstract.

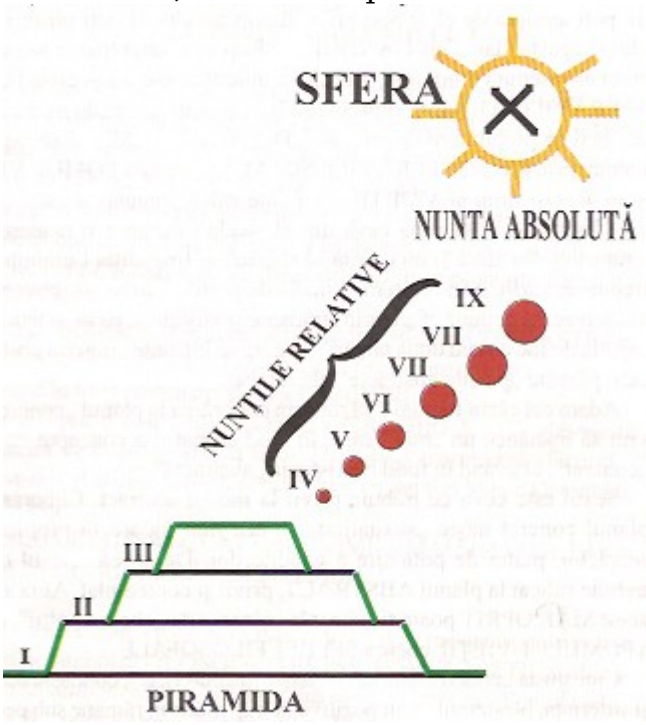

Fig. 39…

Exista o singură NUNTA ABSOLUTA… ceea ce se celebrează odată cu pătrunderea în SFERA, atunci când sexul este privit ca pe un pisc al abstractizării. Pana la ea însă exista o infinitate de NUNTI quasiabstracte, eminamente, RELATIVE, care trebuie împlinite şi celebrate:

NUNŢILE NECESARE!